BEST SELLER

EDITURA MIRON

LISA KLEYPAS

DOAR DRAGOSTEA TA

ÎN ADÎNCUL SUFLETULUI, EA ȘTIE CĂ ESTE ALTCINEVA...

LISA KLEYPAS

DOAR DRAGOSTEA TA

Someone to watch over me
by Lisa Kleypas

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparţin
Editurii MIRON

LISA KLEYPAS

DOAR DRAGOSTEA TA

Traducere:
Gabriela Anca Marin

CAPITOLUL 1

Din clipa în care Grant Morgan a văzut-o pe femeie a ştiut că – în ciuda frumuseţii ei – nu va fi niciodată soţia cuiva.

L-a urmat pe luntraş prin ceaţa groasă care îi umezea haina. Îşi ţinea ambele mîini în buzunare şi privea cu atenţie în jur. În lumina slabă a lampioanelor atîrnate de blocurile masive de granit de pe ţărm, rîul părea uleios. Două vase mici de pasageri au traversat Tamisa, clătinîndu-se ca două jucării în apa agitată. Valuri reci se loveau de treptele de pe mal iar adierea rece de martie îi şfichiuia faţa şi urechile, pătrunzîndu-i pe sub cămaşă. S-a uitat din nou la apa neagră şi şi-a înfrînt un tremur. Nimeni nu ar fi putut să supravieţuiască mai mult de douăzeci de minute într-o apă atît de rece.

– Unde e cadavrul? a întrebat nerăbdător. Şi-a căutat ceasul în buzunar şi i-a desfăcut capacul. Nu am toată noaptea la dispoziţie.

Bărbatul i-a făcut un semn cu capul să-l urmeze.

– Eşti Morgan, nu-i aşa? Morgan în carne şi oase... cel care-i păzeşte pe regi. N-o să mă creadă nimeni cînd o să spun... te credeam mai presus de treburi din-astea murdare.

– Nu sînt, din nefericire, a mormăit Grant.

– Pe aici, domnule. Şi ai grijă la treaptă. Scările alunecă al naibii din cauza apei, mai ales într-o noapte umedă ca asta.

Grant a strîns din fălci şi a început să coboare. De cînd era agent văzuse adesea cadavre, dar dintre toate, victimele înecului erau cu siguranţă cele mai neplăcute. Cadavrul era cu faţa în jos, dar era sigur vorba de o femeie. Membrele îi zăceau aiurea, ca ale unei păpuşi de cîrpă abandonată de un copil neglijent.

A îngenuncheat lîngă ea, a prins-o de umăr şi a dat să o întoarcă. S-a dat brusc înapoi cînd femeia a început să tuşească şi să scuipe apă, cu trupul scuturat de spasme.

Luntraşul a tresărit şi el, speriat, după care s-a tras mai aproape.

– Am crezut că era moartă. Părea uimit. Era rece, jur!

– Idiotule, a şoptit Grant. Cît timp stătuse biata femeie în apa rece ca gheaţa pînă cînd trimisese el după un agent din Bow Street? Şansele ei de supravieţuire ar fi fost mult mai mari dacă s-ar fi

ocupat imediat cineva de ea. A întors-o pe femeie şi i-a sprijinit capul de genunchiul lui. Părul ei lung i-a udat imediat pantalonii. Pielea îi părea cenuşie în lumina slabă iar într-o parte a capului avea o umflătură. Chiar şi aşa, i-a recunoscut imediat trăsăturile delicate. O cunoştea.

– Dumnezeule! a exclamat el. Încerca să nu lase nimic, niciodată să-l surprindă... dar să o vadă pe Vivien Rose Duvall aşa, acolo... Era de neconceput.

A deschis ochii pe jumătate, parcă simţindu-şi moartea iminentă. Dar Vivien nu era genul de femeie care să se lase înfrîntă prea uşor. S-a agăţat de vesta lui în încercarea de a se salva. Grant a luat-o în braţe şi a ridicat-o. Era micuţă şi subţire dar fustele îmbibate cu apă aproape că îi dublau greutatea. Grant a ţinut-o strîns la piept, chiar dacă apa sărată şi rece ca gheaţa i-a pătruns prin haine.

– O duci în Bow Street, Morgan? a întrebat bărbatul, urmîndu-l grăbit pe Morgan care urca treptele două cîte două. Bănuiesc că ar trebui să vin şi eu şi să-i spun cum mă cheamă lui sir Ross. La urma urmei am făcut cuiva un bine, nu-i aşa, pentru că am găsit-o pe femeie înainte să dea ortu' popii. Nu mă aştept la mulţumiri... am făcut doar ce trebuia... dar poate că primesc totuşi o recompensă, ce zici?

– Găseşte-l repede pe doctorul Jacob Linley, l-a întrerupt aspru Grant. La ora asta trebuie să fie la cafeneaua lui Tom. Spune-i să vină imediat la reşedinţa mea din King Street.

– Nu pot, a protestat luntraşul. Am de lucru... De fapt nu mi-ar prinde rău vreo cinci şilingi.

– Îi primeşti cînd îl aduci pe Linley.

– Şi dacă nu-l găsesc?

– Îl aduci într-o jumătate de oră cel mult, altfel îţi confisc barca şi te trimit şi la închisoare vreo trei zile. Te-am convins?

– Te credeam un tip de treabă, a spus morocănos bărbatul. Asta pînă să te cunosc. Nu eşti deloc aşa cum se scrie în ziare. Cîte ore am petrecut la cîrciumă, auzindu-i pe ceilalţi povestind ce aflaseră despre tine... S-a îndepărtat, evident dezamăgit.

Grant a zîmbit amar. Ştia foarte bine cum îl descriseseră ziarele. Îi exageraseră faptele, făcîndu-l să pară un supererou. Oamenii îl priveau ca pe o legendă şi nu ca pe un om normal, cu defecte.

Transformase slujba de agent pe Bow Street într-o afacere profitabilă pentru că reuşise să cîştige o avere fiind angajat de bănci să înapoieze bunuri furate. Mai acceptase cînd şi cînd şi altfel de cazuri: găsise o moştenitoare bogată care fusese răpită, servise drept gardă personală unui monarh, luase urma cîtorva ucigaşi – dar băncile rămîneau

clientele lui preferate. Cu fiecare caz rezolvat cîştiga şi mai multă celebritate, fiind iar şi iar subiect de discuţie în fiecare cafenea şi tavernă din Londra.

Spre amuzamentul lui Grant, devenise o prezenţă indispensabilă la evenimente. Se spunea că succesul unui bal era asigurat dacă gazda putea scrie pe invitaţie: *Domnul Morgan va participa la...* Deşi se bucura de popularitate în rîndul nobililor, îi era clar că nu era unul de-al lor. Femeilor li se părea interesant pentru că părea un personaj periculos iar bărbaţii îi căutau prietenia ca să pară ei înşişi mai curajoşi. Grant ştia prea bine că nu avea să fie acceptat niciodată pe deplin, ci doar la modul superficial. Şi nu avea să se bucure de încrederea lor... pentru că le ştia toate secretele întunecate, punctele vulnerabile, temerile şi dorinţele.

Un curent rece i-a învăluit, făcînd-o să tremure pe femeia din braţele lui. A ţinut-o şi mai strîns şi a traversat o stradă pietruită, plină de noroi şi mizerie. A străbătut apoi o curte pătrată în care se aflau o mulţime de butoaie pline cu apă, un coteţ de porci şi o căruţă fără roţi. În Covent Garden se găseau numeroase curţi ca aceasta, adevărate focare de infecţie. Orice gentleman în toate minţile s-ar fi ferit să se aventureze în această parte de oraş, unde îşi făceau veacul hoţi şi tîrfe şi unde puteai fi ucis cu uşurinţă pentru cîţiva şilingi.

Capul femeii se clătina iar respiraţia ei slabă îi atingea uşor bărbia.

– Ei bine, Vivien, a şoptit el, de cîte ori nu am visat să te ţin în braţe... dar nu mă gîndisem la aşa ceva.

Nu-i venea să creadă că o purta în braţe pe cea mai dorită femeie din Londra. Măcelarii şi vînzătorii ambulanţi se opreau în loc să se uite la ei, în timp ce cîteva tîrfe ieşiseră la lumină, curioase.

– Vino încoace, băiete, i-a strigat o femeie care semăna cu o sperietoare de ciori. Am o prospătură pentru tine!

– Altădată, i-a răspuns sarcastic Grant.

A ieşit pe King Street, unde casele în ruină erau înlocuite de altele îngrijite, de cafenele şi librării. Era o stradă curată, prosperă, unde locuiau cei din înalta societate. Grant îşi cumpărase şi el o casă elegantă, cu trei etaje. Biroul de pe Bow Street era la doar cîteva minute distanţă şi totuşi părea atît de departe de reşedinţa lui liniştită.

Grant a urcat cu repeziciune treptele casei lui şi a bătut cu putere în uşa din mahon. Cum nu a primit nici un răspuns, a mai bătut o dată. Uşa s-a deschis şi în prag a apărut menajera, pregătită să protesteze faţă de tratamentul aplicat uşii scumpe, lustruite.

Doamna Buttons era o femeie cu trăsături plăcute, bună la suflet dar extrem de strictă şi de rezervată, cu convingeri religioase ferme. Nu făcea

un secret din faptul că îi dezaproba profesia lui Grant, detesta violenţa fizică şi corupţia cu care el se întîlnea la orice pas. Cu toate acestea muncea fără să dea semne de oboseală şi îi întimpina cu rezervă şi politeţe pe toţi cei care îi treceau pragul casei.

Ca toţi ceilalţi agenţi din Bow Street care lucrau sub conducerea lui Ross Cannon, Grant se cufundase într-atît de mult în acea lume întunecată încît se întreba adesea ce diferenţă era între el şi criminalii pe care îi urmărea. Doamna Buttons îi spusese cîndva că spera ca el să păşească spre lumina adevărului creştin.

– Nu mai pot fi salvat, îi răspunsese el dezinvolt. Ar fi mai bine să-ţi canalizezi ambiţiile spre un scop mai uşor de atins, doamnă Buttons.

Cînd a văzut povara din braţele stăpînului ei, pe chipul de obicei impasibil al menajerei s-a citit uimirea.

– Dumnezeule! a exclamat doamna Buttons. Ce s-a întîmplat?

Pe Grant începuseră să-l doară braţele.

– Era să se înece, i-a răspuns scurt trecînd pe lîngă ea şi îndreptîndu-se spre scări. O duc în camera mea.

– Dar cum s-a întîmplat? Cine e? Doamna Buttons făcea eforturi să-şi revină. N-ar fi trebuit dusă la spital?

– E o cunoştinţă de-a mea. Vreau să o vadă un doctor particular. Dumnezeu ştie ce i s-ar putea întîmpla la spital.

– O cunoştinţă, a repetat menajera, încercînd să ţină pasul cu el. Era evident că murea de curiozitate să afle mai multe dar nu îndrăznea să întrebe.

– Este o doamnă a nopţii, ca să zic aşa.

– O doamnă a nopţii... şi ai adus-o aici. De data asta te-ai întrecut pe tine însuţi, domnule.

– Îţi mulţumesc, i-a zîmbit el.

– Nu a fost un compliment, i-a spus menajera. N-ar fi mai bine să-i pregătesc una din camerele de oaspeţi?

– Va sta în camera mea, a spus pe un ton care nu mai admitea nici un comentariu.

Doamna Buttons s-a încruntat dar a pus imediat o servitoare să şteargă apa pe care o lăsaseră pe marmura din holul de la intrare.

Casa cu ferestre mari, mobila Sheraton şi covoarele ţesute de mînă,toate acestea constituiau genul de loc la care Grant nici nu îndrăznise să spere cîndva. Era departe de apartamentul înghesuit în care copilărise. În cele trei camere locuiau cei opt copii şi părinţii, un librar şi soţia lui. Mai tîrziu, situaţia lor devenise de-a dreptul tragică. Tatăl fusese aruncat în închisoarea datornicilor iar copiii au trecut de la un orfelinat la altul.

Într-un final, Grant a ajuns pe stradă. Unui negustor de peşte din Covent Garden i s-a făcut milă de el şi i-a dat de lucru şi un loc în care să poată dormi. Ghemuit lîngă soba din bucătărie, Grant visa la ceva mai bun, la mai mult. Iar visele lui au căpătat o formă precisă în ziua în care s-a întîlnit cu un agent de pe Bow Street.

Agentul patrulase prin piaţă şi prinsese un hoţ care şterpelise un peşte de pe taraba negustorului. Grant se uita cu ochi mari la agentul îmbrăcat în uniformă roşie, înarmat cu un cuţit şi pistol. Părea mai mare, mai puternic decît un om obişnuit. Grant a ştiut imediat că singura lui şansă de a scăpa de viaţa la care fusese condamnat era să ajungă agent. Se înrolase în patrula de noapte la optsprezece ani, după un an fusese trecut la patrula de zi şi cîteva luni mai tîrziu fusese ales de sir Ross Cannon în echipa de elită a agenţilor.

Ca să dovedească faptul că merita încrederea care i se arătase, Grant muncea cu zel, tratînd fiecare caz ca şi cum l-ar fi privit personal. Nu se lăsa pînă cînd nu găsea vinovatul. Odată traversase chiar şi Canalul Mînecii ca să prindă un criminal, tocmai în Franţa. Pentru că avea succes după succes, Grant începuse să perceapă tarife exorbitante pentru serviciile lui, ceea ce îl făcuse să fie şi mai căutat de clienţi.

La sfatul unui client bogat care îi era dator cu o favoare, Grant investise în companii navale şi

textile, cumpărase jumătate din acţiunile unui hotel şi cîteva proprietăţi în vestul Londrei. Cu noroc şi hotărîre, urcase mai sus decît sperase vreodată. S-ar fi putut retrage la treizeci de ani, dată fiind averea lui. Dar nu putea să demisioneze. Vînătoarea îi dădea fiori, pericolul îl atrăgea, ca o nevoie fizică pe care nu reuşea să şi-o satisfacă.

Ajuns în dormitor, Grant a aşezat-o pe Vivien pe patul masiv din mahon, cu baldachin. Multe din piesele de mobilier fuseseră făcute la comandă, ca dimensiunile să i se potrivească. Era un bărbat foarte înalt, masiv, căruia pragurile de sus ale uşilor şi bîrnele de pe tavan îi puneau veşnic probleme.

– Oh, nu pe cuvertură! a exclamat doamna Buttons văzînd cum apa din hainele lui Vivien se prelingea pe catifeaua grea brodată cu fir auriu şi mătase albastră. Va fi distrusă definitiv!

– O să cumpăr alta, a spus Grant întinzîndu-şi braţele amorţite şi scoţîndu-şi apoi haina plină de apă. A aruncat-o pe jos şi s-a aplecat asupra formei inerte de pe pat. A înjurat printre dinţi, luptîndu-se cu nasturii rochiei care nu se lăsau deloc desfăcuţi.

Mormăind ceva despre cît de rău arăta cuvertura, doamna Buttons a încercat să-l ajute, după care s-a dat înapoi cu un oftat.

– Cred că va trebui să-i tăiem rochia. Să aduc o foarfecă?

Grant a clătinat din cap şi dus mîna la gheata lui dreaptă, de unde a scos un cuţit cu mînerul din fildeş.

Menajera a dat ochii peste cap cînd l-a văzut tăind cu pricepere corsajul din material gros.

– Oh, Doamne! a oftat ea.

Grant se concentra intens asupra a ce avea de făcut.

– Nimeni nu e mai priceput în mînuirea cuţitului decît un neguţător de peşte din Covent Garden, a spus sec. A dat deoparte materialul, dînd la iveală cămaşa albă de corp de pe dedesubt. Udă fiind, ea i se lipise fetei de pielea ca neaua lăsînd să se ghicească doar sfîrcurile rozalii. Deşi văzuse nenumărate trupuri de femei, ceva l-a făcut să ezite. S-a luptat cu sentimentul că viola ceva – sau pe cineva – virginal. Ceea ce era absurd, de vreme ce Vivien Duvall era o curtezană recunoscută.

– Dacă vreţi, a spus menajera ştergîndu-şi palmele de şorţul alb, pot chema o fată să mă ajute să-i scoatem hainele domnişoarei...

– Duvall, a completat-o Grant.

– Hainele domnişoarei Duvall.

– Mă ocup eu, a murmurat Grant. O mulţime de bărbaţi au avut deja privilegiul să o vadă goală pe domnişoara Duvall. Ar fi prima care ar spune: fă-ţi treaba şi las-o încolo de pudoare. Şi apoi, după cîte făcuse în seara aceea, avea şi el dreptul la o mică plăcere.

– Bine, domnule. L-a privit întrebător, de parcă nu se purta ca de obicei. Şi poate că aşa şi era. Avea un sentiment straniu, răceala pe care o simţea pe piele i se amesteca cu o căldură interioară.

Cu chipul împietrit, Grant a continuat să taie hainele ude. Mai întîi o mînecă, apoi cealaltă. Tocmai cînd a vrut să o ridice în şezut, ca să o dezbrace mai uşor, cineva a trecut pragul camerei şi a scos un sunet surprins.

Era Kellow, valetul lui, un bărbat cu aparenţă demnă, cu o chelie prematură şi o pereche de ochelari rotunzi aşezaţi ferm pe nas. Ochii i-au părut la fel de mari ca lentilele cînd şi-a văzut stăpînul cu un cuţit în mînă, aplecat deasupra trupului femeii inconştiente.

– Oh, Doamne-Dumnezeule!

Grant i-a aruncat o privire feroce.

– Încearcă să-mi fii de ajutor, mai bine. Adu o cămaşă de-a mea. Şi cîteva prosoape. Şi nişte ceai şi coniac, dacă mă gîndesc mai bine. Haide, grăbeşte-te.

Kellow a dat să-i răspundă dar s-a gîndit mai bine şi a plecat să-i aducă ce-i ceruse. Ferindu-şi ochii de femeia întinsă pe pat, i-a întins lui Grant o cămaşă şi a ieşit în grabă.

Dorinţa de a o vedea îmbrăcată, la căldură, îi anihila orice altă dorinţă de a o vedea dezbrăcată. Abia dacă a văzut-o în timp ce-i trăgea mînecile, ajutat de menajeră... dar creierul lui a înmagazinat

cu lăcomie imaginea, urmînd să o savureze mai tîrziu.

Vivien nu era perfectă, dar tocmai în imperfecţiunile ei stătea promisiunea deliciului. Avea talia subţire, era minionă, cu sîni rotunzi, superbi. Nu era de mirare că era cea mai bine plătită prostituată din Anglia. Era drăguţă, nostimă, o bucăţică delicioasă... genul de femeie pe care orice bărbat şi-ar dori-o în patul lui, zile întregi.

Au acoperit-o pe Vivien cu pături groase iar doamna Buttons i-a înfăşurat părul ud într-unul dintre prosoapele mari pe care le adusese Kellow.

– E o femeie frumoasă, a spus menajera, plină de compasiune. Şi este încă foarte tînără – viaţa ei s-ar fi putut schimba. Sper ca Dumnezeu să o cruţe.

– N-o să moară, a spus scurt Grant. Nu voi permite asta. I-a atins uşor fruntea ca de fildeş, după care a început să-i cureţe uşor rana de la tîmplă. Deşi se pare că cineva va fi foarte dezamăgit cînd va afla că a supravieţuit.

– Mă scuzaţi, domnule, dar nu înţeleg... oh... A făcut ochii mari cînd i-a văzut degetele coborînd de-a lungul gîtului şi arătîndu-i vînătăile de la baza acestuia. Pare că cineva a încercat să...

– Să o strîngă de gît, a completat el.

– Cine ar putea să facă aşa ceva? s-a întrebat doamna Buttons cu glas tare, oripilată.

– În majoritatea cazurilor autorul este soţul sau amantul. A zîmbit cu amărăciune. Femeilor le e întotdeauna mai teamă de străini, cînd de fapt cei care le fac rău sînt de obicei cunoscuţii lor.

Doamna Buttons a clătinat din cap. S-a ridicat şi şi-a netezit şorţul.

– Pot să trimit după o alifie pentru zgîrieturile ei. Voi aştepta jos sosirea doctorului.

Grant a încuviinţat şi a rămas privind la chipul lipsit de expresie. Nici nu şi-a dat seama cînd a ieşit menajera din cameră. I-a atins obrazul cu un deget şi a scos un sunet amuzat.

– Am jurat că voi răzbuna ziua în care ţi-ai bătut joc de mine, Vivien, a murmurat el. Dar şansa mi-a surîs mai devreme decît m-aş fi aşteptat.

CAPITOLUL 2

Trăia un coşmar; îi era frig şi o dureau toate. Chiar şi simplul fapt de a respira era o povară asupra plămînilor ei. Gîtul şi pieptul îi frigeau, de parcă ar fi ars-o ceva pe dinăuntru. A încercat să spună ceva dar abia dacă a scos un sunet gîjîit, agonizant.

Două braţe puternice i-au schimbat poziţia, îndesîndu-i o pernă sub cap. O voce joasă i-a şoptit:

– Nu încerca să vorbeşti. Uite, înghite asta. O să-ţi facă bine. A simţit o lingură caldă între buze şi a încercat să-şi ferească gura, dar bărbatul a insistat, ţinînd-o ferm de ceafă. Dinţii i-au clănţănit, trupul îi tremura necontrolat. A înghiţit o lingură de ceai fierbinte îndulcit, deşi mişcarea muşchilor gîtului a fost agonizantă.

– Aşa. Mai ia o înghiţitură.

S-a străduit să o ia şi pe a doua, şi pe a treia. A ajutat-o să-şi lase capul la loc pe pernă şi a învelit-

o pînă peste umeri. Abia atunci a încercat ea să deschidă ochii. A clipit des încercînd să distingă ceva în lumina dată de lampa din apropiere. Un străin era aplecat deasupra ei, cu faţa pe jumătate cufundată în întuneric. Era brunet şi atrăgător, fără ca faţa lui să mai păstreze vreo trăsătură băieţească. Era bronzat, avea pomeţii fermi, nasul lung, o gură generoasă şi ochi verzi, vii. Ochi stranii, cinici, care păreau să treacă drept prin ea.

– Mor? a întrebat hîrîit. Gîtul o ustura cînd vorbea, abia dacă putea respira. Tot trupul îi era străbătut de ace, dar cel mai rău era tremurul violent al fiecărui muşchi, pînă la os, de parcă era în pericol să se dezmembreze. A încercat să stea nemişcată o secundă dar tremurul a sporit şi mai mult în intensitate.

– Nu, nu vei muri, i-a spus el încet. Iar tremurul se va opri în final. Se întîmplă adesea în asemenea cazuri.

În asemenea cazuri? Ce se întîmplase? Şi de ce se afla acolo? Îi dăduseră lacrimile, aşa că şi-a muşcat buza ca să nu izbucnească în plîns.

– Mulţumesc, a spus cu un oftat, deşi nu ştia prea bine pentru ce anume îi mulţumea. I-a căutat mîna pentru că avea nevoie de atingerea liniştitoare a cuiva. El s-a aşezat mai bine pe marginea patului şi i-a cuprins degetele în palma lui mare. Căldura pielii lui, vitalitatea fierbinte a strînsorii au şocat-o.

– Nu-mi da drumul, te rog, i-a şoptit.

Ochii lui verzi au strălucit ciudat.

– Nu pot suporta lacrimile. Dacă plîngi să ştii că plec.

– Bine, i-a răspuns ea muşcîndu-şi şi mai tare buza, dar lacrimile continuau să i se prelingă pe obraji. Şi-a sprijinit capul de umărul lui, lipindu-şi obrazul de materialul moale al cămăşii. Îmi este a-atît de f-frig... a spus, cu buzele la urechea lui.

– Aşa se întîmplă după ce faci baie în Tamisa, i-a răspuns el sec. Mai ales în perioada asta a anului.

Ea şi-a umezit cu vîrful limbii buzele crăpate.

– Cine eşti?

– Nu-ţi aminteşti?

– Nu. Eu... Gînduri şi imagini îi treceau rapid prin minte. Nu-şi mai amintea nimic. Totul se transformase într-un gol imens.

I-a dat uşor capul puţin spre spate, sprijinindu-i ceafa. Un zîmbet i-a luminat faţa.

– Grant Morgan.

– C-ce mi s-a î-întîmplat? Eram în apă... Şi-a amintit cum apa rece şi sărată îi înţepa ochii şi gîtul, îi acoperea urechile şi îi paraliza membrele. Nu mai avea aer, plămînii îi explodau, simţea cum nişte mîini necunoscute o trăgeau din adîncuri. C-cineva m-a scos la s-suprafaţă. Tu ai fost?

– Nu. Te-a găsit un luntraş care a anunţat imediat agenţii din Bow Street. S-a întîmplat ca eu

să fiu singurul liber astă-seară. A mîngîiat-o liniştitor pe spate. Cum ai ajuns în rîu, Vivien?

– Vivien? a repetat ea confuză. De ce-mi spui aşa?

A urmat un moment de tăcere care a îngrozit-o. Se aşteptase ca ea să-şi recunoască numele *Vivien*... A căutat cu disperare un înţeles, o imagine pe care să o asocieze numelui. Nimic. Doar întuneric.

– Cine este Vivien? Gîtul o durea îngrozitor. Ce se întîmplă cu mine?

– Linişteşte-te, i-a spus el. Nu ştii cum te cheamă?

– Nu... Nu ştiu... Eu... nu-mi amintesc *nimic*... S-a cutremurat, cuprinsă de un nou val de spasme. Oh... mi se face rău...

Morgan i-a adus repede un lighean crem de pe masa de toaletă şi i-a plecat capul deasupra lui. După ce convulsiile au trecut, ea a rămas inertă în braţele lui. Şi-a pus capul în poala lui, tremurînd.

– Ajută-mă, a gemut.

Degetele lui lungi i-au mîngîiat obrazul.

– Totul va fi bine. Nu te teme.

Vocea lui, atingerea, prezenţa au liniştit-o, deşi ştia în adîncul sufletului că nimic nu va fi bine.

– Respiră, i-a spus el trasînd cu palma deschisă cercuri concentrice pe pieptul ei. Cumva, ea a reuşit să inspire. Parcă o atinsese un înger cu aripa lui.

– Mă doare capul, a gemut ea. Mă simt atît de ciudat... Am înnebunit oare? Unde sînt?

– Odihneşte-te, i-a spus el. O să se rezolve toate, cu timpul.

– Mai spune-mi o dată numele tău, l-a rugat ea.

– Mă numesc Grant. Eşti la mine acasă. În siguranţă.

Cumva, în ciuda durerii pe care o simţea continuu, ea l-a simţit încercînd să rămînă cît mai detaşat, mai neprietenos. Nu voia să fie blînd cu ea dar nu se putea abţine.

– Grant, a repetat ea, prinzîndu-i mîna fierbinte pe pieptul ei şi apăsînd-o în dreptul inimii. Îţi mulţumesc. L-a simit cum se încorda. Extenuată, a închis ochii şi a adormit în poala lui.

Grant a sprijinit-o pe Vivien de perne şi a învelit-o cu grijă. A încercat să înţeleagă ce se întîmpla. Doar ajutase atît de des femei cu probleme! Nici nu-şi mai aducea aminte de cîte ori. Nu mai era în stare să se emoţioneze văzînd o femeie aflată la ananghie. Era mai bine pentru cei care îl plăteau, dar şi pentru el, dacă nu se implica sufleteşte şi-şi făcea treaba bine. Nu mai plînsese de ani întregi. Nimic nu ar fi putut pătrunde prin carapacea protectoare în care îşi zăvorîse inima.

Numai că Vivien, cu frumuseţea şi neaşteptata ei dulceaţă îl impresionase mai mult decît ar fi

crezut că era posibil. Nu putea să nege plăcerea pe care o simţea văzînd-o în casa lui... în patul lui.

Nu şi-a dezlipit palma de inima ei, ca şi cum ritmul vieţii ei depindea de asta. Voia din tot sufletul să stea cu ea, să o ţină în braţe, nu din pasiune ci din dorinţa de a-i oferi căldura şi protecţia trupului său.

S-a frecat pe obraji, şi-a trecut mîna prin părul scurt şi s-a ridicat. Ce naiba se întîmpla cu el?

Îşi aducea aminte de clipa în care o văzuse întîia oară pe Vivien de parcă ar fi fost ieri. Se întîmplase cu două luni în urmă, la un bal aniversar dat de lordul Wentworth în cinstea amantei lui. La bal fuseseră invitate prostituate care frecventau înalta societate, jucători de jocuri de noroc şi o mulţime de *dandy* care nu erau acceptaţi de aristocraţi dar se considerau deasupra clasei muncitoare. Pentru că poziţia lui Grant în societate era foarte greu de definit, era invitat la petreceri de tot felul, de la cea mai înaltă treaptă a societăţii pînă la cea mai de jos. El se asocia cînd cu cei morali şi virtuoşi, cînd cu cei extrem de corupţi; le aparţinea tuturor şi nici unora.

Sala privată de bal cu picturi elaborate înfăţişîndu-l pe Neptun în compania sirenelor şi a delfinilor era fundalul perfect pentru Vivien. Ea însăşi semăna cu o sirenă, îmbrăcată în rochia verde din mătase care îi scotea în evidenţă fiecare rotunjime a trupului. Decolteul adînc şi poalele

rochiei erau garnisite cu satin alb şi voal verde închis, în timp ce mînecile erau făcute doar din voal. Ca şi toţi ceilalţi bărbaţi din încăpere, Grant şi-a dat seama că îşi umezise fustele, ca să-i stea cît mai lipite de trup, deşi afară nu era tocmai cald.

Cînd a văzut-o prima oară parcă a primit un pumn în stomac. Nu era o frumuseţe clasică, dar era ca o flacără, o combinaţie interesantă de drăgălăşenie şi vrăjitorie. Gura ei era ca o fantezie devenită realitate, dulce, cu buze pline, cărnoase. Îşi prinsese în creştet bogăţia de bucle de culoarea soarelui la asfinţit, expunîndu-şi gîtul şi cei mai frumoşi umeri din cîţi văzuse vreodată Grant.

Conştientă că el o privea fix, Vivien îi întorsese privirea, cu un zîmbet care îl invita şi-l provoca în aceeaşi măsură.

– Înţeleg că ai observat-o deja pe domnişoara Duvall, i-a spus lordul Wentworth. Trebuie să te avertizez, prietene. Vivien Duvall a lăsat în urma ei un lung şir de inimi zdrobite.

– A cui este? a murmurat Grant, ştiind că o femeie cu frumuseţea ei nu era niciodată singură.

– Pînă de curînd a fost cu lordul Gerard. L-am invitat şi pe el la bal dar nu a venit şi nici nu a dat vreo explicaţie. Cred că îşi linge rănile în singurătate în timp ce Vivien îşi caută un nou protector. Wentworth a rîs văzîndu-i expresia: nici să nu te gîndeşti, omule.

– De ce nu?

– În primul rînd pentru că te-ar costa o avere.

– Şi dacă pot să mi-o permit? a întrebat Grant.

Wenthworth şi-a îndepărtat cu un gest leneş o şuviţă de păr grizonat.

– Îi plac bărbaţii cu titlu nobiliar şi însuraţi... şi ceva mai rafinaţi decît tine, prietene. Să nu mi-o iei în nume de rău.

– În nici un caz, a spus automat Grant. Nu încercase niciodată să-şi ascundă originile. De fapt, majoritatea femeilor erau cucerite de ocupaţia lui şi tocmai de lipsa pedigriului. Poate că Vivien Duvall era dispusă să mai varieze, să renunţe la protectorii ei aristocraţi cu manichiura făcută şi atitudine plină de importanţă.

– E periculoasă, să ştii, a insistat Wentworth. Se spune că un nenorocit s-ar fi sinucis pentru ea, acum două săptămîni.

Grant a zîmbit cinic.

– Nu sînt genul care să se topească din picioare pentru o femeie.

A continuat să o privească pe Vivien, care scosese o oglindă bătută în pietre preţioase din săculeţ. S-a privit şi a atins cu vîrful degetului aluniţa falsă în formă de inimă pe care şi-o lipise chiar în colţul gurii delicioase. Era clar că nici nu-l auzea pe bărbatul care încerca să-i atragă atenţia. Plictisită de atenţiile lui, i-a făcut un semn spre masa cu răcoritoare. El a plecat imediat să-i aducă

o farfurie în timp ce ea a continuat să se studieze în oglindă.

Grant a profitat de prilej. Cu un pahar de vin în mînă, s-a apropiat de Vivien care tocmai îşi închidea poşeta

– Te-ai şi întors? a întrebat plictisită, fără să-l privească.

– Însoţitorul tău ar face bine să nu lase deloc singură o femeie atît de frumoasă.

Surpriza se citea în ochii ei albaştri. Privirea i-a căzut pe paharul din mîna lui. L-a luat şi a sorbit delicat.

– Nu este însoţitorul meu. Vocea îi mîngîia urechea precum catifeaua. Îţi mulţumesc. Mi se uscase gîtul. A băut din nou, privindu-l în ochi. Ca majoritatea curtezanelor de succes, avea un fel anume de a se uita la bărbaţi, făcîndu-i să se simtă de parcă ar fi fost singurii din încăpere. Te-am văzut uitîndu-te fix la mine mai devreme.

– N-am vrut să fiu nepoliticos.

– Oh, sînt obişnuită cu astfel de priviri.

– Sînt sigur că eşti.

Ea a zîmbind, arătîndu-şi dantura albă, perfectă.

– Nu am fost prezentaţi.

Grant i-a zîmbit.

– Să găsesc pe cineva care să facă onorurile?

– Nu este nevoie. Eşti Grant Morgan, agentul din Bow Street. Este doar o presupunere, dar sînt convinsă că nu mă înşel.

– De ce crezi asta?

– Corespunzi descrierii. Iar înălţimea şi culoarea ochilor te scot în evidenţă oriunde. Şi-a ţuguiat buzele, gînditoare. Şi mai e ceva... simt că nu eşti în largul tău aici. Probabil că ai prefera să faci orice altceva decît să stai aici, în căldură, şi să faci conversaţie de salon. Plus că ai nodul de la cravată mult prea strîns.

Grant a zîmbit. Gulerul înalt şi cravatele apretate erau mai mult decît putea suporta, de cele mai multe ori.

– Te înşeli într-o singură privinţă, domnişoară Duvall. Nimic nu-mi face mai mare plăcere decît să stau aici, de vorbă cu tine.

– De unde-mi ştii numele, domnule? Ţi-a povestit cineva despre mine? Insist să aflu ce ţi s-a spus.

– Mi s-a spus că ai frînt multe inimi.

Ea a rîs, vizibil amuzată. Ochii i-au zîmbit viclean.

– E adevărat. Dar presupun că acelaşi lucru l-ai făcut şi tu, cînd vine vorba de femei.

– E uşor să frîngi inimi, domnişoară Duvall. Mai provocator mi se pare să păstrezi dragostea cuiva, nu să o pierzi.

– Vorbeşti mult prea uşor de dragoste, i-a spus Vivien. E doar un joc, pînă la urmă.

– Este? Spune-mi şi mie regulile.

– Seamănă cu şahul. Îmi stabilesc cu grijă strategia. Sacrific pionul atunci cînd nu-mi mai este

util. Şi nu-mi dezvălui adevăratele gînduri adversarului meu.

– Foarte pragmatic.

– Şi tu ai fi la fel în locul meu. Zîmbetul ei provocator pălise. Nu-mi place expresia ta, domnule Morgan.

Atracţia iniţială faţă de ea începuse să pălească. Ştia că nu avea rost să se implice, pentru că nu ar fi dus la nimic. Era dură, obişnuită să manipuleze, să ofere sex fără să ofere totodată şi companie. Iar el îşi dorea mai mult, indiferent de cît de frumos ar fi fost ambalajul.

I-a cercetat cu atenţie trăsăturile impasibile şi i-a zîmbit:

– Spune-mi care sînt regulile *tale*, domnule Morgan.

– Am una singură, i-a răspuns. Onestitate deplină între mine şi partenera mea.

A rîs.

– Poate fi destul de neplăcut, ştii asta.

– Da, ştiu.

Conştientă că era atrăgătoare, Vivien poza în faţa lui. Îşi scotea sînii înainte, îşi punea mîna în şold ca să-şi marcheze talia. Grant ştia că ar fi trebuit să o admire dar nu se putea abţine să nu se întrebe de ce erau femeile frumoase atît de pline de ele.

L-a văzut cu coada ochiului pe partenerul lui Vivien care se apropia grăbit, ducînd în mînă o

farfurie plină cu de toate. Era hotărît să-şi apere teritoriul iar Grant nu avea chef de o confruntare. Vivien Duvall nu merita o dispută în public.

Vivien i-a urmărit privirea şi a oftat.

– Invită-mă la dans înainte să se întoarcă. E atît de plictisitor! i-a spus în şoaptă.

– Iartă-mă, domnişoară Duvall, a murmurat Grant, dar n-aş vrea să-l lipsesc de compania ta. Mai ales după ce s-a străduit atît să-ţi aducă farfuria plină ochi.

Vivien a făcut ochii mari cînd şi-a dat seama că fusese refuzată. A roşit. Cînd a reuşit să vorbească, în ton i se citea dispreţul:

– Poate că ne vom mai întîlni, domnule Morgan. O să te chem dacă voi fi asaltată vreodată de vreun hoţ de buzunare sau de vreun tîlhar de drumul mare.

– Chiar te rog, i-a spus politicos şi s-a îndepărtat.

Grant crezuse că subiectul fusese închis, dar din nefericire discuţia lor nu a rămas neobservată de ceilalţi invitaţi. Iar Vivien, dornică să se răzbune, povestise totul în aşa fel încît să dea un nou prilej de bîrfă. Insinuase în faţa mai multor guri slobode că redutabilul domn Morgan îi făcuse o ofertă pe care o refuzase imediat. Ideea că faimosul agent din Bow Street încercase să-i cîştige favorurile lui Vivien Duvall şi eşuase era motiv de amuzament.

– Nu este chiar atît de periculos pe cît se pretinde, dacă poate fi pus imediat cu botul pe labe

de o femeie, remarcase cineva, atent să fie auzit de Grant.

Morgan se simţise rănit în orgoliul propriu de toate acele minciuni, dar păstrase tăcerea asupra subiectului. Ştia că toate zvonurile se vor stinge de la sine dacă nu erau alimentate. Şi totuşi se enerva ori de cîte ori îi auzea numele, din cauză că toată lumea din jurul lui îi pîndea reacţia. Încercase să se arate indiferent dar îşi jurase că Vivien va ajunge să regrete minciunile pe care le răspîndise despre el. Şi era o promisiune pe care avea de gînd să şi-o ţină.

Grant s-a apropiat de fereastră şi a dat deoparte draperia din damasc albastru. A privit nerăbdător în josul străzii, încercînd să-l zărească pe doctorul Linley. În mai puţin de un minut, o trăsură de închiriat a oprit în faţa casei. Din ea a coborît Linley. Ca de obicei, nu purta pălărie aşa că părul blond i-a strălucit în lumina felinarelor. Nu părea foarte grăbit, dar şi-a ridicat trusa grea de parcă ar fi fost un fulg şi s-a apropiat cu paşi mari de intrare.

Grant l-a aşteptat în uşa dormitorului şi l-a salutat cu o mişcare a capului. Inteligenţa şi priceperea făcuseră din Linley unul dintre cei mai căutaţi doctori din Londra, iar popularitatea îi crescuse şi datorită faptului că era un burlac arătos care nu împlinise încă treizeci de ani. Doamnele bogate din înalta societate îl solicitau în

permanenţă, pretinzînd că doar Linley le putea vindeca de migrene şi de bolile femeieşti. Pe Grant îl amuza nemulţumirea lui Linley care şi-ar fi dorit şi cazuri mai grave în loc să fie monopolizat de ele.

Şi-au dat mîna. Se plăceau sincer – erau amîndoi nişte profesionişti care vedeau în fiecare zi tot ce era mai bun dar şi mai rău în oameni.

– Ei bine, Morgan, a spus Linley, sper să fi meritat să fi lăsat pe masa lui Tom o ceaşcă aproape neatinsă de cafea cu coniac. Ce s-a întîmplat? Îmi pari destul de sănătos.

– Am o vizitatoare care are nevoie de atenţia ta, i-a răspuns Grant deschizînd uşa şi poftindu-l în dormitor. A fost culeasă din Tamisa cu o oră în urmă. Am adus-o aici. Şi-a recăpătat cunoştinţa cam de zece minute. Ciudat este că spune că nu-şi mai aminteşte nimic. N-a ştiut nici să-mi spună cum o cheamă. Este posibil aşa ceva?

Linley a strîns din ochi, gînditor.

– Da, bineînţeles. Pierderile de memorie sînt mai des întîlnite decît ai crede. Pot fi cauzate de îmbătrînire, de consumul de alcool...

– Sau de o lovitură la cap?

– Biata de ea, a murmurat doctorul. Da, am văzut odată un caz de amnezie provocată de o lovitură la cap. Bărbatul fusese rănit într-un accident pe un şantier naval şi şi-a pierdut cunoştinţa timp de trei zile. Cînd s-a trezit era extrem de confuz. Putea să meargă, să scrie şi să citească,

dar nu recunoştea nici un membru al familiei şi nici nu-şi amintea nimic din trecutul lui.

– I-a revenit totuşi memoria?

– După vreo cinci sau şase luni. Dar am auzit de cazuri în care memoria a revenit după cîteva zile. Nu ai cum să prevezi cît va dura. Sau dacă se va întîmpla asta. A trecut pe lîngă Grant, s-a apropiat de pat şi şi-a pus trusa pe un scaun. S-a aplecat deasupra pacientei şi a murmurat în barbă: e domnişoara Duvall!

– Ai mai tratat-o?

Linley a dat din cap. Părea tulburat. Ceva îi spunea lui Grant că fusese vorba de ceva mai grav decît o banală durere de cap.

– Pentru ce anume? l-a întrebat Grant.

– Ştii că nu-ţi pot spune.

– Dar nu-şi mai aminteşte nimic. Ce mai contează dacă-mi spui sau nu?

Linley nu s-a lăsat înduplecat.

– Vrei te rog să ieşi din cameră cît îmi examinez pacienta?

Înainte ca el să-i poată răspunde, Vivien s-a mişcat şi a gemut. S-a frecat la ochi şi a privit chipul necunoscut al doctorului. Grant ajunsese să-i citească fiecare emoţie, aşa că şi-a dat imediat seama că intra în panică. A ajuns imediat la ea şi a luat-o de mînă. Gestul a părut să o liniştească.

– Grant, a murmurat ea, ridicînd ochii spre el.

– A sosit doctorul, i-a spus. Aştept afară pînă te examinează, bine?

După un lung moment, ea a dat din cap şi i-a eliberat mîna.

– Ce fată cuminte!

– Păreţi să vă fi împrietenit destul de repede, a remarcat Linley.

– Aşa mă împac eu cu femeile, i-a răspuns Grant. Nu pot rezista şarmului meu.

– Şarm? s-a mirat Linley. Nu ştiam să ai aşa ceva.

Au fost amîndoi luaţi prin surprindere de vocea slabă a lui Vivien:

– Asta pentru că... nu eşti femeie.

Grant a privit-o zîmbind. Poate că era pe jumătate moartă, dar instinctul de a flirta nu o părăsise. Iar el nu era deloc imun, Dumnezeu să-l ajute!

– Ai sărit în ajutorul meu, să înţeleg. I-a atins uşor obrazul cu vîrful degetelor. Îţi voi mulţumi mai tîrziu. Obrajii lui Vivien s-au colorat uşor. Şi-a dat seama că avea un ton de seducător abia cînd a surprins privirea întrebătoare a doctorului.

A ieşit grăbit din cameră. Şi-a lipit spatele de peretele acoperit cu tapet:

– Naiba să te ia, Vivien, a şoptit printre dinţi.

I se păruse uşor să o respingă înainte,cînd o văzuse ca pe o fiinţă superficială, manipulatoare. Şi nu se mai gîndise deloc la ea de cînd cu

zvonurile pe care le răspîndise prin toată Londra. Dar vine o vreme în viaţa oricărei femei – sau bărbat – cînd devin vulnerabili. Iar acum îi venise rîndul lui Vivien. Oare îşi pierdusè cu adevărat memoria sau se prefăcea? Iar dacă şi-o pierduse într-adevăr... însemna că toate zidurile ei de apărare se năruiseră. Cîţi bărbaţi avuseseră şansa să o cunoască pe adevărata Vivien? Nici unul. Era sigur de asta.

Un gentleman nu ar fi profitat niciodată de o asemenea ocazie. Numai că el nu era un gentleman.

Îşi promisese cîndva că Vivien va plăti pentru micul ei joc – chiar cu dobîndă. Iar acum, că se afla în casa lui, nu o va lăsa să plece pînă cînd mîndria lui nu va fi satisfăcută. Avea de gînd să se distreze cu ea cît timp dorea – sau pînă cînd îi revenea memoria.

A zîmbit mulţumit, iar durerea fierbinte din capul pieptului a părut să dispară.

După un timp care i s-a părut imposibil de lung, Linley a deschis uşa şi i-a făcut semn să intre. Vivien părea epuizată dar calmă. Chipul îi era la fel de alb precum perna de sub cap. A zîmbit nesigur cînd l-a văzut pe Grant.

– Ei bine? l-a întrebat el pe doctorul care îşi strîngea trusa.

Linley a ridicat privirea spre el.

– Se pare că domnişoara Duvall a suferit o contuzie, dar nu una foarte gravă.

Lui Grant termenul nu îi era cunoscut, aşa că s-a încruntat.

– O lovitură la cap, i-a explicat Linley. Care i-a afectat creierul. Efectele durează în general cîteva săptămîni, poate o lună. Este vorba de confuzie, ameţeli, stări de slăbiciune. Şi în acest caz şi de amnezie.

– Şi cum o vei trata? l-a întrebat Grant.

– Din nefericire, contuziile şi mai ales amneziile trebuie lăsate să-şi urmeze cursul. Nu pot să fac nimic altceva decît să-i recomand odihnă. Nu cred că domnişoara Duvall va avea şi alte probleme în urma întîmplării de azi, dar în următoarele cîteva zile va avea stări de rău. I-am lăsat cîteva prafuri digestive pentru a contracara efectul apei sărate pe care a înghiţit-o şi o alifie pentru zgîrieturi. Nu am văzut să aibă vreo fractură sau vreun traumatism intern, doar o entorsă a unei glezne. S-a apropiat de Vivien şi a bătut-o uşor pe mînă. Dormi, a sfătuit-o. E cel mai bun sfat pe care pot să ţi-l dau.

Şi-a luat trusa şi a străbătut încăperea, oprindu-se în prag ca să discute cu Grant. Privirea lui era gravă cînd i-a şoptit, atent să nu-l audă Vivien:

– Are urme de degete în jurul gîtului şi semne că s-ar fi luptat cu cineva. Bănuiesc că ai de gînd să faci cercetări.

– Bineînţeles.

– Amnezia ei va face ca treaba ta să fie mai dificilă. Nu am experienţă în astfel de cazuri dar ştiu că mintea este un instrument fragil. Îţi sugerez ca domnişoara Duvall să rămînă într-un mediu liniştit. Cînd se va simţi mai bine poate să viziteze locuri şi persoane familiare, în încercarea de a-i stimula memoria. Numai că trebuie să ai grijă să nu-i faci mai mult rău dacă o forţezi să-şi amintească ceva pentru care nu este pregătită.

– Nu am de gînd să-i fac vreun rău, a mîrîit Grant.

– Ştiu prea bine cum obişnuieşti să anchetezi oamenii. Am auzit că le-ai smuls mărturii chiar şi celor mai înrăiţi criminali... În cazul în care te gîndeai să o forţezi să-şi amintească...

– Am înţeles, i-a răspuns ofensat Grant. Dumnezeule! Ai zice că mă ocup cu bătutul cîinilor de pe stradă şi cu înfricoşarea copiilor.

Linley a rîs văzîndu-l cît de tare se supărase.

– Îţi cunosc reputaţia, omule. La revedere. Îţi trimit cît de curînd şi nota de plată.

– Aşa să faci, i-a răspuns Grant, fără să-şi ascundă nerăbdarea de a-l vedea plecat.

– Şi încă ceva... Victima unei contuzii este destul de vulnerabilă. O a doua traumă la cap, cauzată eventual de o căzătură se poate dovedi fatală.

– Voi avea grijă de ea.

– Bine, Morgan. Doctorul i-a aruncat un zîmbet lui Vivien. *Au revoir*, domnişoară Duvall. Ne vedem peste cîteva zile.

Doamna Buttons a băgat capul pe uşă, căutîndu-l din priviri pe Grant.

– Aveţi nevoie de ceva, domnule?

– De nimic, deocamdată.

Menajera l-a însoţit pe doctor spre scara principală.

– La ce se referea cînd vorbea de reputaţia ta? l-a întrebat Vivien cu voce slabă. Se părea că auzise totuşi cîte ceva din discuţia celor doi.

Grant s-a aşezat pe scaunul de lîngă pat. Şi-a întins picioarele şi şi-a încrucişat gleznele.

– Al naibii să fiu dacă ştiu. A ridicat din umeri. Sînt agent în Bow Street. Oamenii cu care am de-a face obişnuiesc să mintă, să evite să răspundă la întrebări, să se ascundă. Eu am un fel anume de a ajunge la adevăr şi asta le dă un sentiment neplăcut.

În ciuda epuizării, ochii lui Vivien au sclipit amuzaţi.

– Ai un fel anume... Ce vrei să spui cu asta?

El a rîs ironic:

– Înseamnă că sînt capabil de orice pentru a afla adevărul.

– Oh. A căscat, încercînd să rămînă trează, dar extenuarea a fost mai puternică.

– Grant, i-a şoptit, dar eu ce reputaţie am?

A adormit înainte ca el să-i răspundă.

CAPITOLUL 3

Grant s-a trezit cînd primele raze de soare au pătruns prin obloane. Uimit, a rămas privind la tavanul bleu din camera de oaspeţi, aşteptîndu-se să fi văzut baldachinul de culoarea vinului de deasupra patului său. Şi-a amintit imediat evenimentele din seara trecută. Din camera lui Vivien nu venea nici un zgomot. S-a întrebat ce fel de noapte avusese. După tot ce păţise, mai mult ca sigur că avea să doarmă întreaga zi.

Şi-a pus mîinile sub ceafă şi a mai rămas un minut în pat, gîndindu-se că Vivien era acolo, în casa lui, la numai cîteva încăperi depărtare. Trecuse ceva vreme de cînd nu mai dormise o femeie sub acoperişul lui. Vivien Duvall era la bunul lui plac... Gîndul îi făcea o imensă plăcere. Iar faptul că nu-şi mai amintea ce se întîmplase între ei nu făcea decît să sporească această plăcere.

Căscînd, Grant s-a dat jos din pat şi şi-a sunat valetul. A luat de pe scaun cămaşa şi pantalonii gri care îi fuseseră lăsaţi acolo şi i-a tras pe el. Era rutina de dimineaţă: se trezea la răsăritul soarelui, îşi făcea toaleta şi se îmbrăca în douăzeci de minute, în următoarea jumătate de oră devora un mic dejun copios, timp în care citea *Times*, după care pleca pe jos spre Bow Street. Sir Ross avea pretenţia ca toţi agenţii să se prezinte la raport, nu mai tîrziu de ora nouă.

În mai puţin de cinci minute a apărut şi valetul cu apa fierbinte pentru bărbierit. Între timp, o servitoare strînsese cenuşa şi făcuse din nou focul.

Grant a turnat apă în vasul de porţelan şi s-a spălat pe faţă, încercînd astfel să mai înmoaie ceea ce era cu siguranţă cea mai încăpăţînată barbă din toată Londra. Cînd a terminat cu bărbieritul, Grant şi-a pus o cămaşă albă, o vestă gri şi o cravată neagră din mătase. Uniforma oficială a agenţilor era formată dintr-o vestă roşie, haină albastră şi pantaloni bleumarin, la care se adăugau cizme înalte, negre care trebuiau lustruite impecabil. Grant ura uniforma. Pe un bărbat cu statură medie, hainele foarte colorate mai veneau cum veneau. Pentru un bărbat de înălţimea lui, efectul era devastator.

Lui Grant îi plăcea negrul. Hainele lui erau bine croite, în tonuri de gri, bej şi negru, fără accesorii,

cu excepţia ceasului de buzunar. Se tundea scurt şi era adesea obligat să se bărbierească de două ori pe zi, atunci cînd trebuia să participe la vreun eveniment formal. Îşi făcea baie în fiecare seară – altfel nu putea să adoarmă. Din cauza efortului fizic şi a celor cu care avea de-a face toată ziua, se simţea mai mereu murdar, pe dinăuntru dar şi pe dinafară.

Deşi majoritatea valeţilor erau chemaţi să-şi ajute stăpînii, Grant prefera să se îmbrace singur. I se părea ridicol să stai nemişcat în timp ce altcineva îţi trăgea hainele pe tine. Era bărbat în toată firea, se descurca şi singur cu un afurisit de costum. Dar cînd îşi spusese părerea prietenilor lui elevaţi, aceştia rîseseră de el şi-i spuseseră că aceasta era diferenţa între clasa de jos şi aristocraţie.

– Vreţi să spuneţi că doar cineva din clasa de jos este în stare să încheie nişte nasturi? întrebase ironic Grant.

– Nu, îi răspunsese unul dintre ei, numai că nu au de ales. Aristocraţia, pe de altă parte, găseşte pe cineva să o facă în locul ei.

După ce şi-a înnodat cravata şi şi-a aranjat gulerul apretat, şi-a trecut pieptenul prin păr şi a aruncat o privire grăbită în oglindă. Cînd să întindă mîna după haina gri a auzit un zgomot înfundat venind dintr-o cameră învecinată.

– Vivien, a spus, lăsînd haina deoparte. A ajuns imediat în dormitor şi a intrat fără să se mai deranjeze să bată la uşă. Menajera fusese deja la ea şi aprinsese focul.

Vivien încercase să coboare singură din pat. Cămaşa de noapte îi era înfăşurată în jurul pulpelor, părul lung îi cădea pe umeri. Stătea într-un picior, într-un echilibru fragil. Glezna luxată era umflată şi era evident că o durea, după cum şchiopăta.

– Ai nevoie de ceva? a întrebat-o Grant iar ea s-a speriat la auzul vocii lui. Nu arăta mult mai bine decît în seara precedentă. Era la fel de palidă iar ochii continuau să-i fie umflaţi. Vrei la toaletă?

Întrebarea fără ocolişuri a făcut-o să se ruşineze. S-a înroşit. Iar o roşcată roşind merita privită, şi-a spus amuzat Grant.

– Da, mulţumesc, a şoptit ea, încă răguşită. A mai făcut un pas, şchiopătînd. Dacă vrei să-mi spui unde...

– Te ajut eu.

– Oh, nu trebuie... A oftat cînd el a luat-o pe sus. Părea şi mai mică acum, lipită de pieptul lui. Grant a dus-o în braţe pînă la baie în timp ce ea încerca în van să-şi acopere coapsele. Gestul i s-a părut ciudat la o curtezană. Vivien era recunoscută pentru lipsa ei de inhibiţii, pentru felul provocator şi totodată elegant de a se îmbrăca.

Modestia nu făcea parte din repertoriul ei. De ce părea acum atît de stînjenită?

– Te vei întrema curînd, i-a spus. Între timp ar fi mai bine să rămîi în pat, să-ţi protejezi glezna. Dacă ai nevoie de ceva, cheamă o cameristă.

– Aşa am să fac, mulţumesc. Îşi ţinea mîinile în jurul gîtului lui. Îmi pare rău să te deranjez, domnule... A ezitat iar el a înţeles că-i uitase numele.

– Spune-mi Grant, i-a răspuns, lăsînd-o cu grijă jos. Nu e nici un deranj.

Cîteva minute mai tîrziu, cînd a ieşit din baie, Vivien a constatat cu uimire că el era tot acolo. A ridicat ochi spre el şi i-a zîmbit. Părea un copil în cămaşa lui, care îi ajungea aproape pînă în pămînt, cu mînecile răsucite de mai multe ori.

– E mai bine? a întrebat-o.

– Da, mulţumesc.

I-a întins o mînă:

– Dă-mi voie să te ajut să ajungi în pat.

Ea a ezitat şi a făcut doi paşi, şchiopătînd. Grant a cuprins-o în braţe şi a ridicat-o cu grijă să nu o lovească. Dintre toate femeile pe care le ţinuse în braţe, niciuna nu i se păruse atît de delicată. Oasele îi erau mici dar carnea îi era tare, voluptuoasă, demnă de a fi dorită.

S-au întors în dormitor iar Grant a aşezat-o pe pat şi i-a îngrămădit cîteva perne la spate. Ea a tras imediat pătura, acoperindu-se pînă la gît. În

ciuda faptului că ea nu se simţea bine, sau poate tocmai de aceea, Grant se lupta cu dorinţa de a o alinta, mîngîia. Tocmai el, care se ştia că avea inima din granit.

– Ţi-e foame? a întrebat-o.

– Nu prea.

– Vreau să mănînci totuşi ceva, cînd ţi se va aduce mîncarea.

Tonul lui poruncitor a făcut-o să zîmbească.

– O să încerc.

Grant era vrăjit de zîmbetul ei... atît de cald, de strălucitor... o magie care îi lumina faţa delicată. Nu semăna deloc cu femeia egoistă pe care o cunoscuse la bal. Pentru o clipă s-a întrebat dacă era vorba de aceeaşi persoană. Dar nu avea cum să o confunde. Era Vivien, fără doar şi poate.

– Grant, a ezitat ea, poţi să-mi aduci o oglindă? Şi-a lipit palmele de obraji. Vreau să ştiu cum arăt.

Grant a reuşit cu greu să-şi dezlipească privirea de la ea şi s-a dus la dulapul din colţul camerei. A căutat prin sertarele înguste şi a găsit un *nécessaire* din piele. În el îşi ţinea pilele de unghii, foarfecele şi alte obiecte de toaletă. Pe capac avea o oglindă. Grant s-a întors lîngă pat şi i-a întins trusa deschisă.

Vivien a dus-o aproape de faţă, dar mîinile continuau să-i tremure din cauza evenimentelor din seara precedentă. Grant a întins mîna şi i-a sprijinit oglinda. Mîinile ei erau reci, degetele erau

ţepene. A făcut ochii mari şi a început să respire greu.

– Ce ciudat, a spus ea, să nu-ţi recunoşti propriul chip.

– Nu ai motive să te plîngi, i-a răspuns Grant răguşit. Chiar şi aşa, palidă şi plină de zgîrieturi, chipul ei era incredibil de frumos.

– Crezi asta? Se privea în oglindă fără vreo urmă din automulţumirea afişată atunci la bal. Femeia *aceea* era conştientă că era atrăgătoare. Femeia *aceasta* era extrem de neîncrezătoare.

– Toată lumea o spune. Eşti recunoscută drept una din cele mai mari frumuseţi ale Londrei.

– Nu înţeleg de ce. I-a surprins expresia sceptică şi a adăugat: nu caut complimente, sincer. Numai că mi se pare că am un chip... obişnuit. S-a strîmbat, asemenea un copil care se juca cu propria reflexie în oglindă. Parcă nici nu-mi aparţine, a adăugat rîzînd. Ochii îi străluceau ca safirele iar Grant a înţeles, alarmat, că era pe punctul să izbucnească în lacrimi.

– Nu, i-a şoptit. Ţi-am spus aseară ce părere am despre lacrimi.

– Da... Nu suporţi lacrimile femeilor. Şi-a şters ochii şi i-a zîmbit timid. Nu credeam că un agent din Bow Street poate fi atît de sensibil.

– Sensibil, a repetat indignat Grant. Sînt un dur. A strîns cearceaful în pumn şi i-a şters obrajii.

– Chiar aşa? Şi-a şters nasul şi l-a privit pe deasupra cearceafului. Şi-a dat seama că zîmbea, printre lacrimi. Mie-mi pari destul de uşor de impresionat.

Grant a deschis gura să o contrazică dar şi-a dat brusc seama că ea doar îl necăjea. Cu mare greutate a reuşit să-şi înfrîneze valul neaşteptat de căldură din piept.

– Sînt sensibil ca o stîncă, i-a spus.

– Mai vedem. A închis trusa şi a clătinat din cap, gînditoare. N-ar fi trebuit să-ţi cer oglinda. Arăt groaznic.

Grant i-a privit încruntat buzele crăpate. A luat borcanul cu cremă şi i l-a întins.

– Încearcă asta. Linley ţi-a lăsat o mixtură pentru zgîrieturi, arsuri, uscăciune...

– Mi-ar trebui un butoi întreg, i-a răspuns, chinuindu-se să-i deschidă capacul.

Grant i-a luat borcanul din mînă şi i l-a desfăcut, dar nu i l-a înapoiat. A privit-o cu mai multă atenţie.

– Nu mai tremuri atît de tare, a observat.

Vivien a roşit şi a dat din cap, stînjenită de tremurul involuntar.

– Aşa este. Numai că nu reuşesc să mă încălzesc. Şi-a frecat energic braţele. Mă gîndeam... dacă nu este un deranj prea mare...

– O baie fierbinte?

– Oh, da. Entuziasmul din vocea ei l-a amuzat.

– Se poate aranja. Dar va trebui să ai mare grijă şi să laşi servitorii să te ajute. Sau pe mine.

Vivien rămăsese cu gura căscată.

– Eu... nu vreau să te deranjez... s-a bîlbîit.

– Nu-i nici un deranj, i-a spus cu blîndeţe. Numai strălucirea din ochi arăta că de fapt o tachina.

O imagine a apărut în mintea ei: era în cadă, în apa fierbinte, iar el îi atingea trupul gol.

– Ce-ai roşit! a observat zîmbind Grant. Dacă nici asta nu te va încălzi, nu ştiu ce altceva ar mai putea. Şi-a trecut degetele prin crema care mirosea a anason şi le-a apropiat de gura ei: nu te mişca.

Vivien l-a ascultat şi a continuat să-l privească atunci cînd i-a aplicat crema. Buzele crăpate au absorbit-o instantaneu, aşa că a băgat din nou mîna în borcan. În cameră era linişte deplină, doar respiraţia ei tremurîndă se auzea cînd şi cînd.

Senzaţia pe care o încerca îl tulbura profund. Voia să o sărute, să o ţină în braţe, să o aline ca pe un copil pierdut. N-ar fi bănuit niciodată că Vivien Duvall putea fi atît de vulnerabilă, de adorabilă. La naiba, dacă se dovedea că doar se prefăcea, o strîngea de gît cu mîna lui!

Şi era evident că îl determinase pe un alt nenorocit să o facă deja.

Grant şi-a spus în gînd că nu trebuia să se lase afectat de ea. Putea să se distreze... să obţină ce

voia de la ea... dar fără să se ataşeze. Nu avea nevoie de astfel de complicaţii. I-a uns din nou buzele şi gîtul cu crema al cărei miros umpluse deja încăperea. Vivien nu s-a clintit şi a continuat să-l privească fix.

– Ne cunoşteam de dinainte, nu-i aşa? l-a întrebat în şoaptă.

A durat ceva pînă să-i răspundă.

– Se poate spune şi-aşa.

I-a trecu din nou degetele pe piele, pe zgîrieturile adînci.

Uimită şi confuză, ea încerca să analizeze senzaţiile provocate de atingerile lui, surprinzătoarele sentimente de familiaritate şi confort pe care i le dădea prezenţa lui. Nimic pe lumea aceasta nu-i era familiar, nici măcar propriul chip... dar el o făcea să se simtă în siguranţă. Nu s-ar fi simţit aşa în compania unui străin, nu?

– Cît... de bine ne cunoşteam? l-a întrebat nesigură Vivien.

– Discutăm mai tîrziu despre asta. Trebuia să se gîndească la ce anume putea să-i spună, şi cum. Între timp, ea trebuia să se odihnească, să-şi revină şi să rămînă sub protecţia lui.

Deşi lui Vivien nu i-a plăcut răspunsul lui evaziv nu a insistat. Probabil că era prea epuizată ca să se contrazică, şi-a spus el. A scos din buzunar ceasul şi s-a încruntat văzînd cît era de tîrziu.

– Trebuie să plec, i-a spus. Mă voi duce mai tîrziu la tine acasă să-ţi aduc cîteva haine.

Ea a făcut un efort să-i zîmbească dar ochii îi erau rugători:

– Am familie sau prieteni pe care să-i anunţ?

– Nu ştiu nimic despre familia ta, a recunoscut Grant. O să încerc să aflu. Şi da, ai prieteni... dar nu este momentul potrivit pentru vizite. Trebuie să te odihneşti. Nu s-a putut abţine şi a mîngîiat-o pe frunte, acolo unde îi apăruse o cută din cauza îngrijorării.

– Nu trebuie să-ţi faci griji, drăguţo.

Vivien s-a sprijinit de perne, epuizată.

– Atîtea întrebări... A oftat.

– Vei avea curînd toate răspunsurile pe care le doreşti. A făcut o pauză, după care a adăugat: deşi s-ar putea ca unele din ele să nu-ţi placă deloc.

L-a privit serioasă şi şi-a dus mîna la gît:

– Ce mi s-a întîmplat aseară?

– Asta am de gînd şi eu să aflu, i-a răspuns ferm, nelăsînd loc dubiilor.

Strada în formă de fundă data de la 1600. În ultimul secol, Bow Street avusese numeroşi rezidenţi faimoşi. Dar acum un singur nume mai conta cu adevărat... sir Ross Cannon.

Uneori i se părea că atenţia întregii lumi se concentra asupra clădirii strîmte cu patru etaje şi a faimosului ei ocupant. Cannon era şeful celor şase

agenţi speciali şi a celorlalţi optzeci de ofiţeri. Agenţii se bucurau de faimă, pentru că ei erau cei care puneau capăt revoltelor, soluţionau crime şi protejau familia regală.

Cu cinci ani în urmă, după moartea lui Fielding, multe nume importante fuseseră vehiculate drept candidaţi la postul de magistrat şef. În final fusese ales un necunoscut – Ross Cannon, cel care fusese magistrat la biroul din Great Marlboro. Cannon preluase rapid îndatoririle de magistrat şef şi îşi pusese amprenta proprie asupra biroului din Bow Street, tratînd munca de detectiv ca pe o ştiinţă, inventînd metodologii, testînd teorii, ghidîndu-şi şi încurajîndu-şi oamenii cu un entuziasm molipsitor. Le cerea mult oamenilor dar era extrem de motivat. Oricare dintre ei ar fi fost în stare să moară pentru el. Inclusiv Grant.

Grant a urcat cele trei trepte de la intrare şi a bătut cu putere în uşă. I-a deschis menajera lui Cannon, doamna Dobson, o femeie grăsuţă, mămoasă, cu părul argintiu. L-a poftit înăuntru cu un zîmbet.

– Tot fără pălărie, domnule Morgan? O să răceşti precis într-una din zilele astea, cu vîntul rece care bate dinspre nord.

– Nu pot purta pălărie, doamnă Dobson, i-a răspuns Grant dîndu-i paltonul greu, gri. Sînt şi aşa destul de înalt. Pălăriile înalte care erau atunci la modă îl făceau să arate ridicol, adăugîndu-i cîteva

zeci de centimetri care nu-i erau deloc necesari şi făcîndu-i pe toţi trecătorii să se holbeze la el.

– Ei bine, dacă nu porţi pălărie nu înseamnă că lumea nu te va mai considera înalt, a subliniat ea.

Grant a zîmbit şi a ciupit-o de obraz, făcînd-o să-l bombăne. Dar nu cu răutate – dintre toţi agenţii, el era favoritul ei.

– Unde este Cannon? a întrebat Grant iar doamna Dobson i-a făcut semn spre birou.

Proprietatea din Bow Street de la numărul patru conţinea o casă, o curte mică, birouri, o sală de judecată şi o celulă în care erau ţinuţi prizonierii.

Născut într-o familie foarte avută, Cannon ar fi putut să ducă o viaţă de huzur într-un loc mult mai luxos decît acesta... dar nu era genul lui. Era pasionat de justiţie, de ceea ce trebuia făcut, nu avea timp pentru lenevie sau frivolităţi.

Pentru Cannon viaţa era un lucru serios şi o trăia ca atare. Se zvonea că îi promisese soţiei, aflată pe patul de moarte, că nu se va recăsători niciodată. Şi se ţinuse de cuvînt. Imensa lui energie era concentrată pe munca lui. Chiar şi cel mai apropiat prieten ar fi putut jura că nimic nu va putea doborî zidul ridicat în jurul inimii lui.

Pe holul îngust care ducea la biroul lui Cannon, Grant s-a întîlnit cu doi agenţi care plecau... Flagstad şi Keyes erau cei mai în vîrstă dintre agenţi. Se apropiau de patruzeci de ani.

– Merg să păzesc apartamentele regale, a spus vesel Keyes, în timp ce Flagstad i-a spus că urma să meargă la Banca Angliei, pentru că în ziua aceea se plăteau dividendele.

– Tu cu ce te ocupi azi? l-a întrebat Flagstad pe Grant. Nu, nu-mi spune... alt jaf asupra unei bănci sau o tîlhărie pentru care vei încasa o avere la prinderea făptaşului.

Grant a zîmbit ironic. Îndurase multe din partea colegilor lui din cauza comisioanelor grase. S-a abţinut să-i răspundă că în ultimul an el singur prinsese mai mulţi hoţi decît toţi ceilalţi cinci agenţi la un loc.

– Iau ce mi se oferă, atîta tot.

– Singurul motiv pentru care eşti atît de căutat este pentru că eşti foarte spilcuit, i-a răspuns rîzînd Keyes. Chiar ieri mi-a spus o doamnă: dintre toţi agenţii, singurul care merită privit este Morgan. A pufnit nemulţumit. De parcă felul în care arăţi are vreo legătură cu felul în care îţi faci meseria.

– Eu sînt spilcuit? l-a întrebat neîncrezător Grant, privind la hainele lui conservatoare şi apoi la cele de dandy ale lui Keyes: părul răvăşit intenţionat, acul de aur din cravata cu model complicat, florile minuscule din mătase brodate pe vesta lui şi pălăria crem cu boruri mari.

– Trebuie să mă îmbrac elegant, doar merg la tribunal, s-a apărat Keyes.

Rîzînd, Flagstad l-a luat cu el, încercînd să prevină o dispută.

– Aşteaptă, a spus Keyes. Morgan, am auzit că aseară ai fost chemat să investighezi un cadavru găsit în rîu.

– Da.

Keyes a părut enervat de felul lapidar de a-i răspunde.

– Eşti tare vorbăreţ, se pare. Ei bine, ce ne poţi povesti despre asta? Ce era, femeie sau bărbat?

– Ce contează? l-a întrebat Grant, uimit de interesul pe care îl arăta agentul.

– Ai de gînd să te ocupi de caz? a insistat Keyes.

– Probabil.

– Pot să iau eu cazul, dacă vrei, s-a oferit Keyes. Ştiu prea bine că nu te interesează prea tare o femeie moartă prin înec. Nu se plăteşte prea mult pentru aşa ceva.

Grant l-a privit cu atenţie:

– De unde ştii că e o femeie?

Keyes a clipit şi a ezitat puţin înainte să-i răspundă.

– Am ghicit, pur şi simplu. Am dreptate, nu?

Grant i-a aruncat o ultimă privire dar nu a mai scos nici un cuvînt. A intrat grăbit în biroul lui Cannon.

Sir Ross stătea cu spatele spre uşă, la biroul masiv aşezat pe un piedestal din stejar, cu faţa

spre fereastra care dădea spre stradă. O pisică mare, cu dungi cafenii, se întindea pe un colţ al biroului, uitîndu-se leneş la cel care intrase. Pisica fusese găsită cu cîţiva ani în urmă pe treptele de la intrarea în birou. Nu avea coadă – aceasta îi fusese retezată într-un accident sau din răutate, aşa că i se spusese pe loc Chopper. Îşi rezerva întreaga afecţiune unei singure persoane, lui Cannon, şi abia dacă mai suporta pe altcineva în preajmă.

Cannon a întors capul şi l-a privit binevoitor pe Grant, dar fără să-i zîmbească.

– Bună dimineaţa. Pe măsuţă este un ibric cu cafea.

Grant nu refuza niciodată o cafea. Pasiunea lui pentru lichidul amărui era depăşită doar de cea a lui Cannon. O beau amîndoi fără zahăr şi cît mai fierbinte posibil. Şi-a pus o porţie zdravănă în ceaşcă şi s-a aşezat pe scaunul pe care i-l arătase Cannon. Magistratul s-a mai uitat o dată pe nişte hîrtii, pe care apoi le-a semnat.

Aşteptînd, Grant şi-a rotit ochii prin încăperea familiară, confortabilă. Unul dintre pereţi era acoperit cu harta oraşului cu împrejurimile lui, planul tribunalului din Westminster, al băncii Angliei şi a altor clădiri importante. Un alt perete era acoperit cu rafturi ale căror tomuri groase ar fi strivit cu uşurinţă un elefant. Erau doar cîteva piese de mobilier, grele, din stejar, anoste şi

funcţionale. Un glob pământesc cu piedestalul din mahon era aşezat într-un colţ. Un perete întreg fusese rezervat unui singur tablou, un peisaj din North Wales, cu o cascadă, copaci întunecaţi şi dealuri gri abia ghicindu-se în fundal.

Cannon s-a întors în sfîrşit spre el, arcuindu-şi sprîncenele. Aştepta informaţii. Avea trăsături ferme şi ochi gri, glaciali, care îl făceau să semene cu un lup. Dacă expresia lui ar fi fost ceva mai caldă, ar fi putut fi considerat chiar frumos.

– Ei? a spus încet. Ce se aude cu victima înecului de azi-noapte? E nevoie de autopsie?

– Nu e nevoie de medicul legist. Victima – o femeie – era încă în viaţă. Am luat-o acasă la mine şi l-am chemat pe doctorul Linley.

– Ce gest caritabil!

Grant a ridicat nepăsător din umeri.

– O ştiu, chiar foarte bine. Este Vivien Duvall.

Numele i-a atras atenţia lui Cannon.

– Cea care te-a refuzat la balul lui Wentworth?

– *Eu* am refuzat-o, a răspuns Grant iritat. Din cauza atîtor bîrfe adevărul a fost răstălmăcit.

Cannon a rostit un *hmm* ironic:

– Continuă. Spune-mi în ce stare este domnişoara Duvall.

Grant bătea cu degetele în braţele scaunului.

– E vorba de o tentativă de omor, fără doar şi poate. Are zgîrieturi adînci şi vînătăi în jurul gîtului. Asta ca să nu mai amintesc şi de lovitura de la cap.

Linley spune că va fi bine... este o singură problemă: şi-a pierdut memoria. Nu-şi aminteşte nimic din ce s-a întîmplat. Nu mai ştie nici cum o cheamă.

– Doctorul ţi-a spus cînd e posibil să-i revină memoria?

Grant a clătinat din cap.

– Nu avem de unde să ştim. Iar pînă cînd ancheta va da ceva la iveală – sau pînă cînd îi va reveni memoria – e mai bine ca lumea să o creadă moartă.

Cannon a făcut ochii mici:

– Să desemnez unul dintre agenţi să se ocupe de caz sau îl preiei tu?

– Îl iau eu. Grant a luat ultima înghiţitură de cafea. O să încep prin a-l chestiona pe fostul ei iubit, lordul Gerard. Pare că un iubit gelos ar fi încercat să o sugrume. El sau altul. Probabil că lista este lungă.

– Voi trimite pe cineva să-l chestioneze pe luntraşul care a găsit-o, ca şi pe cei care au transportat aseară pasageri pe lîngă podul Waterloo. Poate că vreunul a auzit ceva. Să mă ţii la curent. Între timp, unde va locui domnişoara Duvall?

Grant studia picăturile negre din interiorul ceştii. A încercat să pară cît mai detaşat cînd i-a răspuns:

– La mine.

– Sînt sigur că are rude sau prieteni care ar putea să o găzduiască.

– Va fi mai în siguranţă sub protecţia mea.

I-a susţinut privirea lui Cannon fără să clipească. Magistratul se abţinuse întotdeauna să comenteze viaţa personală a agenţilor lui, atîta vreme cît îşi făceau treaba bine. Dar punctul lui sensibil erau femeile şi copiii şi ar fi fost în stare de orice pentru ca aceştia să nu aibă de suferit în vreun fel.

Cannon a tăcut un timp, apoi a vorbit:

– Cred că te cunosc destul de bine, Morgan... suficient ca să fiu sigur că nu ai putea să profiţi de ea, chiar dacă ai avut de suferit de pe urma ei.

Grant i-a răspuns cu răceală:

– Nu aş silui niciodată o femeie care nu mă vrea.

– Nu mă gîndeam la aşa ceva, i-a spus încet Cannon. Mă refeream la manipulare... seducţie...

Era tentat să-i spună să-şi vadă de treburile lui. Grant s-a ridicat şi a pus ceaşca goală pe masă.

– Nu am nevoie de o predică, a mîrîit el. Nu-i voi face nici un rău domnişoarei Duvall. Ai cuvîntul meu. Dar nu uita că nu este nici pe departe o inocentă. Este o curtezană. Manipularea şi seducţia fac parte din arsenalul ei. Iar pierderea memoriei nu schimbă cu nimic ceea ce este cu adevărat.

Fără să se lase impresionat, Cannon l-a privit lung pe Grant:

– Domnişoara Duvall este de acord cu acest aranjament?

– Dacă nu-i convine este liberă să plece unde vrea.

– Aş vrea să-i fie clar acest lucru.

Grant şi-a înghiţit cîteva comentarii acide şi a dat din cap.

– Altceva?

Cannon continua să-l fixeze cu privirea:

– Poate că doreşti să-mi explici de ce insişti să o ţii pe domnişoara Duvall sub acoperişul tău, după ce ai jurat că o dispreţuieşti.

– N-am spus niciodată că o dispreţuiesc, a ripostat Grant.

– Haide, haide... Nu ai făcut nici un secret din resentimentele tale, mai ales după ce ai devenit ţinta atîtor bîrfe, doar din cauza ei.

– Poate că este şansa mea să-mi răscumpăr greşeala. Şi apoi este de datoria mea.

Cannon l-a privit grăitor:

– Indiferent de caracterul acestei femei – sau de lipsa acestuia – aş prefera să-ţi ţii mîinile departe pînă cînd îşi recapătă memoria şi se sfîrşeşte ancheta.

Iritat peste măsură, Grant a zîmbit ironic:

– Nu fac eu întotdeauna ce-mi ceri?

Cannon a oftat scurt şi s-a întors la birou:

– Aş vrea eu, a murmurat şi i-a făcut un semn de rămas-bun.

– La revedere, Chopper, a spus, dar pisica a întors capul, dispreţuitoare.

Park Lane, centrul prestigioasei zone Mayfair, era cea mai rîvnită adresă din Londra. Respirînd bogăţie şi autoritate, strada era înţesată de clădiri somptuoase, cu coloane. Casele erau destinate să convingă trecătorii că locuitorii lor erau superiori oamenilor de rînd.

Grant ştia prea multe despre vieţile intime ale aristocraţilor ca să se mai lase impresionat de grandoarea din Park Lane. Nobilii aveau tot atîtea defecte şi puncte slabe ca şi oamenii obişnuiţi... sau poate chiar mai multe. Singura diferenţă dintre un aristocrat şi un om de rînd era că primul era mai priceput în a le ascunde. Şi adesea aristocraţii se considerau deasupra legilor. Ei erau preferaţii lui Grant şi nu se lăsa pînă cînd nu îi aducea în faţa judecătorului.

Cel mai recent protector al lui Vivien era William Henry Ellyot, lordul Gerard. Ca viitor conte de Norbury, principala lui ocupaţie era să aştepte moartea tatălui său ca să-i poată moşteni titlul şi o avere considerabilă. Din nefericire pentru el, tatăl lui Gerard era perfect sănătos şi nu dădea semne că va renunţa prea curînd la titlul lui. Între timp, Gerard se distra cu femei, bea şi juca jocuri de noroc. Aranjamentul lui cu Domnişoara Duvall

stîrnise invidia multor bărbaţi. Ea era un trofeu frumos şi extrem de vizibil.

Gerard era recunoscut pentru pornirile lui violente atunci cînd i se refuza ceva. Deşi se presupunea că un gentleman îşi acceptă cu graţie înfrîngerea, atunci cînd juca, Gerard trişa şi minţea dar nu se recunoştea niciodată învins. Se zvonea că îşi vărsa nervii pe bieţii lui servitori, dovadă fiind că îi era tot mai greu să-şi angajeze ajutoare la treburile casnice.

Grant a urcat treptele casei construite în stil clasic, cu coloane şi nişe în care se aflau statuete. A bătut de cîteva ori cu pumnul în uşă pînă cînd un valet ursuz i-a deschis.

– Ce doriţi, domnule?

– Spune-i lordului Gerard că domnul Morgan vrea să-l vadă.

A citit pe chipul servitorului că îl recunoscuse:

– Vă informez cu regret că lordul Gerard nu este acasă. Dacă doriţi să lăsaţi o carte de vizită...

Grant a zîmbit ironic: „Nu este acasă" era fraza folosită adesea de servitori cînd stăpînii lor, deşi erau acasă, nu voiau să primească vizitatori. Dar cînd Grant voia să chestioneze pe cineva politeţurile erau ultimele care îi puteau sta în cale.

– Eu nu las cărţi de vizită, a spus sec. Du-te şi spune-i stăpînului tău că domnul Morgan este aici. Asta nu este o vizită de curtoazie.

Servitorul a rămas impasibil. Fără să-i răspundă, l-a lăsat pe Grant în prag şi a dispărut înăuntru. Grant a intrat şi a închis uşa în urma lui, folosindu-şi gheata grea. S-a întors pe călcîie şi a privit holul. Coloanele din marmură străluceau iar pereţii erau pictaţi în culoarea la modă, numită gri parizian. Chiar pe centru, în faţa uşii, era o statuetă care înfăţişa o femeie înaripată.

Grant s-a apropiat şi a mîngîiat una dintre aripile delicate, admirînd lucrătura desăvîrşită.

Servitorul a apărut chiar în clipa aceea şi s-a încruntat, privindu-l de sus:

– Domnule, aceasta face parte din nepreţuita colecţie de statui romane ale lordului Gerard.

Grant s-a dat un pas înapoi şi i-a răspuns:

– Sînt greceşti, de fapt. Iar originalul se află la Atena, în Partenon.

– Ei bine... Servitorul era clar depăşit. Nu trebuie atinsă. Vă rog să mă urmaţi. Lordul Gerard este acum acasă.

Grant a fost condus într-un salon mare, cu pereţii acoperiţi cu lambriuri crem şi paneluri octogonale din damasc roşu. Tavanul era remarcabil: aplicaţii roşii şi aurii se deschideau spre margini, pornind dintr-un soare central. Între cele două ferestre se afla o serie de medalioane, portretele celor cinci foşti conţi de Norbury.

– Vrei ceva de băut, Morgan?

Lordul Gerard a intrat în cameră, înfăşurat într-un halat din catifea verde. Era nepieptănat iar faţa îi păstra urmele beţiei din seara precedentă. Cu un pahar în mînă, Gerard s-a prăbuşit pe un fotoliu masiv. Deşi nu avea mai mult de treizeci de ani, arăta cu cel puţin zece ani mai mare din cauza vieţii de excese. Nu era nici gras nici slab, nici înalt nici scund, nici frumos şi nici urît. Singurii prin care se distingea erau ochii: mici, întunecaţi, intenşi.

– E un Armagnac excelent, a continuat. Chiar nu vrei?

– E cam devreme pentru mine, i-a răspuns Grant clătinînd din cap.

– Nu-mi pot imagina un mod mai plăcut de a-ţi începe ziua. Gerard a luat o înghiţitură zdravănă din băutura arămie.

Grant nu şi-a schimbat expresia, dar ceva întunecat şi urît îi pătrunsese în suflet privindu-l pe Gerard. Îl tulbura imaginea lui Vivien împreună cu el, satisfăcîndu-i fiecare plăcere, fiecare nevoie. Fusese tîrfa lui Gerard şi avea să se vîndă următorului bărbat care oferea mai mult. Gelos şi plin de repulsie, s-a aşezat pe un scaun, lîngă Gerard.

– Îţi mulţumesc că ai fost de acord să discutăm, a spus Grant.

Gerard i-a zîmbit cu amărăciune, luînd pentru o clipă privirea de la pahar:

– Înţeleg că nu aveam încotro.

– Nu cred să dureze mult. Am doar cîteva întrebări.

– E în legătură cu vreo anchetă de-a ta? Despre cine este vorba?

Grant s-a sprijinit de spătar, părînd relaxat, dar privirea lui atentă nu a părăsit chipul lui Gerard.

– Aş vrea să ştiu unde ai fost aseară, cam pe la miezul nopţii.

– Eram la club, la *Craven's*. Am cîţiva prieteni care îţi pot confirma asta.

– Cînd ai plecat de la club?

– Pe la ora patru, chiar cinci. A zîmbit mulţumit. Am avut noroc la joc, după care am plecat acasă cu o femeie. O seară absolut excelentă, pot spune.

Grant a trecut brusc la un alt subiect:

– Care este natura relaţiei tale cu domnişoara Duvall?

Numele a părut să-l afecteze. Roşeala din obraji s-a accentuat iar ochii îi păreau de obsidian. S-a aplecat uşor înainte, ţinînd paharul cu ambele mîini.

– De ea este vorba, deci. Ce s-a întîmplat? Are necazuri? La naiba, sper să fie vorba de mulţi bani. Spune-i că nu ridic un deget ca s-o ajut, chiar dacă se tîrăşte în genunchi.

– Relaţia ta cu ea, a repetat Grant.

Gerard şi-a terminat coniacul şi s-a şters cu mîneca la gură. Băutura a părut să-l liniştească şi a zîmbit.

– Cred că ştii deja răspunsul, Morgan. Cîndva ai fost şi tu interesat de ea. Şi nu te-a vrut. A chicotit amuzat, apoi a redevenit serios. A naibii Vivien. Doi ani am avut de-a face cu ea. I-am plătit tot, i-am cumpărat o casă în oraş, o trăsură, cai, orice şi-a dorit. Totul ca să mă culc cu ea, doar eu. Cel puţin aşa ar fi trebuit, să fiu singurul. Dar nu m-am amăgit niciodată că mi-ar fi fost credincioasă. Vivien nu e capabilă de fidelitate.

– De aceea ai pus capăt relaţiei? Pentru că nu ţi-a fost credincioasă?

– Nu. Gerard privea gînditor paharul gol. Înainte să-ţi mai spun ceva trebuie să-mi explici tu: de ce naiba discutăm despre Vivien Duvall? I s-a întîmplat ceva?

– Îmi răspunzi la întrebări fie aici fie în Bow Street, i-a spus calm Grant. N-ai fi primul aristocrat pe care-l anchetez în detenţie.

Gerard s-a ridicat furios de pe scaun.

– Îndrăzneşti să mă ameninţi! Trebuie să te înveţe cineva o lecţie!

Grant s-a ridicat la rîndul lui, depăşindu-l în înălţime cu mai bine de-un cap.

– N-ai decît să încerci, i-a spus calm. Se folosea rar de înălţimea lui ca să-şi sperie adversarii, preferînd să apeleze doar la inteligenţă. Erau prea numeroşi cei care doreau să se măsoare cu el, provocîndu-l în speranţa că-şi vor impresiona prietenii cu îndrăzneala lor. Se bătea doar cînd era

strict necesar – şi învingea mereu. Nu-i făcea deloc plăcere să-i bată pînă-i lăsa fără cunoştinţă, dar pentru Gerard era dispus să facă o excepţie.

Gerard s-a dat un pas înapoi văzîndu-l pe uriaşul din faţa lui. Şi-a trecut mîna prin părul răvăşit, într-un gest nervos.

– N-o să mă cobor într-atît, a mormăit. Nu pot să mă bat cu un om de rînd.

Grant i-a făcut un gest de exagerată curtoazie, poftindu-l să se aşeze. Gerard s-a prăvălit între perne.

– Dumnezeule, Vivien e moartă, nu-i aşa? Despre asta este vorba.

Grant s-a aplecat şi şi-a pus coatele pe genunchi.

– De ce spui asta?

Gerard a vorbit ca prin vis:

– N-am mai văzut-o de mai bine de-o lună, de cînd am rupt-o cu ea. Şi-a concediat servitorii şi a închis casa din oraş. Am mers la toate balurile la care era invitată, la serate... Nimeni nu ştia unde este sau de ce nu a venit. Toată lumea a presupus că s-a retras undeva împreună cu noul ei protector. Dar Vivien nu ar fi rămas departe de Londra atîta timp fără un motiv serios, fără să se fi întîmplat ceva grav.

– Ce te face să spui asta?

– Vivien se plictiseşte repede. Are constant nevoie de amuzament. O seară liniştită petrecută acasă o înnebuneşte. Urăşte singurătatea. Insistă

să meargă la petreceri şi serate în fiecare seară din săptămînă. Eu nu mai reuşeam să ţin pasul cu ea. Gerard a zîmbit slab, învins. A rămas cu mine mai mult decît cu orice alt bărbat, şi acesta e singurul gînd care mă mai alină.

– Ştii să fi avut duşmani?

– Nu i-aş cataloga astfel, dar mulţi o displăceau.

– Care era situaţia ei financiară atunci cînd v-aţi despărţit?

– Lui Vivien banii i se scurg printre degete. Fondurile pe care le avea nu puteau să dureze prea mult. Trebuia să-şi găsească neîntîrziat un alt amant.

– Ai idee cine putea fi următorul candidat?

– Nu.

– Ce ştii despre familia ei?

– Nu ştiu să aibă una. Dar bănuiesc că-ţi dai seama că nu aveam astfel de subiecte de discuţie. Gerard a oftat, studiindu-şi unghiile îngrijite. Mai durează mult, Morgan? Am chef de încă un coniac.

– Dar despre ce anume discutaţi? l-a întrebat Grant. Avea vreun hobby, o interesa ceva?

– Nimic în afara patului. Mă îndoiesc să fi citit vreodată o carte.

– Făcuse vreo cunoştinţă de dată recentă? Vreun bărbat?

Gerard a dat ochii peste cap.

– Nici Dumnezeu nu i-ar fi putut ţine contul.

– Spune-mi ce s-a întîmplat în ziua în care v-aţi despărţit. V-aţi certat?

– Normal. Investisem destul de mult în ea şi nu vedeam nici un motiv ca aranjamentul nostru să nu continue. Închisesem mereu ochii atunci cînd avusese cîte o aventură. Discuţia s-a încins, am ameninţat-o chiar, dar mi-a rîs în faţă. I-am cerut să-mi spună numelui celui cu care mă înlocuise, pentru că eram convins că nu ar fi plecat de la mine dacă nu ar fi avut deja un alt aranjament. M-a sfidat şi mi-a spus că nu-mi poate dezvălui nimic altceva decît că urma să se mărite foarte bine. A pufnit, zîmbind amar. Ce idee! Nimeni nu se căsătoreşte cu una ca Vivien fără să ajungă de rîsul Angliei. Dar o cred în stare. Probabil că şi-a găsit vreun văduv decrepit şi l-a prins în mreje.

– Au fost şi martori la cearta voastră?

– Servitorii lui Vivien, probabil. Sînt convins că am ridicat tonul în cîteva rînduri.

– Ai lovit-o?

– Niciodată, a răspuns Gerard imediat, părînd ofensat. Recunosc că am fost tentat în cîteva rînduri să o strîng de gît, dar nu i-aş face niciodată rău unei femei. Şi în ciuda furiei mele, aş fi primit-o înapoi, fără să mai ţin cont de mîndrie.

Grant a simţit un nod în stomac. După părerea lui, nici o femeie nu merita să-ţi sacrifici mîndria pentru ea, indiferent cît de atrăgătoare ar fi fost. Întotdeauna se găsea un alt chip frumos, o altă

siluetă apetisantă, o altă femeie ale cărei farmece să te facă să o uiţi pe prima.

– Ştiu la ce te gîndeşti, i-a spus Gerard. Dar este ceva ce nu înţelegi... Vivien este unică. Mirosul, gustul ei... Nimeni nu se poate compara cu ea. În pat era în stare de orice. Te-ai culcat vreodată cu o femeie care să nu aibă ruşine? Dacă aş mai putea să o am o noapte... o oră măcar... A clătinat din cap, murmurînd o înjurătură printre dinţi.

– Am înţeles, domnule, i-a spus Grant. Am terminat pentru moment. Pe măsură ce ancheta va avansa s-ar putea să mai am întrebări. S-a ridicat şi s-a apropiat de uşă, dar s-a oprit auzindu-i tonul rugător:

– Trebuie să-mi spui, Morgan. Ce i s-a întîmplat?

Grant s-a întors şi l-a privit curios.

– Ai jeli-o dacă ar fi moartă? A aşteptat să primească un răspuns, dar Gerard nu mai era în stare să vorbească.

Grant a zîmbit cinic. Gerard era ca un copil căruia îi fusese luată jucăria preferată. Îi lipsea plăcerea sexuală pe care i-o oferea Vivien dar nu ţinea cu adevărat la ea. Unele curtezane îşi iubeau sincer protectorii iar relaţiile lor durau decenii întregi. Grant cunoştea mulţi bărbaţi care scăpaseră de dezamăgirile provocate de o căsătorie aranjată luîndu-şi o amantă. Ele le dăruiau copii şi le erau partenere de viaţă iubitoare, aşa cum ar fi trebuit să le fie soţiile lor. Numai că Vivien îşi juca

rolul de curtezană doar pentru propriul profit, ca o afacere.

– Ai un set de chei de la casa ei din oraş? l-a întrebat Grant.

– Bănuiesc că da. Ai de gînd să o percheziţionezi? Ce te aştepţi să găseşti acolo?

– Nu mă aştept la nimic, în ceea ce o priveşte pe domnişoara Duvall. Era însă curios să-i vadă casa. Cu cît descoperea mai multe despre ea şi trecutul ei sordid, cu atît era mai încruntat.

CAPITOLUL 4

Grant a deschis cu uşurinţă uşa casei lui Vivien din Grosvenor Square. Aflată la o adresă renumită, cu şirurile de case albe spectaculoase cu coloane şi arcade, locuinţa ei trebuia să fi costat o avere. Un testament al priceperii ei în meserie, şi-a spus sumbru.

Interiorul era slab luminat şi liniştit, cu un aer stătut din cauză că ferestrele nu fuseseră deschise de cîteva săptămîni. Grant a aprins cîteva lămpi care au luminat pereţii acoperiţi cu tapet pictat manual. A luat cu el o lampă şi a pornit-o prin încăperile de la primul etaj. Casa era elegantă, cu accente feminine: picturi cu flori în culori pastel, pereţii acoperiţi cu tapet franţuzesc, mobilier delicat cu picioare fusiforme şi oglinzi mari deasupra fiecărui şemineu.

A urcat treptele, observînd balustrada scumpă, sculptată şi lămpile din cristal. Nici o cheltuială nu fusese prea mare pentru a-i satisface gusturile.

Sus, aerul părea să păstreze un iz de parfum. S-a luat după el şi a ajuns în dormitorul principal. A aprins alte cîteva lămpi şi s-a uitat în jur, cu atenţie.

Pereţii erau acoperiţi cu mătase de culoarea smaraldului iar covorul gros avea aceeaşi tonalitate de piatră preţioasă. Deşi era la modă ca paturile să fie acoperite pe jumătate de un alcov, Vivien făcuse dintr-al ei piesa de rezistenţă, aşezîndu-l în centru, pe un postament, ca să fie cît mai vizibil. Dar ceea ce i-a atras atenţia a fost portretul ei, agăţat pe peretele din faţa patului. Fusese pictată nud, pe jumătate întoarsă, dezvelindu-şi spatele alb şi fesele. Privea peste umăr iar corpul îi era răsucit în aşa fel încît să-i dezvelească sînul rotund, frumos.

Artistul o idealizase pe Vivien, făcînd-o mai plinuţă decît era în realitate, cu picioarele mai lungi, talia mai subţire şi părul roşu ca flacăra. Oare se culcase cu ea în timpul vreunei şedinţe de pozat? Era foarte posibil. Doar dacă făcuse dragoste înainte ar fi putut avea acea expresie, cu obrajii roz, privirea satisfăcută, gura dulce, mulţumită şi ochii albaştri ca de pisică, cu pleoape grele.

Se uita la tablou şi încerca aceeaşi reacţie familiară pe care o avea în prezenţa ei... un amestec de gheaţă şi foc... o flacără de dorinţă intensă domolită de gîndurile reci. O dorea, şi mai mult decît atît, voia să o umilească. Să se folosească de Vivien, aşa cum o făcuse şi ea cu

atîţia bărbaţi. Era timpul ca Vivien să-şi primească pedeapsa.

S-a apropiat de măsuţa de toaletă stil Ludovic al XV-lea şi a luat o sticlă mare de parfum. Mirosea greu, a trandafiri şi lemn de santal. Şi-a amintit imediat de balul dat de Wentworth. Mirosea exact la fel. Pielea ei emana şi atunci acelaşi parfum dulce.

A lăsat deoparte parfumul şi a deschis sertarele. În ele erau amestecate perii, borcane mici cu farduri pastelate, podoabe de păr din fildeş şi argint. În spatele lor se afla un carnet roşu, legat în piele.

Grant l-a răsfoit cu atenţie. Conţinea o listă cu bărbaţi, descrieri detaliate ale activităţilor sexuale, date al întîlnirilor amoroase. O unealtă perfectă pentru şantaj. A recunoscut cîteva nume care aparţineau unor domni care făceau paradă de căsniciile lor solide şi reputaţiile nepătate. Nici unul dintre ei nu ar fi dorit ca infidelităţile lor să fie dezvăluite şi ar fi plătit orice pentru tăcerea ei. Sau ar fi putut chiar să ajungă la crimă, ca să o reducă definitiv la tăcere.

– Ai fost o fată tare ocupată, a murmurat Grant strecurîndu-şi carnetul în buzunar şi a închis cu putere sertarul.

A căutat metodic prin cameră, cu buzele încleştate. A găsit o valiză de piele în care a îndesat primele lucruri decente pe care le-a găsit: cîteva

rochii viu colorate, lenjerie, ciorapi şi pantofi, batiste din dantelă şi trei perechi de mănuşi. Cu valiza burduşită, a stins lampa şi a ieşit din dormitor. Avea de gînd să revină a doua zi, dar acum voia să-i facă o vizită musafirei lui, să vadă cum se mai simţea.

S-a întors acasă cu o trăsură închiriată. Doamna Buttons l-a întîmpinat la uşă, tremurînd din cauza vîntului rece care se strecura în casă. I-a luat paltonul şi l-a pus pe braţ.

– Bună ziua, domnule. Mîncaţi de prînz?

– Nu mi-e foame, i-a răspuns privind spre scări. Cum se simte?

Netulburată de felul lui direct de a-i vorbi, menajera i-a răspuns calm:

– Foarte bine, domnule. Domnişoara Duvall a făcut o baie fierbinte iar Mary a ajutat-o să-şi spele părul. Cred că starea ei s-a îmbunătăţit.

– Bine. A privit-o atent, cu sentimentul că ar mai fi avut ceva să-i spună. Sînt convins că te pricepi la oameni, doamnă Buttons.

Ei i-a făcut plăcere complimentul.

– Sînt de aceeaşi părere, domnule.

– Spune-mi te rog... ce crezi despre domnişoara Duvall?

Doamna Buttons a părut nerăbdătoare să-i răspundă, renunţînd la obişnuita ei reticenţă. Şi-a

coborît tonul ca să nu fie auzită de servitorii care treceau pe acolo.

– Are un comportament care mi s-a părut foarte ciudat. După ce i-am dus micul dejun pe o tavă şi m-am dus să-i pregătesc baia, s-a dat jos din pat şi şi-a făcut curat prin cameră. Şi-a făcut chiar şi patul, în ciuda durerilor pe care trebuie să le fi avut. Nu înţeleg de ce a făcut asemenea eforturi, ţinînd cont de starea ei de sănătate. Iar la baie a încercat să ridice una din găleţile cu apă, să-şi umple singură cada. I-am luat-o imediat din mînă, bineînţeles, dar şi-a cerut scuze pentru munca în plus pe care am făcut-o pentru ea. Pare îngrijorată ca nu cumva să deranjeze pe cineva şi ne-a mulţumit ori de cîte ori am ajutat-o, de parcă nu ar fi obişnuită să fie servită.

– Înţeleg. Pe chipul lui Grant nu se citea nimic, ca de fiecare dată cînd era uimit sau contrariat.

Doamna Buttons abia se pornise:

– Este cea mai atentă şi drăguţă tînără din cîte am cunoscut. Cu tot respectul, domnule, nu pot să cred că poate fi adevărat ce mi-aţi spus aseară despre ea.

– Este adevărat, a repetat Grant.

Poate că amnezia îi schimbase caracterul? Uitase să se poarte arogant, superior... sau de fapt se juca cu ei toţi? Nerăbdător, Grant i-a întins valiza.

– Spuneţi-i uneia dintre cameriste să-i aranjeze lucrurile.

– Da, domnule Morgan. Menajera a lăsat jos valiza şi l-a privit cu ochi calmi. Mary i-a oferit cea mai bună cămaşă de noapte a ei, pentru că nu aveam cu ce s-o îmbrăcăm.

– Mulţumesc. Consider că mi-aţi făcut o favoare personală purtîndu-vă atît de atent cu ea. Spune-i lui Mary să-şi comande o rochie nouă şi să o treacă în contul meu. Să-şi comande ceva frumos, să nu se zgîrcească.

Doamna Buttons i-a zîmbit.

– Sînteţi un stăpîn tare bun.

El s-a strîmbat:

– Sînt doar un păcătos, şi o ştim amîndoi.

S-a îndreptat spre scară. I se pusese un nod în stomac. Era un sentiment pe care nu-l mai încercase niciodată. Vivien Duvall juca rolul prinţesei aflate la ananghie... Nu putea tolera asta. În următoarele minute avea să o demaşte, exact aşa cum era. Să-i amintească, în caz că uitase, că era doar o tîrfă lipsită de principii. Să-i dezvăluie fiecare faţetă lipsită de ruşine a caracterului ei desfrînat şi să vadă dacă după asta va mai continua să facă pe nevinovata.

A ajuns în faţa uşii dormitorului şi a deschis-o fără să bată, aşteptîndu-se să o găsească distrîndu-se pe seama felului în care îi înşela pe ei toţi prefăcîndu-se virtuoasă. A intrat... şi s-a oprit în

loc. Ea stătea în fotoliu lîngă şemineu, cu picioarele sub ea. Avea în poală o carte desfăcută. Flăcările se jucau în părul ei, luminîndu-i chipul vulnerabil atunci cînd a ridicat ochii să-l privească. Era îmbrăcată într-o cămaşă de noapte care îi era cam mare, albă, încheiată pînă la gît, iar picioarele şi le acoperise cu un halat albastru din caşmir.

A lăsat cartea pe podea şi s-a acoperit cu halatul pînă în dreptul gîtului. Tensiunea din trupul lui Grant ajunsese la paroxism. Ea avea chip de înger şi părul unei servitoare de-a diavolului. Şuviţele proaspăt spălate îi încadrau faţa, valurile de bucle aveau tot felul de nuanţe, de la scorţişoară la roşu-auriu. Era genul de păr pe care natura îl dăruia de obicei femeilor drept compensaţie pentru lipsa de frumuseţe.

Dar Vivien avea un chip care putea aparţine unei picturi renascentiste, numai că realitatea era mai delicată, mai proaspătă ca orice imagine pictată. Acum, că nu mai avea ochii umflaţi, îşi dădea seama că erau de un albastru intens. Gura ei plină, cu buze roz, era o minune a naturii.

Era ceva în neregulă cu respiraţia lui. Plămînii parcă nu-i mai funcţionau cum trebuia, inima îi bătea prea tare şi dinţii îi clănţăneau. Dacă nu ar fi fost un bărbat civilizat, renumit pentru stăpînirea de sine, ar fi făcut-o chiar atunci a lui, indiferent de consecinţe. Într-atît de mult o dorea.

Părînd să nu-i înţeleagă lupta interioară, Vivien i-a zîmbit timid în semn de bun-venit. Aproape că a urît-o pentru acel zîmbet, dulce şi cald, care i-a pătruns pînă în adîncul sufletului.

I-a întors zîmbetul, încrezător.

– Bună ziua, domnişoară Duvall. A sosit vremea să stăm de vorbă.

Vivien continua să-şi ţină halatul lipit de trup şi îl privea fix pe bărbatul din faţa ei. Emoţiile o copleşeau, ca şi curiozitatea, de altfel. Servitoarele îi spuseseră că Grant Morgan era agent în Bow Street, cel mai faimos dintre toţi. Unul din cei mai neînfricaţi bărbaţi din Anglia, adăugase una din ele, iar acum Vivien înţelegea de ce.

Era un uriaş. În teama şi disconfortul ultimelor douăzeci şi patru de ore ea nu remarcase că vocea groasă şi ochii verzi, adînci, aparţineau unui bărbat care era atît de... mare. Nu era doar înalt, ci masiv. Acum, că îşi mai revenise, putea să-l vadă bine. Avea umerii largi iar braţele păreau gata să rupă mînecile hainei.

Nu era frumos în sensul convenţional al cuvîntului. Chipul lui era tot atît de expresiv ca un bloc de granit. Privirea i-a coborît pe mîinile lui şi a simţit cum roşea, amintindu-şi atingerea lor blîndă.

– Da, şi eu aş vrea să stăm de vorbă, a şoptit ea.

Morgan a tras un fotoliu greu aproape de ea, ridicîndu-l cu o uşurinţă uimitoare. Privindu-l,

Vivien s-a întrebat cum era oare să posezi o asemenea forţă. Simpla lui prezenţă, masculinitatea lui aspră, vitalitatea, toate păreau să umple încăperea. A studiat-o cu ochii lui pătrunzători, verzi, umbriţi de gene lungi. Nu aveau strălucirea smaraldelor, ci erau o nuanţă mai închisă, o culoare care îi amintea de frunzele de fag sau de culoarea fumurie a unei sticle vechi de vin.

– Domnule Morgan,a spus ea fără să-şi poată desprinde privirea de la ochii lui uimitori. Nu-ţi voi putea mulţumi niciodată îndeajuns pentru tot ce ai făcut pentru mine... pentru bunătatea şi generozitatea ta şi... A simţit cum obrajii i se colorau. Îţi datorez viaţa mea.

– Nu eu te-am scos din rîu, i-a spus Morgan, care nu a părut prea impresionat de gratitudinea ei. Ci luntraşul.

Vivien nu voia să renunţe prea uşor. Trebuia să fie sigură că îi înţelegea sentimentele:

– Chiar şi aşa, aş fi murit dacă nu erai tu. Îmi amintesc cum zăceam pe piatra rece. Îmi era atît de frig şi de rău că nu mai conta dacă supravieţuiesc sau nu. Atunci ai apărut tu.

– Îţi mai aminteşti şi altceva? Despre tine, despre trecutul tău? Că te-ai luptat cu cineva, poate că te-ai certat...

– Nu. Şi-a dus mîinile la gît, atingînd locurile care o dureau şi l-a privit gînditoare. Domnule Morgan... cine mi-a făcut asta?

– Nu ştiu încă. Ar fi fost mult mai uşor dacă nu-ţi pierdeai memoria.

– Îmi pare rău.

El a ridicat din umeri.

– Nu e vina ta.

Unde era acum străinul tandru care avusese grijă de ea noaptea trecută şi în dimineaţa aceea? Nu-i venea să creadă că tot el era cel care o ţinuse în braţe şi o alinase, care îi unsese zgîrieturile şi o învelise pînă la gît, părinteşte. Acum părea atît de distant! Era furios pe ea şi nu ştia din ce motiv. Se simţea pierdută şi mult mai confuză decît înainte – dacă aşa ceva era posibil. El era tot ce avea şi nu putea suporta să o trateze cu răceală.

– Ceva te nemulţumeşte, i-a spus ea. Ce s-a întîmplat? Am făcut ceva greşit?

Întrebarea a părut să-l mai îmblînzească puţin. Deşi nu a privit-o în ochi, a expirat lung, de parcă alunga o emoţie neplăcută.

– Nu, i-a şoptit clătinînd din cap. Nu s-a întîmplat nimic.

Poate că aflase despre ea ceva care nu-i făcuse plăcere, şi-a spus Vivien şi tot trupul i s-a încordat din cauza îngrijorării.

– Mi-e teamă, a spus. Încerc să-mi amintesc cîte ceva, orice, despre mine. Nimic nu-mi este familiar, nimic nu are sens. Iar gîndul că cineva mă urăşte într-atît încît să-mi dorească moartea...

– El crede că ai murit.

– El?

– Nici o femeie nu ar fi avut într-atît de multă putere încît să te strîngă de gît cu mîinile goale. Mai mult decît atît, printre cunoştinţele tale se numără prea puţine femei.

– Oh. De ce nu-i spunea oare tot ce era de spus, în loc să o facă pe ea să-i tot pună întrebări? Era ca o formă de tortură: trebuia să-i privească chipul împietrit şi să se întrebe ce secrete ale trecutului ei o aduseseră într-o asemenea situaţie. Mi-ai spus că... s-ar putea să nu-mi placă anumite lucruri despre mine, i-a spus cu voce nesigură.

A dus mîna la buzunar şi a scos carneţelul legat în piele roşie.

– Uită-te puţin aici, i-a spus sec, punîndu-i-l în mîini.

– Ce este? a întrebat temătoare.

El nu i-a răspuns ci s-a mulţumit să o privească, sporindu-i tulburarea.

A deschis cu grijă carneţelul şi l-a răsfoit, privind scrisul curat, feminin. Erau acolo liste, nume, date... l-a luat mai puţin de un minut ca să ajungă la un pasaj într-atît de explicit, încît l-a închis repede, oripilată. A ridicat spre el o privire şocată:

– De ce îmi arăţi aşa ceva, pentru numele lui Dumnezeu? A încercat să-i înapoieze carnetul, dar el nu l-a luat. L-a aruncat pe jos, de parcă era un şarpe. Cui îi aparţine şi de ce ar trebui să-l citesc eu?

– Este al tău.

– Al meu? Un fior rece a străbătut-o şi s-a înfăşurat mai bine în halat. Te înşeli, domnule Morgan. În vocea rece i se citea indignarea. Nu am scris eu acele cuvinte. N-aş fi putut s-o fac.

– De unde ştii?

– Ştiu că nu aş fi putut! L-a privit ofensată.

Cînd i-a vorbit, vocea lui era rece şi calculată.

– Eşti o curtezană, Vivien. Cea mai cunoscută din toată Londra. Ai cîştigat o avere de pe urma „talentelor" tale.

Ea a pălit. Inima îi bătea cu putere.

– Nu este adevărat! a strigat. Sigur carnetul îi aparţine altcuiva!

– L-am găsit la tine acasă, în dormitorul tău.

– Şi de ce aş fi... adică de ce ar scrie cineva toate astea?

– Este unealta perfectă pentru şantaj, i-a sugerat el. Sau poate că era felul tău de a „contabiliza" totul.

Vivien a sărit de pe fotoliu, lăsînd halatul să cadă pe podea. Înfrîngîndu-şi durerea, a făcut şchiopătînd cîţiva paşi înapoi, simţind nevoia să se distanţeze de el.

– Nu am făcut nici unul dintre lucrurile scrise acolo!

Morgan o studia atent şi şi-a dat seama că lumina flăcărilor trecea prin muselina subţire,

conturîndu-i fiecare detaliu al corpului. Şi-a strîns cămaşa de noapte în jurul trupului.

– Nu sînt o prostituată, i-a spus vehementă. Aş fi ştiut, dacă aş fi. Te înşeli în ceea ce mă priveşte. Dacă acesta este un exemplu al abilităţilor tale de agent, să ştii că nu sînt deloc impresionată! Iar acum... du-te şi mai întreabă. Fă ceea ce trebuie ca să afli cine sînt cu adevărat!

Morgan s-a ridicat la rîndul lui de pe scaun şi s-a dus spre ea.

– Nu pot schimba adevărul doar pentru că nu-ţi convine.

– Nu numai că nu-mi convine, i-a răspuns Vivien, dar respingcu vehementă ceea ce mi-ai spus. Te înşeli, înţelegi? Spre umilinţa ei, s-a clătinat, aproape să-şi piardă echilibrul. Glezna nu o putea susţine.

– Vrei să-ţi aduc o armată de martori care să jure pe biblie că tu eşti Vivien Duvall? a întrebat-o aspru Morgan. Vrei să te duc la tine acasă, să vezi nudul care te înfăţişează, agăţat pe peretele dormitorului tău? Ţi-am adus cîteva haine. Vrei să le îmbraci, să vezi că ţi se potrivesc? Îţi aduc munţi de dovezi, dacă vrei.

A prins-o chiar în clipa în care a încercat să se îndepărteze de el. A lipit-o de trupul lui puternic şi a ţinut-o strîns, făcînd-o prizoniera lui.

– Chiar dacă aş fi Vivien Duvall, i-a spus cu încăpăţînare, nu poţi dovedi că am făcut ce scrie acolo. Sînt doar nişte invenţii.

– Totul e adevărat, Vivien. Îţi vinzi trupul pentru bani. Nu părea mai încîntat decît ea de această idee. Treci de la un bărbat la altul şi iei de la fiecare tot ce vrei.

– Zău? Şi atunci care este protectorul meu de-acum? Unde este şi de ce nu ai trimis după el?

– Tu cine crezi că este? a întrebat-o blînd Morgan.

Vivien a rămas cu gura căscată auzindu-l.

– Nu...

– Am fost amanţi încă de cînd l-ai părăsit pe lordul Gerard. Te-am vizitat de cîteva ori la tine acasă. Am fost discreţi, dar tocmai eram pe cale să scriem un contract, negru pe alb. Grant spunea toate acele minciuni fără urmă de vinovăţie. Nu aveau cum să o răneească, după viaţa sordidă pe care o dusese, dar îi erau de ajutor ca să-şi atingă scopul. O dorea iar aceasta era cea mai rapidă cale să o facă a lui.

– Înseamnă că tu şi cu mine sîntem... Nu putea rosti cuvîntul.

– Da.

– Minţi! Vivien se zbătea în îmbrăţişarea lui, dar mîinile lui erau ca de oţel. În curînd efortul a epuizat-o. Nu avea cum să nu-şi dea seama că zbaterile ei îl excitaseră. Îi simţea bărbăţia lipită de

ea, fierbinte. Cum de fusese intimă cu acest bărbat iar acum nu-şi mai amintea nimic?

S-a lipit de el, tremurînd. Era prea epuizată ca să se mai mişte. A inspirat adînc aroma de săpun de bărbierit şi haine curate. Şi-a lipit capul de pieptul lui, ascultîndu-i bătăile inimii.

– Te înşeli, a spus ea, prea uimită ca să poată plînge. Nu sînt genul acela de femeie. Nu pot fi, pur şi simplu.

Pentru că el nu i-a dat nici un răspuns, şi-a dat seama că era într-atît de convins că nu se mai obosea să o contrazică. Reuşise să o înfurie. Foarte bine. Nu avea să se mai obosească să nege acuzaţiile... Timpul urma să-i dovedească faptul că se înşela.

– Ce vrei acum de la mine? l-a întrebat. A simţit un fior cînd el şi-a trecut mîna pe spatele ei, căldura palmei lui trecînd prin muselina subţire.

– Te voi ţine aici, i-a răspuns el. Pentru protecţia ta şi plăcerea mea.

Plăcerea lui? Asta însemna că avea de gînd ca aranjamentul lor să continue, chiar dacă ea îşi pierduse memoria. S-a uitat peste umăr la patul imens care pînă acum i se păruse raiul pe pămînt. Nu putea să suporte gîndul că el voia să o posede chiar acolo, în noaptea care urma. Era în stare să fugă pe străzi, doar în cămaşă de noapte, dacă el încerca.

– Nu-ţi pot satisface plăcerile la noapte, dacă asta ai de gînd, s-a răzvrătit ea. Şi nici mîine seară. Şi nici...

– Şşt. Pentru prima oară de cînd îşi vorbeau, în tonul lui se ghicea amuzamentul. Nu sînt într-atît de ticălos încît să te forţez. Vom aştepta să mai prinzi puteri.

– Nu vreau s-o mai fac niciodată! Nu sînt o prostituată!

– Vei dori s-o faci. Este felul tău de a fi, Vivien. Nu poţi schimba ceea ce eşti.

Cuvintele lui au înfuriat-o.

– Nu-mi mai doresc compania unui bărbat, mult timp de-aici încolo. Şi nu pe-a ta, în special.

Sfidarea ei l-a obligat să-i dovedească ceva... ei şi lui însuşi. A tras-o spre el înainte ca ea să poată reacţiona. A dus-o în braţe pînă la pat şi a aşezat-o pe cuvertura perfect întinsă, apropiindu-şi faţa de a ei.

– Nu, a gemut Vivien.

Gura lui părea crudă, dar cînd buzele li s-au atins, sărutul a fost dulce şi prelung. Se sprijinea de o parte şi de alta a ei, fără să o atingă cu vreo parte a corpului, cu excepţia buzelor. Dacă ar fi vrut, s-ar fi putut da deoparte cu uşurinţă. A rămas însă pe loc, uluită de senzaţiile fierbinţi care i se răspîndeau în trup.

A ridicat mîinile, încercînd fără tragere de inimă să-l dea deoparte, dar el a sărutat-o şi mai apăsat

şi orice gînd de a i se împotrivi i-a dispărut. Limba lui s-a aventurat în gura ei, aţîţînd-o, gustînd-o. Avea gust de cafea şi încă altceva, o esenţă masculină care îi atrăgea limba, făcînd-o să-i răspundă timid. Atingerea ei uşoară a părut să-l excite şi mai tare. A inspirat adînc şi a copleşit-o cu săruturi, tot mai tandre şi mai intime. Vivien s-a relaxat în îmbrăţişare şi o durere grea, delicioasă i-a cuprins sînii şi partea de jos a abdomenului, spre coapse. Mintea ei nu mai putea înţelege ce i se întîmpla şi nici nu-i mai păsa. Nu mai exista decît acea senzaţie, fiecare părticică a trupului ei se concentra asupra căldurii gurii lui.

Cu o bruscheţe care a uimit-o, Morgan şi-a dezlipit buzele şi a ţintuit-o cu privirea.

– Vezi? i-a spus răguşit. Acum spune-mi tu ce fel de femeie eşti.

Lui Vivien i-au trebuit cîteva clipe să înţeleagă ce-i spusese. Ruşinată şi furioasă, s-a rostogolit pe o parte.

– Pleacă! a exclamat, acoperindu-şi urechile cu mîinile. Lasă-mă singură.

El i-a făcut imediat pe plac şi a lăsat-o acolo, pe pat.

Fără să conştientizeze prea bine ce anume se întîmplase între ei, Grant a coborît treptele. Mintea îi era asaltată de întrebări, de senzaţii... *Vivien,* a murmurat iar şi iar, ca pe un blestem, ca pe o rugă.

S-a trezit în bibliotecă, un paradis din piele şi stejar, cu rafturi special concepute. Cele de jos erau acoperite de geamuri, cele de sus aveau o lucrătură complicată din alamă. Colecţiona obsesiv cărţi – orice se găsea între două coperte merita cumpărat. Teancurile de ziare de pe mese şi birouri o făceau pe doamna Buttons să se plîngă mereu – casa devenise un adevărat pericol, în caz de incendiu.

Grant nu-şi petrecea nici o clipă de linişte fără o carte sau un ziar în mînă. Cînd nu muncea şi nu dormea, citea. Ar fi făcut orice să nu se mai gîndească la trecutul lui. Nopţile, cînd regretele îi apăreau în faţa ochilor precum fantomele, nelăsîndu-l să doarmă, el venea în bibliotecă, bea un coniac şi citea pînă cînd literele i se amestecau sub ochi.

A trecut pe lîngă rafturile cu tomuri legate în piele şi a căutat ceva care să-i distragă atenţia. Şi-a trecut uşor degetele peste vitrine. A deschis una din ele, dar atingerea coperţii i-a displăcut, pentru prima oară în viaţă. Mîna lui tînjea după altceva, după pielea dulce de femeie, după părul mătăsos, sînii rotunzi şi...

Şi-a surprins propria imagine în oglindă. Părea trist, nefericit.

S-a întors cu spatele şi s-a dus la bufetul unde îşi ţinea băutura. A căutat înăuntru pînă cînd a dat de sticla plată de coniac, aproape plină. A deschis-o şi a băut direct din sticlă. Coniacul franţuzesc i-a

alunecat pe gît. Se aştepta să-l cuprindă o senzaţie de căldură, dar a simţit doar un gol imens.

Imaginea lui Vivien i-a revenit în minte, dulceaţa gurii ei, inocenţa cu care îi răspunsese. Ca şi cum nu era obişnuită să sărute, ca o elevă neîndemînatică dar ascultătoare în mîinile unui profesor experimentat. Dar totul era o iluzie.

Inocenţă, a rîs el cu amărăciune şi a mai băut o dată din sticla cu coniac. Vivien era de calitatea întîi, dar rămînea o tîrfă. Iar el era un prost pentru că voia să o protejeze pentru că o dorea şi mai rău decît atît, pentru că *o plăcea*.

S-a aşezat într-un fotoliu, cu picioarele pe birou, încercînd să se obişnuiască în tăcere cu acest gînd. Dacă nu ar fi ştiut cine şi ce era Vivien, ar fi fost deja nebun după ea. Şi ce bărbat nu ar fi fost? Era frumoasă, inteligentă şi cu o aparenţă vulnerabilă. Cînd îi spusese că era o curtezană, răspunsul ei fusese amestecul perfect între uimire şi furie. Exact modul în care ar fi reacţionat orice femeie inocentă. Instinctul lui se înşela rareori şi se simţea mereu tentat să se încreadă în el. Nu şi în acest caz, însă. Ştia că Vivien afişa doar o falsă inocenţă. Nu conta cum se purta acum. Mai devreme sau mai tîrziu avea să redevină aşa cum fusese cîndva.

Aşa că nu putea să se îndrăgostească de ea.

Dar... nu avea să-i fie uşor, la naiba!

CAPITOLUL 5

Vivien s-a ghemuit într-un colţ al patului, chinuită de gînduri şi de îngrijorare pînă cînd s-a cufundat în uitare. Nu şi-a găsit însă pacea nici în somn, ci a avut un vis straniu, chiar sinistru.

Mergea grăbită pe o stradă întunecată, fiind urmărită de nişte străini fără chip. Din timp în timp, ea se oprea şi rîdea de ei, îi provoca, după care o lua la fugă, înainte ca ei să o ajungă. S-a apropiat de un pod şi s-a suit pe un parapet pe care se afla o statuie care reprezenta o zeitate a rîului. Necunoscuţii încercau să o ajungă, să se suie pînă la ea, dar ea rîdea şi-i îmbrîncea. Brusc, spre oroarea ei, statuia masivă din bronz a început să se mişte. Braţele ei imense s-au încleştat în jurul ei, prinzînd-o captivă într-o îmbrăţişare rece, lipsită de milă.

A strigat îngrozită, s-a luptat cu statuia, dar aceasta o trăgea spre rîu... şi a aruncat-o în adîncurile negre ale acestuia. A încercat să strige, dar

nu o auzea nimeni, iar apa murdară o îneca, îi umplea gura şi gîtul...

– Trezeşte-te, Vivien. La naiba, trezeşte-te.

Ea a tresărit, speriată, continuînd să se lupte cu braţele încleştate în jurul ei... apoi a văzut chipul lui Morgan aplecat peste ea. Părea îngrijorat. O ţinea în braţe şi-i îndepărta cu o mînă părul care i se lipise de faţa transpirată. Era îmbrăcat doar cu o cămaşă albă, deschisă la gît.

Dezorientată, Vivien s-a străduit să-şi domolească ritmul respiraţiei. S-a uitat în jur şi şi-a dat seama că erau pe jos.

– Ai căzut din pat, i-a spus Morgan.

– Am... am avut un coşmar.

– Povesteşte-mi, i-a spus cu blîndeţe.

Văzînd că rămînea tăcută, i-a atins sprînceana cu vîrful degetelor. Gestul plin de intimitate a făcut-o să vorbească. Şi-a muşcat buza, din cauza nervozităţii, şi a spus:

– Am visat că mă înecam. Era atît de real... Nu puteam să respir.

A bătut-o liniştitor pe spate şi a legănat-o uşor, ca pe un copil. Căldura trupului său trecea prin ţesăturile care îi despărţeau, încălzind-o. Preţ de o clipă a fost tentată să-l respingă, pentru că acuzaţiile lui îi răsunau încă în minte.

A rămas însă nemişcată în braţele lui. Deşi plin de ură şi arogant, el era totodată un uriaş care o făcea să se simtă în siguranţă. Iar în clipa aceea

nu-şi dorea să fie nicăieri altundeva decît în braţele lui. A simţit un miros delicios, un amestec de coniac, sare şi rufărie curată... mirosuri care îi aminteau de ceva... de cineva... a cărui imagine reconfortantă era îngropată adînc în memoria ei. Tatăl sau fratele ei, poate? Un iubit la care ţinea mult?

Confuză şi frustrată, ea şi-a muşcat şi mai tare buzele, încercînd să-şi amintească.

– Nu trebuie să faci asta, i-a spus Morgan, atingîndu-i cu blîndeţe buzele. Încearcă să te relaxezi. Vrei să bei ceva?

– Nu ştiu.

A continuat să o ţină strîns, pînă cînd bătăile nebuneşti ale inimii ei s-au domolit. Mîna lui a alunecat pe piciorul ei, pe şold şi a poposit în talie. Atingerea lui îi părea cumva familiară, naturală. Ca şi cum locul ei era în braţele lui, lipită de trupul lui... ca şi cum fuseseră într-adevăr iubiţi. Şi-a lipit obrazul ud de lacrimi de pieptul lui şi a savurat senzaţia pe care i-o dădeau buzele lui atingîndu-i părul.

Morgan a ridicat-o cu grijă şi a pus-o pe pat, apoi i-a aranjat cearşafurile şi păturile răvăşite. S-a dus la măsuţa de toaletă şi i-a turnat puţin coniac într-un pahar împodobit cu frunze pictate:

– M-am gîndit că s-ar putea să ai nevoie de asta, peste noapte. Vei mai avea astfel de vise, cînd şi cînd. Unele dintre ele vor fi atît de puternice

încît te vei trezi ţipînd. Se întîmplă, atunci cînd ai văzut moartea cu ochii.

Părea să ştie destul de multe despre acest subiect, şi-a spus Vivien, luînd paharul. A sorbit din băutura cu o uşoară aromă fructată.

– Ai fost şi tu atît de aproape de moarte?

– O dată sau de două ori.

– Ce s-a întîmplat?

– Nu-mi place să mă laud cu aventurile mele, i-a răspuns el zîmbind. Agenţii obişnuiesc să se laude mult, să inventeze poveşti fantastice despre ei... aşa că mi-am impus să nu discut despre munca mea.

– Aflu eu oricum, i-a spus Vivien. A mai băut o dată din coniac şi a simţit cum o învăluia o căldură plăcută. Doamna Buttons mi-a spus că s-au publicat şi cîteva romane de jumătate de penny despre aventurile tale.

– Sînt o mizerie, i-a răspuns el pufnind dispreţuitor. N-o să găseşti aşa ceva în casa mea.

– Ba da. Cîteva servitoare de-ale tale le colecţionează.

– Nu cred aşa ceva, a murmurat el surprins. Sînt doar prostii. Nu trebuie să crezi nici o vorbă.

– Eşti stînjenit, i-a spus cu satisfacţie şi şi-a ascuns zîmbetul în pahar.

– Cu cine ai vorbit? Cu doamna Buttons? Cu vreo servitoare? Le iau capul dacă au bîrfit ceva.

– Servitoarele sînt mîndre de tine, i-a spus Vivien. Se pare că eşti o adevărată legendă. Ai salvat moştenitoare bogate, ai luat urma unor criminali, ai rezolvat cazuri imposibile...

– Legendă, pe naiba. Morgan o privea circumspect, ca şi cum o bănuia că-şi bătea joc de el în loc să-i complimenteze reputaţia. În majoritatea cazurilor am returnat bunuri furate de la bănci. Îmi plac mult băncile şi mai ales recompensele pe care le oferă. Sir Ross sau oricare dintre agenţi îţi pot spune că am o puşculiţă în loc de inimă.

– Vrei să spui că nu eşti un erou, a spus Vivien privindu-l întrebător.

– N-ai spune acelaşi lucru, după cele douăzeci şi patru de ore de cînd ne-am revăzut?

Ea s-a gîndit la întrebare şi i-a răspuns gînditoare:

– Este evident că nu eşti perfect – de parcă ar exista aşa ceva. Dar ai făcut bine multor oameni, uneori riscîndu-ţi viaţa. Asta te face erou, chiar dacă eşti sau nu de acord cu mine.

– Nu, *tu* nu eşti de acord *cu mine,* a repetat el.

– Nu. Cred însă că nu trebuie să faci asemenea servicii unei femei ca mine.

Comentariul ei a părut să-l amuze şi să-l descumpănească în acelaşi timp.

– Oh, Vivien, nu pot să cred că poţi spune asta.

– Nu? Nu am nici cea mai mică idee ce ar trebui să spun, tot ce ştiu este că cu cît îmi dezvălui mai multe despre mine cu atît mă întreb mai des de ce şi-ar dori cineva compania mea. Nu sînt o femeie prea drăguţă, nu-i aşa?

Între ei s-a lăsat tăcerea. Privirea lui Morgan era cercetătoare, critică, asemeni privirii unui om de ştiinţă care examina rezultatele neaşteptate ale unui experiment. Fără să scoată un cuvînt, el s-a întors pe călcîie şi s-a apropiat de uşă. Vivien a crezut că pleca, însă el a luat de pe o măsuţă o tavă şi s-a dus cu ea spre pat.

– Cina ta, i-a spus, aşezîndu-i tava în poală. Tocmai eram pe scări şi ţi-o aduceam cînd te-am auzit căzînd.

– Tu îmi aduceai mie cina? a întrebat Vivien, întrebîndu-se de ce nu trimisese o servitoare.

Morgan a citit întrebarea nerostită din ochii ei.

– Aveam de gînd să ţi-o ofer împreună cu scuzele mele. Purtarea mea de mai devreme a fost de neiertat.

Vivien era fermecată. Instinctul îi spunea că era sincer. Deşi nu o respecta, era dispus să-şi ceară scuze atunci cînd considera că greşise. Poate că nu era chiar căpcăunul pe care-l crezuse.

A încercat să-i răspundă cu aceeaşi onestitate.

– Mi-ai spus doar adevărul.

– Trebuia să o fac cu mai multă blîndeţe. Nu-am fost tocmai diplomat.

– Nu trebuia să te învinovăţesc pentru ce mi-ai spus. La urma urmei, nu este vina ta că eu sînt...

– O femeie frumoasă şi fascinantă, a terminat el fraza în locul ei.

Vivien a roşit şi a început să se joace cu şervetul. Nu se simţea deloc frumoasă şi fascinantă, dar nici ca o curtezană.

– Îţi mulţumesc, a rostit cu greutate. Dar nu sînt femeia pe care o crezi tu... cel puţin în clipa de faţă. Nu-mi amintesc nimic despre mine. Şi nu ştiu cum să mă port cu tine.

– Nu-i nimic, a întrerupt-o Morgan, aşezîndu-se pe scaunul de lîngă pat. Părea relaxat, dar privirea lui nu a părăsit-o nici un moment. Poartă-te cum crezi. Nimeni nu te va obliga să faci ce nu vrei, cu atît mai puţin eu.

Deşi îi era greu, ea i-a căutat privirea.

– Înseamnă că nu vrei ca eu să...

– Nu, i-a răspuns el încet. Ţi-am pus deja că nu voi insista. O vom face atunci cînd o vei dori tu.

– Şi dacă nu o să-mi doresc niciodată?a şoptit ea.

– Alegerea este întru totul a ta, a asigurat-o el. Un zîmbet i-a luminat faţa. Dar să nu spui că nu te-am avertizat: s-ar putea să te simţi atrasă de farmecul meu.

Ruşinată, Vivien şi-a coborît privirea în tavă. Pe farfurie avea un copan de pui, o felie de pudding şi

legume cu smîntînă. A muşcat din pîine, dar i-a fost greu să înghită.

– Este camera ta, nu-i aşa? Aş vrea să mă mut într-una din camerele de oaspeţi, să poţi dormi în patul tău.

– Rămîi aici. Vreau să stai confortabil.

– Patul este prea mare pentru mine şi... Vivien a ezitat. Nu-i putea spune că îi simţea prezenţa în cameră, chiar şi atunci cînd el nu era acolo. Parfumul lui, aura lui păreau să plutească prin aer. Am mai fost vreodată aici? l-a întrebat brusc. În casa ta... în camera aceasta?

– Nu. Este pentru prima oară că îmi eşti oaspete.

Înseamnă că atunci cînd fuseseră intimi o făcuseră în patul ei, sau în altă parte. Era prea stînjenită ca să ceară detalii.

– Domnule Morgan... Grant... vreau să te întreb ceva...

– Da?

– Promite-mi să nu rîzi de mine. Te rog.

– Bine.

Ea s-a jucat cu furculiţa prin aer, concentrîndu-şi întreaga atenţie asupra ei.

– Între noi a existat dragoste? Afecţiune? Sau a fost doar un aranjament, o afacere? Nu putea suporta gîndul că ar fi putut să se vîndă doar pentru bani. În timp ce aştepta răspunsul, obrajii îi ardeau. Spre marea ei uşurare, el nu a rîs.

– Nu a fost doar o afacere, i-a spus cu grijă. Bănuiesc că mi-ai oferit bucuria de care aveam atîta nevoie.

– Deci s-ar putea spune că eram prieteni? a întrebat Vivien, strîngînd cu putere furculiţa în palmă, pînă cînd aceasta i-a lăsat urme roşii.

– Da, eram... Morgan s-a întrerupt, i-a luat furculiţa din mînă şi i-a frecat uşor locul înroşit cu degetul mare. I-a acoperit mîna cu mîna lui mare şi s-a încruntat văzînd urmele violente. Eram prieteni, Vivien. Nu te întrista. Nu eşti doar o tîr... doar o prostituată ieftină. Eşti o curtezană rîvnită şi sînt prea puţini cei care te condamnă pentru asta.

– Eu o fac, a spus ea cu durere. Cred tot ce e mai rău despre mine. Aş fi vrut să fiu orice altceva.

– Te vei obişnui cu ideea.

– De asta mi-e teamă şi mie, i-a şoptit ea.

Ceva în privirea ei a părut să-l deranjeze. I-a dat drumul mîinii, a mormăit ceva şi a ieşit din cameră, lăsînd-o să se uite cu tristeţe la mîncarea din farfurie.

– Oh, n-aş putea purta aşa ceva! a exclamat Vivien uitîndu-se la rochia care îi fusese adusă. Era una dintre cele luate de Morgan de la ea de-acasă, şi deşi nu-şi putea exprima dubiile în privinţa faptului că era a ei, se îndoia în privinţa bunului-gust. Deşi materialul era bun şi era bine croită, culoarea era în profund dezacord cu cea a

părului ei. Catifeaua avea aceeaşi nuanţă cu prunele coapte sau cu cireşele negre. Arăt îngrozitor, cu părul meu cel roşu, a adăugat.

Doamna Buttons o privea cu ochi critic în timp ce Mary o ajuta să iasă din cadă şi o ştergea cu un prosop gros, alb.

– S-ar putea să fii plăcut surprinsă, domnişoară Duvall. De ce nu o probezi, să vezi cum îţi vine?

– Bine, o încerc, a spus Vivien tremurînd în aerul rece. I se făcuse pielea de găină. Dar ştiu că voi arăta ridicol!

– Te asigur că nu va fi aşa, i-a răspuns doamna Buttons. În ultimele trei zile, în ceea ce o privea pe Vivien, menajera trecuse de la o politeţe distantă la blîndeţe. Ceilalţi servitori îi copiaseră imediat comportamentul. Sincer recunoscătoare pentru ajutorul pe care i-l dădeau, Vivien îi lăuda şi le mulţumea ori de cîte ori avea ocazia.

Dacă ar fi făcut parte din aristocraţie, probabil că ar fi considerat că merita să fie servită şi ar fi încercat să nu devină prea familiară cu ei. Dar era foarte departe de a avea sînge nobil, din cîte aflase despre trecutul ei, aşa că i se părea că servitorii lui Morgan erau mult prea amabili cu ea. Fără îndoială că ştiau ce era şi ce fusese, dar o tratau cu o deferenţă demnă de o ducesă. Cînd îi pomenise asta doamnei Buttons, menajera îi explicase, zîmbind:

– În primul rînd, domnul Morgan ne-a arătat foarte clar că te prețuiește și că dorește să fii tratată cu respect. În plus de asta, domnișoară Duvall, caracterul tău vorbește de la sine. Indiferent ce s-ar spune despre tine, se vede că ești o persoană drăguță și decentă.

– Dar nu sînt așa, a spus Vivien. Nu-i putea susține privirea, așa că a plecat capul. A urmat o tăcere lungă, după care a simțit că doamna Buttons i-a pus mîna pe umăr.

– Cu toții facem greșeli, i-a spus încet. Iar ale tale nu sînt nici pe departe cele mai rele din cîte am auzit eu. Dată fiind profesia domnului Morgan, am văzut și cunoscut cele mai abjecte caractere, fără vreo urmă de bunătate sau de speranță. Tu nu ești nici pe departe un caz disperat.

– Mulțumesc, i-a șoptit Vivien cu umilință. Sper să merit bunătatea pe care mi-o arăți. Începînd cu acel moment, doamna Buttons aproape că își asumase rolul de mamă.

Cît despre Grant, Vivien îl vedea foarte puțin, pentru că se ocupa de cazul ei și de încă alte două. O vizita dimineața, stăteau de vorbă cinci minute, după care lipsea întreaga zi. Serile și le petrecea citind, în bibliotecă, după ce lua o cină spartană și solitară.

Morgan rămînea un mister pentru Vivien. Romanele de jumătate de penny pe care le împrumutase de la Mary nu aruncaseră prea multă

lumină asupra caracterului lui. Romanele puneau mare accent pe latura lui aventuroasă şi dădeau detalii despre crimele pe care le anchetase şi despre celebra lui urmărire pe două continente. Era însă foarte clar că autorul nu-l cunoştea personal. Vivien bănuia că erau prea puţini cei care doreau să-l cunoască pe Morgan cel adevărat, preferînd să-i dea proporţii legendare. Aşa se întîmpla de obicei cu oamenii faimoşi: oamenii voiau să afle despre victoriile lor şi nu despre vulnerabilităţi.

Dar tocmai acestea erau cele care o interesau pe Vivien. Părea să aibă prea puţine puncte slabe. Era un bărbat retras, cu o aparenţă de invulnerabilitate, căruia nu-i plăcea să discute despre trecutul lui. Vivien nu se putea abţine să nu se întrebe ce secrete păstra în inima pe care şi-o păzea cu străşnicie. Un lucru era sigur... Morgan nu avea să se încreadă niciodată *în ea* în felul acela.

Vivien era foarte conştientă de dispreţul pe care-l avea Morgan faţă de viaţa ei de dinainte de „accident" Era evident că nu o plăcea pe femeia care fusese şi nici nu-l putea învinovăţi, pentru că şi ea simţea exact la fel. Din nefericire, în cursul investigaţiilor lui, Morgan părea să descopere noi lucruri despre ea. Recunoscuse deja că îi chestionase mai multe cunoştinţe şi se părea că

ceea ce-i spuseseră nu era nici plăcut şi nici de mare ajutor.

Încruntată, Vivien a încercat să-şi alunge din minte acele gînduri. S-a ţinut de spătarul unui scaun, ca să-şi menţină echilibrul, în timp ce Mary îi încheia rochia din catifea. Glezna i se vindeca rapid. O mai durea doar cînd stătea în picioare timp îndelungat.

– Gata, a spus mulţumită doamna Buttons, dîndu-se cîţiva paşi înapoi ca să o vadă. Rochia este minunată iar culoarea ţi se potriveşte perfect.

Vivien s-a apropiat cu grijă de oglinda în care se vedea pe trei sferturi. Spre surprinderea ei, menajera avea dreptate. Culoarea rochiei făcea ca tenul ei să pară de porţelan, punîndu-i în valoare rubiniul părului. Liniile simple ale rochiei îi dădeau eleganţă, fiind potrivite unei femei rasate. Vivien a răsuflat uşurată, constatînd că avea şi haine în care să nu arate neapărat ca o curtezană.

– Slavă Domnului, a murmurat zîmbindu-le lui Mary şi doamnei Buttons. Par aproape respectabilă.

– Domnişoară Duvall, dă-mi voie te rog să-ţi perii părul şi să-l aranjez. Vei arăta ca o adevărată doamnă... şi ce fericit va fi domnul Morgan să te vadă atunci!

– Îţi mulţumesc, Mary. Vivien s-a apropiat de măsuţa de toaletă şi s-a aplecat în drum să ridice prosopul ud.

– Nu, nu! a exclamat servitoarea, repezindu-se în acelaşi timp cu doamna Buttons. Ţi-am mai spus, domnişoară Duvall, nu trebuie să faci asemenea lucruri!

Vivien i-a întins prosopul cu un zîmbet.

– Pot şi eu să ridic ceva de pe jos.

– Dar nu se cade, i-a spus Mary, făcîndu-i semn să se aşeze.

Doamna Buttons s-a apropiat de Vivien. Privirile li s-au întîlnit în oglindă.

– Mi se pare că nu eşti obişnuită să fii servită.

Vivien a oftat.

– Nu-mi amintesc cu ce sînt obişnuită şi cu ce nu.

– O doamnă care are servitori nu şi-ar face niciodată ordine în cameră şi nu şi-ar pregăti singură baia, indiferent dacă a avut sau nu amnezie.

– Dar ştiu că am avut servitori. Vivien a luat un ac de păr din casetă şi s-a jucat cu el. Cel puţin asta am aflat de la domnul Morgan. Eram o fiinţă răsfăţată care nu făcea nimic altceva decît... S-a oprit şi s-a încruntat, confuză.

Doamna Buttons o privea pe Mary cum îi peria părul lung şi mătăsos.

– Nu te comporţi nicidecum ca o fiinţă răsfăţată, i-a spus. Şi cred că anumite lucruri nu se schimbă, indiferent ce s-a întîmplat cu memoria ta. A ridicat din umeri şi i-a zîmbit. Dar nu sînt doctor. Şi abia

dacă pot să păstrez ceva ordine în propriul cap, de unde să mai ghicesc ce se întîmplă într-al altuia?

Mary a pieptănat-o simplu, ridicîndu-i coada împletită şi lăsîndu-i cîteva bucle libere, să-i încadreze faţa. Pentru că se simţea mai bine, acum că era frumos îmbrăcată şi aranjată, Vivien s-a hotărît să viziteze şi alte părţi din casă.

– Aş putea oare să stau într-o altă cameră, în afara acesteia? Nu există un salon mai mic sau o bibliotecă? Domnul Morgan nu are nişte cărţi pe care m-aş putea uita?

Fără să-şi dea seama ce motiv aveau, le-a surprins pe Mary şi pe doamna Buttons uitîndu-se una la alta şi zîmbind cu subînţeles.

– Are cîteva, i-a răspuns doamna Buttons. Te conduc în bibliotecă, numai să ai grijă să nu-ţi forţezi prea tare glezna şi să nu te oboseşti.

Nerăbdătoare, Vivien a luat-o de braţ şi au coborît împreună, pas după pas. Casa era foarte frumoasă, plină de lambriuri din mahon, covoare groase, mobilă Sheraton şi şeminee din marmură. Cînd s-au apropiat de bibliotecă, Vivien a simţit imediat în aer mirosul de piele şi pergament. A intrat pînă în mijlocul încăperii şi s-a rotit în loc, cu ochii mari de uimire.

– Este una dintre cele mai mari încăperi din toată casa, i-a spus cu mîndrie doamna Buttons. Domnul Morgan nu s-a zgîrcit deloc, pentru că a vrut ca preţioasele lui cărţi să fie bine depozitate.

Vivien se uita reverenţioasă la rafturile protejate cu geamuri, la volumele legate în piele şi împodobite cu frunze aurii, la busturile din marmură aşezate în fiecare colţ al încăperii. Privirea i-a poposit pe mesele încărcate cu cărţi, multe din ele lăsate deschise, ca şi cum cititorul ar fi trebuit să plece în grabă, chiar atunci cînd era în mijlocul unui pasaj interesant.

– Nu e o colecţie pe care a strîns-o doar din vanitate, nu-i aşa?

– Nu. Stăpînul este foarte dedicat cărţilor lui. Doamna Buttons i-a tras un scaun confortabil lîngă foc şi a tras draperiile, pentru ca lumina să pătrundă înăuntru. Te las să le explorezi, domnişoară Duvall. Să-ţi trimit nişte ceai?

Vivien a clătinat din cap şi a început să se plimbe de la un raft la altul, studiind cu rapiditate titlurile. Menajera a izbucnit în rîs:

– Pînă acum n-am mai văzut pe nimeni care să se uite la cărţi aşa cum se uită domnul Morgan.

Vivien abia dacă a observat plecarea menajerei. A deschis o vitrină şi a cercetat cu privirea şirul de volume de versuri. În timp ce citea titlurile s-a întîmplat ceva ciudat... Multe îi păreau extrem de familiare, cuvintele se legau între ele. Uimită, a întins mîna după o carte. A deschis-o şi a dat peste un poem de John Keats. I se părea că-l mai citise de mii de ori. O uşă i s-a deschis în minte, scoţînd la iveală ceva ce fusese păstrat în străfundurile

minţii ei. Vivien a strîns volumul la piept şi a mai luat unul, şi încă unul... Shakespeare, Keats, Donne, Blake. Şi mulţi alţii, ale căror poeme le-a recunoscut imediat, fragmente pe care le putea reproduce din memorie.

Îşi amintea *ceva*. O luase ameţeala din cauza emoţiei. A luat în mîini cît mai multe cărţi şi le-a ţinut aproape. Din grabă, cîteva i-au căzut. Voia să le ia cu ea într-un colţ liniştit şi să citească, să citească...

Pe un raft de jos a găsit cîteva volume uzate de filozofie. A luat *Meditaţiile* lui Descartes; le-a deschis şi a citit un pasaj cu voce tare. Era sigură că mai citise cîndva cartea, erau cuvinte la care ţinea enorm. Cărţile îi dădeau un sentiment de siguranţă, liniştea de care avea atîta nevoie. A închis ochii şi a strîns şi mai tare cartea la piept.

– Ia te uită! O voce ironică i-a tulburat liniştea. Nu m-aş fi aşteptat să te găsesc tocmai în bibliotecă. Ai găsit ceva care să te intereseze?

CAPITOLUL 6

Vivien s-a întors şi l-a văzut pe Morgan în prag, cu un zîmbet în colţul gurii. Griul sumbru al pantalonilor era atenuat de haina de culoarea muşchiului de copac, care îi accentua culoarea verde a ochilor. Era cît pe ce să se împiedice din cauza nerăbdării. Voia să-i împărtăşească ce descoperise.

– Grant, a spus cu sufletul la gură. Cîteva cărţi i-au căzut din braţele încărcate. Am găsit... astea. Îmi *amintesc* că le-am citit pe majoritatea... Nici nu-ţi imaginezi cum mă simt. A rîs, frustrată. Oh, oare de ce nu-mi amintesc mai multe? Dacă...

– Vivien, i-a spus încet iar zîmbetul i s-a şters de pe chip. A ajuns la ea din trei paşi mari, ajutînd-o cu cărţile. Vivien l-a văzut că se încruntase şi şi-a dat seama că probabil o credea pe jumătate nebună. A dat să mai spună ceva dar el i-a făcut semn să tacă.

– Dă-mi voie, i-a spus şi i-a luat volumele grele din mîinile nesigure. Le-a aşezat pe măsuţa din

apropiere şi s-a întors cu faţa spre ea. A prins-o de umeri cu mîinile lui mari şi a tras-o lîngă el. A strîns-o în braţe şi a mîngîiat-o uşor pe spate. Povesteşte-mi ce-ţi aminteşti.

Vivien s-a înfiorat de plăcere pentru că se afla în braţele lui.

– Ştiu că am mai citit unele din cărţile acestea, împreună cu cineva la care ţineam foarte mult. Nu-i văd chipul, nu-i aud vocea... Cu cît mă străduiesc mai tare cu atît se îndepărtează şi mai mult.

– Ai citit cărţile *acestea*? a întrebat-o neîncrezător Grant, uitîndu-se la teancul de lîngă el.

Vivien a dat din cap.

– Pot chiar să-ţi reproduc pasaje întregi.

– Hmm.

Uimită, ea a ridicat ochii spre chipul lui sceptic.

– De ce spui *hmm*, aşa? Nu mă crezi?

– Nu-ţi stă în caracter, i-a răspuns el într-un final.

– Îţi spun adevărul, s-a apărat ea.

– Ai citit Descartes, a spus el neîncrezător. Aş vrea atunci să-mi spui ce părere ai despre dualismul cartezian.

Vivien s-a gîndit cîteva momente, mulţumită că măcar înţelesese întrebarea.

– Bănuiesc că te referi la teoria lui Descartes potrivit căreia spiritul şi materia sînt entităţi diferite? Că nu ne putem baza pe simţurile noastre ca bază a cunoaşterii? Cred că este corect şi mai cred că...

A făcut o pauză, după care a continuat, vorbind rar: cred că adevărul îl putem recunoaşte cu ajutorul inimii, chiar şi atunci cînd dovezile par să susţină contrariul.

Pe chipul lui Morgan nu se putea citi nimic, dar Vivien a simţit că-l luase prin surprindere.

– Se pare că am adăpostit o filozoafă, a spus cu umor. A pus cartea la loc pe masă şi a luat o alta de pe raft. Spune-mi atunci ce părere ai despre Locke şi ce anume îl diferenţiază de Descartes.

Vivien i-a luat cartea din mînă şi i-a mîngîiat scoarţele din piele marochin.

– Locke afirmă că la naştere mintea umană este ca o tablă goală... nu-i aşa? L-a privit pe Morgan iar acesta a dat din cap, încurajînd-o. Şi mai susţine că orice cunoaştere se bazează pe experienţă. Gîndurile vin mai apoi, după ce începem să aflăm diverse lucruri prin intermediul simţurilor. Eu nu sînt complet de acord cu el. Nu putem fi o tablă goală atunci cînd ne naştem. Trebuie să existe anumite lucruri în noi, înainte ca experienţa să-şi lase amprenta.

Morgan i-a luat cartea din mînă, a pus-o la loc pe raft şi s-a întors din nou spre ea. Cu gesturi blînde i-a dat deoparte cîteva şuviţe, după ureche.

– Poţi să-mi spui ce alte cărţi ţi se mai par familiare?

Vivien s-a apropiat de un alt tronson de rafturi şi a început să scoată cărţi... istorie, romane,

teologie, dramă. Le-a aşezat una peste alta pe masă.

– Este posibil să o fi citit pe asta, şi pe asta... Oh, asta era una dintre favoritele mele.

El a zîmbit văzînd-o cît de tare se entuziasmase.

– Eşti remarcabil de cultă pentru o femeie care nu a citit niciodată nimic.

– De ce spui asta? l-a întrebat surprinsă.

– Lordul Gerard m-a asigurat că nu-ţi place să citeşti.

– Dar nu poate fi adevărat.

– Eşti un cameleon, Vivien, i-a spus încet. Te adaptezi gusturilor celor pe care îi frecventezi.

– Vrei să spui că am ascuns faptul că-mi place să citesc şi m-am prefăcut o proastă doar ca să-l atrag pe lordul Gerard, să înţeleg.

– N-ai fi prima care să recurgă la asemenea tertipuri. Majoritatea bărbaţilor suferă de un complex de inferioritate în faţa unei femei inteligente.

– Lordul Gerard este genul acesta de bărbat? l-a citi răspunsul pe chip şi a oftat adînc. În fiecare zi mai aflu cîte ceva despre mine. Şi nu este neapărat şi plăcut.

Grant o privea cum stătea cu capul plecat şi a încercat un sentiment nou. Era atît de convins de cine şi ce anume era Vivien Rose Duvall... şi cu toate astea ea nu contenea să-l uimească.

A studiat-o din cap pînă în picioare, alarmat de răspunsul intens pe care-l dădea trupul lui. Nu-şi

mai îngăduise niciodată pînă atunci să-şi imagineze că undeva pe acest pămînt se afla o femeie nu doar frumoasă şi inteligentă, dar şi blîndă şi fără aere. Iar faptul că găsise toate aceste calităţi în Vivien îl uimea şi mai mult. Ştia prea bine că dacă nu ar fi fost prostituată de lux, dacă nu ar fi cunoscut-o în trecut, acum ar fi fost îndrăgostit nebuneşte de ea.

Îşi ridicase părul, lăsînd la vedere cele mai fine urechi din cîte văzuse vreodată, gîtul vulnerabil, bărbia delicată care îl tenta să o atingă. I-a şoptit numele iar ea a ridicat ochii limpezi, albaştri, fără urmă de prefăcătorie. Amintindu-şi cît de şiret îl priviseră cîndva aceiaşi ochi, Grant a clătinat din cap.

– Ce este? l-a întrebat ea.

– Ai ochi de înger.

A văzut-o cum se îmbujora.

– Îţi mulţumesc, i-a răspuns cu voce nesigură.

Grant a prins-o uşor de braţ.

– Vino cu mine.

S-au apropiat de scaunul de lîngă foc şi i-a făcut semn să se aşeze. Vivien l-a privit îngrijorată:

– Ai de gînd să continui să mă chestionezi?

– Nu, i-a zîmbit el. Pentru moment avea de gînd să ignore toate lucrurile contradictorii pe care le aflase despre ea şi să se bucure pur şi simplu de compania ei. O femeie frumoasă, focul făcut în şemineu, o cameră ticsită cu cărţi, o sticlă cu vin...

Poate că nu era tocmai ideea de paradis a oricărui bărbat, dar a lui era cu siguranţă.

A luat un braţ de cărţi şi le-a aşezat într-un teanc la picioarele lui Vivien. Părînd să înţeleagă că-şi dorea doar compania ei, Vivien a început să se uite prin ele, timp în care el a deschis un bufet şi a scos de acolo o sticlă de Bordeaux. A umplut două pahare şi s-a aşezat lîngă Vivien, întinzîndu-i unul din ele. Ea a sorbit imediat, fără ritualul care însoţea degustarea unui vin bun, fără să rotească uşor paharul ca să-i testeze aroma. Ca o femeie care frecventa lumea bună, Vivien ar fi trebuit să cunoască acest ritual. Cu toate acestea însă, nu părea o curtezană obişnuită cu tot ce era mai fin pe lume... părea doar o tînără naivă şi retrasă.

– Încep să-mi fac speranţe, a spus ea ridicînd primul volum din stivă şi punîndu-l în poală. Ştiu că este un lucru neînsemnat, faptul că-mi amintesc că le-am citit... dar dacă mi-a revenit o frîntură de memorie poate că-mi voi aminti şi alte lucruri.

– Ai spus că-ţi aminteşti să le fi citit împreună cu cineva. Grant a băut din pahar, fără să-şi desprindă privirea de la chipul ei, luminat de focul din şemineu. Te-ai referit la acea persoană ca la un „el" Îţi aduci aminte ceva legat de el? Cum arăta, sunetul vocii lui? Vreun loc în care să fi fost împreună cu el?

– Nu... i-a răspuns gînditoare. Dar am încercat să-mi amintesc cum mă simţeam... A făcut o

pauză, fixînd vinul din pahar. Singură, a rostit cu un efort vizibil. Ca şi cum am pierdut ceva, sau pe cineva care îmi era foarte drag.

O iubire pierdută, şi-a spus Grant, încercat de gelozie. A încercat să-şi mascheze emoţia privind la rîndul lui în pahar.

– Uite aici, a murmurat Vivien, întinzîndu-i un volum de Keats. Spune-mi care este pasajul tău preferat.

L-a urmărit cum dădea paginile uzate. Focul se juca în părul lui întunecat, făcîndu-l să strălucească precum abanosul. Şuviţele groase erau tunse mult prea scurt, dar chiar şi aşa aveau tendinţa să se onduleze. Ar fi trebuit să-şi lase părul puţin mai lung, şi-a spus, să mai îndulcească puţin liniile ferme ale chipului său.

Privirea i-a coborît pe cartea pe care aproape că o acoperea complet cu mîinile lui mari. Nici un sculptor nu ar fi fost prea dornic să le surprindă forma în marmură. Erau mîini puternice, aproape brutale, dar Vivien le găsea de o sută de ori mai frumoase decît mîinile fine, de gentleman. Şi mult mai potrivite pentru un bărbat de talia lui. Gîndul a făcut-o să zîmbească.

Morgan i-a surprins expresia şi a ridicat o sprînceană, întrebător:

– Ce este atît de amuzant?

Ea s-a ridicat de pe scaun şi a îngenuncheat lîngă el. Fustele i s-au înfoiat, părînd petalele unei

flori. Drept răspuns, i-a luat mîna şi şi-a lipit palma ei mică de-a lui.

– Nu-mi amintesc despre nici un alt bărbat pe care să-l fi cunoscut, dar sînt sigură că eşti cel mai înalt dintre ei. Palma a început să o frigă, aşa că şi-a retras-o repede. Cum este să fii atît de înalt?

– Este ca o durere de cap permanentă, i-a răspuns Morgan punînd cartea deoparte. Capul meu a făcut cunoştinţă cu aproape toate tocurile de uşă din Londra.

Vivien i-a zîmbit, înţelegătoare.

– Probabil că ai fost un copil greoi, cu picioare lungi.

– Ca o maimuţă pe picioroange, i-a răspuns el, făcînd-o să rîdă.

– Bietul Morgan! Ceilalţi băieţi te necăjeau?

– Mereu. Cînd nu împărţeam insulte, mă băteam. Fiecare încerca să-l învingă pe uriaşul de la *Lady of Pity.*

– *Lady of Pity*, a repetat ea. Numele nu-i era deloc familiar. Aşa se chema şcoala?

– Orfelinatul. Morgan a părut să regrete această mărturisire chiar din clipa în care a rostit cuvîntul. Preţ de o clipă, în ochii lui a apărut o strălucire de revoltă – sau poate era doar amărăciune. N-am fost dintotdeauna orfan, a continuat. Tatăl meu era librar. Un om bun, dar care nu se pricepea la afaceri. Şi-a împrumutat cîţiva prieteni care nu i-au mai dat banii înapoi, apoi a urmat un an foarte

prost pentru vînzările de carte şi uite aşa ne-am trezit cu toţii în închisoarea datornicilor. Iar odată intrat acolo, nu mai ieşi niciodată. Nimeni nu poate face bani din închisoare ca să-şi plătească datoriile.

– Cîţi ani aveai? l-a întrebat Vivien.

– Nouă, zece, nu mai ştiu exact.

– Şi ce s-a întîmplat apoi?

– O boală s-a răspîndit în închisoare. Părinţii şi două surori de-ale mele au murit atunci. Am supravieţuit doar eu şi un frate mai mic. Am fost trimişi la *Lady of Pity*, iar după un an am fost alungat, pentru „tulburarea ordinii interne"

Rostise cuvintele detaşat, fără emoţie, dar Vivien a reuşit să vadă dincolo de faţadă.

– De ce? l-a întrebat.

– Fratele meu Jack era plăpînd pentru vîrsta lui şi foarte sensibil. Ceilalţi băieţi îl necăjeau mereu.

– Iar tu săreai să-l aperi.

A dat scurt din cap.

– După o bătaie mai serioasă, directorul orfelinatului mi-a citit dosarul, care era plin de cuvinte ca „violent" şi „incorigibil". A decis că eram un pericol pentru ceilalţi copii, aşa că m-am trezit afară, fără bani, fără mîncare, doar cu hainele de pe mine. Am rămas la poartă două zile şi două nopţi, strigînd să mă primească înapoi. Ştiam ce urma să se întîmple cu Jack dacă nu eram acolo să-l apăr. Într-un final, un profesor a venit la poartă

şi mi-a promis că va avea grijă de fratele meu. M-a sfătuit să plec şi să încerc să-mi croiesc o viaţă decentă. Şi asta am şi făcut.

Vivien a încercat să şi-l imagineze copil fiind, mic şi înspăimîntat, despărţit de singurul membru al familiei care-i mai rămăsese, obligat să-şi croiască un drum în viaţă. I-ar fi fost extrem de uşor să facă din crime şi violenţe un mod de viaţă, dar el alesese să servească societatea care îl victimizase. Fără să pozeze însă în erou. De fapt, susţinea sus şi tare că era doar un ticălos care se folosea de lege doar pentru recompensele grase. Ce fel de om s-ar fi dedicat întru totul să-i ajute pe alţii şi în acelaşi timp să fi negat orice faptă bună?

– De ce ai devenit agent?

Morgan a ridicat din umeri şi a zîmbit cinic.

– A fost un lucru natural. Cine să înţeleagă mai bine mentalitatea unui criminal decît unul care vine de pe stradă? Nu am fost prea departe să ajung şi eu ca ei.

– Nu este adevărat.

– Ba este, a murmurat el. Sînt doar cealaltă faţetă a aceleiaşi monede.

Au urmat cîteva clipe de linişte, timp în care Vivien şi-a făcut de lucru cu cărţile aşezate pe podea. Se gîndea la ce-i spusese el, simţind cum tensiunea plutea în aer. El era neclintit, asemenea unui bloc de granit. Vivien bănuia însă că invulnerabilitatea lui era doar o iluzie. Avusese

parte de mult prea puţină blîndeţe în viaţa lui. Ar fi vrut să-l îmbrăţişeze, să-i plece capul pe umărul ei. Dar nu a făcut-o. Probabil că nu avea să aprecieze gestul, ar fi putut chiar să o umilească. Era mai înţelept să nu mai discute despre asta.

Cuvintele i s-au rostogolit însă fără voie:

– Unde este acum fratele tău?

Morgan nu a părut să o audă.

– Unde este Jack? a întrebat din nou, îngenunchind în faţa lui şi privindu-l cu atenţie.

Privirea lui a întîlnit-o pe a ei:

– Te rog, i-a spus ea încet. Ştii tot ce e mai rău despre mine. Sînt sigură că-mi poţi împărtăşi măcar asta. Spune-mi.

Morgan căpătase o expresie sumbră, ca şi cum un secret teribil îl otrăvea pe dinăuntru. Exact cînd a crezut că nu va mai primi nici un răspuns, el a vorbit atît de încet încît nici nu i-a auzit toate cuvintele:

– M-am întors după Jack, atunci cînd am putut... un pescar îmi promisese că-l angajează să cureţe peşti. Ştiam că-i vor da drumul de la orfelinat dacă o rudă îl lua în grijă. Aveam aproape paisprezece ani, eram aproape bărbat şi eram pregătit să am grijă de el. Dar cînd am ajuns mi s-a spus că nu mai era.

– Nu mai era? a repetat Vivien. Fugise?

– Variolă. Jumătate din copii se îmbolnăviseră. Jack a murit fără să mă aibă lîngă el...

Ea nu-şi găsea cuvintele. L-a privit cu compasiune şi a strîns din pumni ca să nu-l atingă.

– Dacă aş fi venit mai devreme... l-aş fi salvat.

– Nu trebuie să gîndeşti aşa.

– Acesta este adevărul. Nu am cum să gîndesc altfel.

– Eşti nedrept cu tine.

– Nu am fost acolo. Doar asta contează. S-a ridicat brusc şi s-a întors spre foc. A luat vătraiul şi l-a aţîţat, pînă cînd flăcările s-au înviorat.

Vivien s-a ridicat la rîndul ei, cu pumnii strînşi. Compasiunea pentru el depăşea acum toate problemele ei. Morgan îşi dedicase viaţa salvării altora pentru că nu fusese în stare să-şi salveze propriul frate. Şi indiferent cîţi oameni ar fi ajutat, nu putea să-şi ierte acest lucru. Vina avea să-l urmărească întreaga lui viaţă. Ea nu-şi dorea decît un singur lucru: să-l poată ajuta cumva. Dar nu putea face nimic.

I-a pus uşor mîna pe umăr, apoi pe gît. L-a simţit cum s-a încordat sub atingerea ei. S-a tras înapoi, înjurînd printre dinţi, de parcă încercase să-l înjunghie.

– Nu am nevoie de milă din partea unei... S-a oprit, înghiţindu-şi restul cuvintelor.

Vorba nerostită a rămas plutind prin aer.

Vivien ştia perfect ce voise să spună şi s-a simţit rănită. Dar de ce oare nu-şi terminase fraza? De ce

încercase în ultima clipă să o cruţe? L-a privit curioasă.

– Îţi mulţumesc, i-a spus cu un uşor tremur în voce. Mulţumesc pentru că nu ai spus-o.

– Vivien, a oftat el, eu...

– Nu ar fi trebuit să-ţi pun întrebări atît de personale, i-a spus agăţîndu-se de ultima fărîmă de demnitate. S-a apropiat de uşă. Sînt foarte obosită, domnule Morgan. Ar fi mai bine să mă duc sus, să mă odihnesc.

L-a auzit încercînd să-i spună ceva, dar a ieşit cît de repede a putut.

Morgan a plecat de acasă cu mult înainte de cină iar Vivien a luat masa în singurătate. S-a întrebat pe a cui tovărăşie o alesese el în seara aceea, dacă mersese la cafenea să discute politică sau mersese la club să joace cărţi, cu vreo femeie aşezată pe genunchi. Un asemenea bărbat nu putea să ducă lipsă de femei disponibile. Morgan avea aparenţa unui gentleman dar avea şi ceva dintr-un sălbatic, o combinaţie irezistibilă pentru orice femeie. Fără îndoială că inspirase nenumărate fantezii în toată Londra, printre femeile de rang înalt sau nu.

Îi era imposibil să mănînce. A luat cu ea cîteva cărţi şi s-a retras în dormitor. A citit pînă la miezul nopţii, încercînd să se piardă în magia cuvintelor. Dar acest lucru nu s-a întîmplat. Toate problemele

păreau să plutească deasupra patului ei, ca niște spirite răuvoitoare.

Cineva încercase să o omoare și era posibil să mai încerce atunci cînd descoperea că era încă în viață. Deși avea încredere în capacitatea lui Morgan de a o apăra, știa că nu era infailibil. Și în loc să-i furnizeze informații care să-i fie de ajutor, ea stătea acolo ca proasta, totul fiindu-i ferecat adînc în minte. Gîndul acesta o înnebunea.

A lăsat cartea deoparte, s-a întors pe burtă și a privit umbrele lăsate pe pereți de lampa de la capul patului. Ce se va întîmpla cu ea? Alesese o cale pe care nici o femeie decentă nu s-ar fi aventurat. Nu avea prea multe opțiuni: putea să se întoarcă la prostituție, să găsească un bărbat cu care să se căsătorească sau să încerce să-și găsească de lucru, ceva respectabil din care să se poată întreține. Doar cea de-a treia alternativă părea să-i surîdă. Dar cine ar fi angajat-o, cînd caracterul ei era recunoscut în toată Londra?

Și-a studiat cu tristețe părul lung, răsfirat pe pernă. Fără urmă de vanitate, știa că arăta suficient de bine ca să atragă bărbații, fie că o dorea sau nu. Și nu va putea niciodată să ascundă faptul că fusese prostituată. Adevărul avea să iasă întotdeauna la iveală. Indiferent ce și-ar fi găsit de lucru, bărbații o vor insulta și îi vor face propuneri, iar ea va trebui să li se ofere dacă voia să-și păstreze slujba.

Gîndurile au chinuit-o pînă cînd a căzut într-un somn agitat. Alte coşmaruri o aşteptau, cu apa care o îneca. S-a răsucit printre cearşafuri, a dat din mîini, s-a luptat. Într-un final s-a trezit ţipînd şi s-a ridicat în şezut, respirînd greu, privind fix în gol.

– Vivien.

S-a speriat la auzul vocii.

– Ce...

– Te-am auzit ţipînd. Am venit să văd dacă eşti bine.

Era Morgan, dar prezenţa lui familiară nu a părut să o ajute să se relaxeze. Preţ de o clipă s-a gîndit că venise să-i ceară să-l primească în patul ei. Într-al lui, mai exact.

– Am avut un coşmar, i-a spus cu vocea tremurînd. Sînt bine acum, îmi pare rău că te-am deranjat.

Vivien i-a zărit silueta prin întuneric, un trup masiv care se apropia de pat. Inima a început să-i bată cu putere. S-a tras spre mijlocul patului şi a înţepenit cînd l-a simţit trăgînd pilota. Din cîteva mişcări, el i-a netezit cearşafurile.

– Vrei un pahar cu apă? a întrebat-o.

Întrebarea părea complet inofensivă. Deşi nu-şi amintea prea multe despre bărbaţi şi despre lucrurile legate de sex, nu părea probabil ca cineva care voia să o seducă să-i ofere un pahar cu apă înainte să o necinstească.

– Nu, mulţumesc, i-a şoptit, rearanjîndu-şi perna. Crezi că ai putea să aprinzi lumina? Coşmarurile sînt atît de intense că mi-e frică să adorm la loc. E o prostie, nu-i aşa? Parcă aş fi un copil care se teme de întuneric.

– Nu, nu e o prostie. Tonul i se îmblînzise. Lasă-mă să stau cu tine în noaptea asta, Vivien. Mai sînt doar cîteva ore pînă în zori.

Ea a tăcut, mirată.

– Te voi ţine în braţe, prieteneşte. Frăţeşte. Vreau doar să-ţi alung coşmarurile. A făcut o pauză, apoi a adăugat cu o urmă de rîs în voce: ei bine, nu e singurul lucru pe care-l vreau... dar voi aştepta. Pot să rămîn sau preferi să-ţi aprind lampa?

Surprinsă, Vivien şi-a dat seama că voia cu adevărat ca el să rămînă. Nu era cea mai înţeleaptă decizie, totuşi. Era ca şi cum invita pericolul lîngă ea. Dar trebuia să ia în calcul liniştea pe care i-o putea aduce el... faptul că era un bărbat puternic, care nu se temea de nimic.

– Vreau să te întreb ceva, pentru început, i-a spus prevăzătoare. Cu ce eşti îmbrăcat?

– Cum adică?

Ea a decis să fie sinceră.

– Nu eşti gol, nu-i aşa?

– Mi-am tras halatul pe mine înainte de a veni aici. Eşti dezamăgită?

– Nu, i-a răspuns ea repede, făcîndu-l să izbucnească în rîs.

– Pot face o impresie deosebită fără haine pe mine.

– Te cred pe cuvînt.

– Hotărăşte-te, domnişoară Duvall. Rămîn sau nu?

Vivien a ezitat înainte de a-i răspunde.

– Rămîi, a spus încet.

CAPITOLUL 7

Salteaua s-a lăsat sub greutatea lui, deloc de neglijat. Vivien a inspirat adînc şi şi-a apăsat stomacul cu pumnii, încercînd să calmeze tremurul nervos dinăuntrul ei. S-a lungit lîngă ea, dînd cearşaful deoparte. A simţit imediat cum căldura trupului lui a învăluit-o.

Cu multă grijă, Morgan a prins-o de talie şi a tras-o lîngă el, lipindu-i spatele de trupul lui. Vivien nu s-a putut abţine să nu scoată un sunet atunci cînd i-a simţit fermitatea sexului, în ciuda hainelor care îi despărţeau.

– Nu te temi, nu-i aşa? l-a şoptit el.

– Nu. Numai că... mi-e greu să mă gîndesc la tine doar ca la un prieten.

A strîns-o şi mai tare în braţe.

– Asta-i bine.

Vivien a tăcut cîteva clipe, absorbind fiecare senzaţie. Mirosul de săpun şi de piele curată de bărbat o învăluia, căldura emanată de trupul lui o

copleşea. Membrele i s-au relaxat, şira spinării a luat forma lui. S-a arcuit, lipindu-se şi mai mult de el. El i-a pus mîna pe şold, împiedicînd-o să se mai mişte.

– Nu te mai foi, i-a spus. Nu sînt eunuc.

Ruşinată, a conştientizat abia atunci că erecţia lui o ardea, cuibărită între fesele ei.

– Nu cred că este o idee bună, a reuşit să spună. N-o să reuşesc să adorm în felul acesta.

– Vrei să plec?

S-a gîndit în tăcere la întrebarea lui, luptîndu-se cu ceea ce-i dicta conştiinţa dar şi cu plăcerea fizică pură de a se afla în braţele lui. Conştiinţa ei a fost cea care a avut de suferit.

– Ei bine, i-a răspuns nesigură, chiar dacă nu dorm, măcar nu voi mai avea coşmaruri.

– Mă bucur că ai încredere în mine, a rîs el. Mă aşteptam să-mi respingi oferta.

– Eram cît pe ce s-o fac, i-a răspuns ea. Dar mi-am spus că dacă ai fi vrut să mă siluieşti ai fi avut destule ocazii pînă acum.

– Nu aş poseda niciodată cu forţa o femeie care nu mă doreşte.

– Nu cred să fi întîlnit prea des femei care să nu te vrea.

– Au fost cîteva, i-a răspuns sec.

Vivien s-a liniştit în îmbrăţişarea lui. Îi simţea respiraţia în ceafă, unul din picioarele ei îi atingea glezna, părul lui sîrmos îi gîdila plăcut pielea.

Faptul că toată puterea şi virilitatea lui erau ţinute în şah de un singur cuvînt de-al ei ar fi trebuit să o sperie. În loc de aşta, ea era fascinată. Să flirteze cu pericolul era un sentiment îmbătător.

– Grant? a spus ea. De ce nu te-ai căsătorit pînă acum?

El a rîs încet.

– Nu sînt genul. I-a luat o şuviţă între degete şi a început să se joace cu ea.

– Nu vrei să ai nevastă şi copii?

– Ce motiv aş avea? Nu cred că trebuie neapărat ca numele meu să dăinuie. Şi nu sînt prea convins că aş putea să-i rămîn fidel unei singure femei timp îndelungat. Iar cînd vreau companie feminină nu-mi e deloc greu să o obţin. Servitorii mei au grijă de casă, mănînc bine şi trăiesc în confort. La ce mi-ar trebui o soţie?

– Nu ai cunoscut nici o femeie fără de care să simţi că nu poţi trăi?

L-a simţit zîmbind:

– Ai citit prea multe romane.

– Sînt convinsă că ai dreptate, i-a răspuns cu tristeţe. Şi totuşi... nu vei regreta cînd vei îmbătrîni, că nu ai cu cine împărtăşi...?

– Şi că nu am nepoţi care să-mi stea pe genunchi, i-a terminat el fraza. Nu, mulţumesc. Aş prefera să fiu liniştit la bătrîneţe... dacă voi trăi atît.

– Cît de cinic eşti!

– Sînt, a recunoscut el. Este ciudat, dar şi tu eşti la fel. Dar cine te-ar auzi acum ar crede că eşti o inocentă idealistă.

– Nu mă simt cinică, a spus ea după cîteva secunde. Nu mă simt deloc aşa cum m-ai descris tu, de fapt.

Au urmat cîteva minute de tăcere, timp în care mîna lui nu i-a părăsit umărul.

– Grant, a spus ea înăbuşindu-şi un căscat, cînd voi putea să merg acasă la mine, în vizită?

– Cînd doctorul Linley va spune că eşti în stare.

– E bine, pentru că vine mîine să mă vadă. Sînt sigură că nu va avea obiecţii.

– De ce atîta grabă? a întrebat-o încet Morgan. Ce speri să găseşti acolo?

– Memoria mea. Şi-a cufundat capul în pernă. Cînd îmi voi revedea lucrurile familiare, cărţile, sînt sigură că-mi voi aminti totul. Nu mai suport ca totul să fie... alb.

– Nu ai multe cărţi, i-a spus el. Nu-mi amintesc să fi văzut mai mult de două.

– Oh. S-a întors cu faţa spre el iar nasurile aproape că li s-au atins. De ce acum îmi plac lucruri care nu-mi plăceau înainte?

– Nu ştiu. Poate că Linley va avea un răspuns la întrebarea ta.

– Ce crezi că se va întîmpla cînd îmi voi recăpăta memoria? Voi redeveni aşa cum eram?

– Sper din toată inima, a şoptit el în barbă.

– De ce? l-a întrebat ea, jignită. Nu mă placi aşa cum sînt acum?

– Te plac mult prea mult, i-a spus el dintr-o dată. Şi mi-ar fi al naibii de greu dacă...

– Dacă...?

Nu i-a răspuns imediat.

– Te previn, Vivien, dacă te joci cu mine probabil că voi sfîrşi prin a te ucide cu mîna mea.

– Nu e vorba de nici un joc, i-a răspuns ea, cu mîndra rănită. De ce ar fi? Dacă aş şti ceva în legătură cu persoana care a încercat să mă omoare, crede-mă că ţi-aş spune imediat. Pentru că nu voi fi în siguranţă pînă cînd nu va fi prins, nu-i aşa?

– Aşa este. Ceea ce ne aduce la un alt subiect: nu ai voie să pleci nicăieri fără mine.

– Ştiu asta. Doar nu sînt proastă. A întors-o cu spatele la el şi a împins-o spre centrul patului, la o distanţă apreciabilă de el. Acolo să stai, i-a spus. Şi ai grijă să nu te rostogoleşti peste mine peste noapte, că n-o să-ţi placă ce-o să păţeşti.

– Nu-i nici un pericol, i-a răspuns ea. Patul e atît de mare că am putea la fel de bine să dormim în comitate diferite.

Cumva, contrar aşteptărilor ei, Vivien a reuşit să adoarmă iar somnul nu i-a fost tulburat de nici un coşmar. S-a trezit o dată sau de două ori şi l-a văzut pe Morgan, prin întuneric. Avea un sentiment nou, de confort, pentru că dormea alături de un

bărbat. Se simţea protejată. *Uite că şi bărbaţii pot fi folositori*, şi-a spus ea şi s-a cufundat la loc într-un somn adînc.

Era una din cele mai rele nopţi din viaţa lui Grant. Să se ofere să rămînă cu Vivien fusese nebunie curată şi o plătea cu vîrf şi îndesat. Încercase să fie amabil, ceea ce nu se va mai repeta prea curînd.

Nu, şi-a spus încercînd să fie cinstit cu el însuşi... amabilitatea nu avea nici o legătură cu asta. Îşi dorise să o ţină în braţe, pur şi simplu. Încercase să nu o placă pe Vivien, dar atracţia pe care o simţea pentru ea nu-l lăsa să rămînă departe. Voia să devină cel la care apela ea, cel care să-i satisfacă orice nevoie. Ceea ce era greşit.

De ce oare un simplu plan de răzbunare se dovedise un asemenea talmeş-balmeş?

Pentru că Vivien era caldă, spirituală, neaşteptat de inteligentă, era tot ce admira la o femeie. Nu făcuse pînă acum dragoste cu ea, dar ştia că o noapte, o săptămînă, o lună cu ea nu ar fi fost de ajuns. O dorea pentru totdeauna. Şi o dorea aşa, fără amintiri, fără vanitatea care îl făcuse să o dispreţuiască.

La naiba, i-ar fi fost mult mai uşor dacă Vivien ar fi rămas la fel. Atunci ar fi putut să se folosească de ea şi apoi să o părăsească, să-i rîdă în faţă şi să-i spună că meritase să fie pedepsită. Dar acest

lucru nu mai era posibil acum. Nu o putea răni pe Vivien şi probabil că ar fi fost în stare să-l omoare pe cel care ar fi încercat asta.

A deschis ochii şi s-a uitat la forma suplă întinsă lîngă el. Mîinile îi tremurau de dorinţa de a-i smulge cămaşa de noapte. Ar fi vrut să o posede atunci şi acolo, să se cufunde în căldura ei feminină, pînă la orgasm. Dar nu putea să abuzeze de încrederea ei. Aşa că a rămas nemişcat, suferind şi aşteptînd, abia controlîndu-şi dorinţele carnale.

A rememorat cu amărăciune ultimele ore de plăcută tortură. Fiecare mişcare a lui Vivien, fiecare oftat care îi scăpa printre buze îl chinuiau pînă peste poate. Pe el, care reuşise întotdeauna să-şi stăpînească emoţiile. Şi totul din cauza unei femei minione care se culcase cu jumătate din bărbaţii din Londra. Începuse deja să nu-i mai pese de asta, chiar ajunsese să-i caute scuze pentru legiunea de amanţi pe care îi avusese. Naiba să-i ia pe toţi! Voia doar să fie unul dintre ei.

Trupul ei firav se potrivea de minune cu al lui. Picioarele ei erau aproape lipite de ale lui. Era mititică şi drăgălaşă ca o păpuşă. Mirosul pielii ei curate, lipsite de parfum, îl înnebunea. Şi-a cufundat faţa în părul ei mătăsos, dorindu-şi să i-l poată răsfira pe pieptul lui.

Ca şi cum intensitatea gîndurilor lui ajunsese pînă la ea, Vivien a oftat în somn şi şi-a strecurat un picior între picioarele lui.

Era prea de tot. Grant nu se putea abţine să nu o atingă aşa cum nu se putea abţine să respire. Şi-a pus palma pe talia ei, mîngîind-o cu vîrful degetului mare. Aţîţat, a trecut mai sus şi i-a explorat curba dulce a sînului, sfîrcul delicat. Palma i s-a umplut cu rotunjimea dulce şi s-a întrebat de ce era Vivien atît de deosebită de orice altă femeie pe care o cunoscuse. Cîţi bărbaţi simţiseră acelaşi lucru atunci cînd erau cu ea? s-a întrebat cu tristeţe, luptîndu-se cu dorinţa primitivă de a o poseda, de a-i şterge de pe trup săruturile şi atingerile altor bărbaţi.

Vivien s-a mişcat aproape imperceptibil. Un tremur slab a dat-o de gol. Se trezise... ştia că el o atingea... şi nu încerca să se ferească. Asta însemna ceva: fie rămăsese nemişcată din cauza şocului, fie era curioasă. I-a eliberat cu grijă sînul şi a coborît încet... încet... pînă a ajuns la sexul ei, ascuns de părul de culoarea scorţişoarei. A simţit-o cum se înfiora, parcă pregătindu-se să scape.

Şi-a lipit buzele de urechea ei şi a început să-i şoptească cuvinte liniştitoare, să-i spună că o dorea, că avea nevoie de ea, că voia să fie blînd şi răbdător. S-a aventurat şi mai mult între coapsele ei, dîndu-i în continuare şansa să se retragă, dacă asta voia. Dar Vivien nu a făcut-o, ba chiar i-a răspuns cu stînjeneală, aproape virginal. S-a întors cu faţa spre el, cu ochii închişi. El a sărutat-o cu patimă iar limba lui a cercetat-o, a aţîţat-o. Vivien a

gemut şi l-a cuprins cu braţele, trăgîndu-l mai aproape, iar el s-a ridicat deasupra ei...

Uşa s-a deschis cu zgomot şi cineva a intrat, fără să aştepte să fie poftit înăuntru. Era o servitoare care venise să cureţe grătarul şi să reaprindă focul. A văzut imediat că în pat se aflau două persoane, nu una. S-a oprit în loc, uluită.

Conştientă că erau priviţi, Vivien a înlemnit, panicată.

Grant a ridicat capul şi s-a răstit la servitoare:

– Nu acum!

– Da, domnule, a bîiguit ea şi a ieşit grăbită, închizînd uşa în urma ei.

Nu era vina ei, bineînţeles. Servitorii din casa lui nu erau obişnuiţi cu astfel de întîmplări, pentru că de obicei Grant îşi vizita partenerele ocazionale la ele acasă, nu le aducea acolo. Nu ceruse niciodată prea multă intimitate la el în dormitor. Dar asta urma să se schimbe. Grant şi-a notat în minte să-i spună menajerei că voia să schimbe imediat acel sistem.

Din expresia lui Vivien a înţeles că-i dispăruse orice înclinaţie amoroasă. Trupul parcă îi împietrise şi era roşie ca focul de ruşine. Grant s-a rostogolit pe o parte şi a privit-o cum se dădea jos din pat. Erecţia lui nu voia însă să dispară. Dacă nu se elibera curînd, avea să rămînă schilodit pe vecie.

Vivien şi-a tras grăbită un halat peste cămaşa de noapte. S-a dus la măsuţa de toaletă, şi-a turnat

apă rece şi şi-a stropit obrajii îmbujoraţi. Grant o privea atent, observînd rigiditatea spatelui ei şi graba gesturilor. Şi-a şters obrajii cu un prosop, şi-a îndreptat umerii şi s-a întors spre el, de parcă trebuia să se achite de o sarcină neplăcută.

– Vrei să mă întorc în pat? l-a întrebat privind fix covorul.

Întrebarea l-a luat prin surprindere. De fapt... ar fi vrut... dar mai întîi trebuia să afle de ce i se oferea ea. A întrebat-o iar ea i-a răspuns, evitîndu-i în continuare privirea:

– Îţi sînt datoare. M-ai salvat viaţa, mi-ai oferit ospitalitatea şi protecţia ta, şi mai presus de toate am avut înainte o relaţie. Nu e ca şi cum... nu am mai fi făcut-o niciodată. Aşa că ar fi o ipocrizie din partea mea să mă tot feresc. Dacă vrei, eu sînt dispusă să mă întorc în pat.

Avea hotărîrea unei martire, iar răceala de pe chipul ei i-a domolit pasiunea, asemenea unei găleţi cu apă rece

– Nu, nu vreau, a şoptit el, frustrat. Al naibii să fiu dacă vreau să vii în patul meu de parcă ai face un mare sacrificiu. A coborît din pat şi i-a dat halatul deoparte, privindu-i goliciunea şi strîmbîndu-se atunci cînd a văzut că ea se îmbujorase şi mai tare. Roşeaţa virginală nu te prinde deloc, Vivien. Uiţi că te cunosc dinainte de a-ţi fi pierdut memoria?

– Ce vrei de la mine? Ţi-am dat voie să te foloseşti de trupul meu. Dacă înţeleg corect, acum te plîngi că nu arăt suficient de mult entuziasm.

I-a aruncat o privire grăitoare.

– *Suficient* entuziasm? a repetat, acid. Ai entuziasmul Ioanei d'Arc, în drum spre rug.

În încăpere s-a lăsat tăcerea. Deşi chipul ei frumos părea al unei pocăite, ochii i-au strălucit amuzaţi. S-a întors cu spatele, dar nu suficient de repede încît el să nu o vadă că rîdea înfundat.

– Iartă-mă, i-a spus ea. Nu a fost deloc măgulitor, nu-i aşa?

– Nu, n-a fost, a mîrîit el. Ar fi rîs la rîndul lui, dacă erecţia nu ar fi continuat să-l chinuiască. S-a urcat înapoi în pat, s-a rostogolit pe burtă şi şi-a îngropat faţa în pernă. A simţit că Vivien se apropia, aşa că a ridicat capul şi a privit-o amenințător: ţine-te departe de mine, altfel mă culc cu tine fără să mă mai gîndesc la nimic.

– Am înţeles, domnule. Era suspect de supusă. Poate că ar fi mai bine să-mi strîng lucrurile şi să mă îmbrac în camera cealaltă.

– Aşa să faci. A lăsat din nou capul pe pernă, cu un oftat.

Vivien s-a îmbrăcat cu o rochie frumoasă din catifea albastră şi mătase italienească, cu mîneci lungi înfoiate în partea de sus şi strînse pe mîini, pînă la cot. Mînecile se sfîrşeau cu dantelă albă de

Bruxelles, la fel şi decolteul. A încercat să-şi închidă toţi nasturii minusculi de la spate dar a reuşit doar cu cîţiva, aşa că s-a decis să o roage pe Mary să se ocupe de restul, mai tîrziu.

Şi-a despletit părul şi şi-a trecut degetele prin el, apoi s-a dus la oglinda ovală atîrnată pe peretele cu tapet din damasc. Rochia îi venea foarte bine, accentuîndu-i albastrul ochilor şi culoarea care nu îi părăsise încă obrajii.

Se gîndea la Grant, care se găsea în camera de alături. A expirat cu putere. Răsuflarea îi era fierbinte, mîinile îi erau reci, se simţea cuprinsă de agitaţie. Chiar şi acum îşi dorea să se întoarcă la el, să-i ceară să o atingă iar... să o facă a lui.

Înţelegea cum se desfăşura totul, dar nu-şi amintea să o fi făcut şi nici nu ştia ce anume trebuia să facă. Iar toate aceste necunoscute îi dădeau un sentiment de nervozitate. Fusese incredibil de blînd iar ea aproape că se predase în faţa mîinilor lui experimentate. Nu putea să nu recunoască faptul că îl găsea atrăgător. Dar nu era îndrăgostită de Grant Morgan. Şi ceva în adîncul sufletului îi spunea că acest act atît de intim trebuia să-i fie rezervat bărbatului pe care îl iubea mult. Iar acest sentiment era contrar felului în care trăise pînă atunci.

Frustrată, Vivien a dus mîna la cap şi a oftat. Nu-l putea condamna pe Grant că o suspecta că s-ar fi jucat cu el. Cum altfel putea fi explicată

purtarea ei? Era o prostituată şi nimeni nu se schimbă aşa, peste noapte.

– Oh, de ce nu-mi pot aminti nimic? s-a întrebat cu voce tare, încleştîndu-şi pumnii la tîmple şi apăsînd cu putere.

Grant s-a îmbrăcat şi a plecat în Bow Street fără să mănînce sau să citească *Times*, fără să-i adreseze un cuvînt lui Vivien. Era evident că servitoarea le spusese celorlalţi despre scena din dormitor. Cu toţii, inclusiv doamna Buttons, l-au tratat cu atîta politeţe şi deferenţă că-i venea să muşte pe cineva.

A intrat în casa de la numărul patru şi i-a întins haina doamnei Dobson. În dimineaţa aceea, la birou era linişte iar sir Ross Cannon tocmai termina ultima ediţie a ziarului *Alarmă generală*. Acest raport săptămînal ajungea în toată Anglia şi conţinea detalii despre criminalii încă neprinşi şi despre faptele lor.

Cînd să intre în biroul lui Cannon, acesta i-a ieşit în cale şi i-a întins o hîrtie şi un creion.

– Bine că eşti aici, i-a spus direct. Uită-te la asta. Trebuie să plece la tipografie în zece minute.

Grant s-a sprijinit de tocul uşii şi a studiat rapid hîrtia, făcînd cîte o corectură minoră ici-colo. Cînd a terminat, a intrat în birou şi l-a găsit pe Keyes răsfoind o carte de proceduri. Arăta ca un dandy, ca de obicei, cu pantalonii verzi, vesta crem cu

broderii şi haina maro. La gît avea o eşarfă cu un nod complicat, care îl făcea să-şi înalţe bărbia exagerat de mult.

– Bună dimineaţa, a spus Grant punînd hîrtia pe biroul de mahon al lui Cannon.

Keyes a mormăit ceva, părînd să fi găsit pasajul care îl interesa. A citit jumătate de pagină, a închis cartea şi a pus-o la loc, pe raft.

Între timp Grant s-a aşezat la birou. A scos din buzunar carnetul legat în piele roşie care îi aparţinea lui Vivien şi l-a privit abătut. Îl citise iar şi iar, pagină cu pagină, căutînd informaţii. Deja detaliile cumplite nu-l mai şocau, dar fiecare cuvînt i se înfipsese în memorie, ca un cui.

– Ce citeşti? l-a întrebat Keyes.

Grant a rîs scurt, fără să pară deloc amuzat:

– Nimic potrivit pentru urechile tale delicate, Keyes.

– Lasă-mă pe mine să hotărăsc asta. l-a luat carnetul din mînă şi a citit vreo două pagini. Ce mizerii! a exclamat, întinzîndu-i-l înapoi. Pot să ştiu cine este autoarea?

– Nu cred că vrei să o cunoşti, Keyes. Este o vrăjitoare chinuitoare.

Deşi nu voia să arate asta, Keyes era foarte interesat.

– Are legătură cu victima culeasă din rîu, nu-i aşa? E încă în viaţă iar tu o adăposteşti la tine acasă. Am auzit ceva zvonuri.

Grant s-a sprijinit de spătarul scaunului şi l-a privit impasibil.

– N-ar trebui să dai crezare zvonurilor, Keyes.

– Cine este? a insistat agentul. A spus cine a atacat-o?

– De ce eşti atît de fascinat de cazul meu? l-a întrebat Grant.

– Îmi ofer ajutorul, în caz că ai nevoie, asta-i tot. Şi tu m-ai ajutat de cîteva ori, la urma urmei. Dar nu înţeleg de ce eşti atît de defensiv, băiete. N-am făcut decît să-ţi pun o întrebare sau două şi ai sărit ca ars.

– Dacă voi avea nevoie de ajutorul tău ţi-l voi cere.

– Aşa să faci, i-a spus Keyes şi a ieşit din birou, afişînd un zîmbet neutru.

Grant a rămas singur cu gîndurile lui. Keyes avea dreptate – *era* defensiv, prost-dispus, aşa cum ar fi fost orice bărbat în locul lui. Cînd era cu Vivien, uita cu uşurinţă cine era ea şi de ce era în stare. Doar cînd era departe de ea vedea situaţia în adevărata lumină. Era o curtezană, o femeie care se dovedise incapabilă de iubire sau fidelitate. Cineva încercase să o omoare, mai mult ca sigur unul dintre foştii ei iubiţi. Treaba lui era să afle cine era făptaşul şi să-l prindă... iar mai apoi să o scoată pe Vivien Duvall din casa şi din viaţa lui, pentru totdeauna... înainte ca ea să-i zdrobească inima.

Sir Ross a reapărut în birou şi s-a îndreptat glonţ spre ibricul cu cafea. Între timp, pisoiul s-a urcat la locul lui, pe colţul biroului şi s-a aplecat pe o parte, studiindu-l serios pe Grant.

Grant a întins mîna să-l mîngîie, dar pisoiul s-a retras dispreţuitor, făcînd ochii mici. L-a lăsat totuşi să-l atingă puţin, punîndu-şi capul între lăbuţe.

– Eşti exact ca o femeie, a murmurat Morgan. Îţi oferi afecţiunea doar atunci cînd urmăreşti ceva.

Cannon şi-a turnat o nouă ceaşcă de cafea şi s-a strîmbat cînd a luat o înghiţitură. Cafeaua era rece , numai zaţ.

– Doamnă Dobson, a strigat scoţînd capul pe hol. Nu mai am cafea!

De la capătul holului s-au auzit proteste care s-au încheiat cu cuvintele „nervii tăi, domnule"

– Nervii mei sînt în regulă, i-a răspuns enervat. Am multă treabă, doamnă Dobson. Doar cu un alt ibric plin pot trece de dimineaţa asta. S-a aşezat la birou şi i-a zîmbit lui Morgan. Sclipirea de amuzament i-a luminat fugar chipul întunecat.

– Dumnezeu să ne apere de femeile care cred că ştiu ele mai bine

– Amin, a murmurat Grant.

Cannon s-a lăsat pe spate şi l-a studiat atent:

– Arăţi ca naiba. Eşti bolnav?

Asemenea întrebări din partea lui ar fi alarmat orice agent. Cannon nu era interesat de viaţa lor

personală, atîta timp cît îşi făceau treaba bine. Grant s-a strîmbat, deranjat:

– N-am dormit, i-a răspuns scurt.

– Necazuri cu domnişoara Duvall?

– Nimic special.

– Cum se mai simte?

– Cred că începe să-şi revină. Dar nu a făcut nici un progres în privinţa memoriei.

Cannon a făcut un semn din cap spre carnetul roşu pe care i-l întindea Grant:

– Ce este?

– Un jurnal. L-am găsit în casa domnişoarei Duvall. Cred că ar putea conţine numele celui care a încercat să o omoare.

Grant l-a urmărit răsfoind carnetul şi s-a întrebat ce părere avea Cannon, care aproape că făcuse un jurămînt de celibat, despre rîndurile scrise atît de explicit. Ar fi fost natural ca magistratul să dea măcar un semn de emoţie, dar nu s-a întîmplat nimic. Nu s-a îmbujorat, nici semn de tensiune, nici o urmă de sudoare. Omul era extraordinar de stăpîn pe sine.

– Se pare că domnişoara Duvall a dus o viaţă extrem de colorată, a remarcat Cannon. De ce crezi că atacatorul ei este pomenit aici?

– Tentativa de omor a fost de natură pasională, a spus cu convingere. Domnişoara Duvall nu are legături cu lumea interlopă, nu are datorii. Doar o lungă listă de amanţi, cărora le-a fost necredincioasă.

Şi-a notat însă totul despre ei şi despre ce anume le făcea plăcere. Pentru ea este doar o afacere – iar după cum vezi, este extrem de organizată. Cînd avea o alternativă mai bună îşi părăsea amantul fără să ezite.

– Şi crezi că unul dintre ei a fost într-atît de supărat că a fost părăsit încît a încercat să o omoare?

– Da.

Cannon i-a înapoiat jurnalul.

– Ar trebui să reduci cît poţi de mult lista, şi încă repede. În cazurile de acest gen suspectul nu trebuie să aibă mult timp la dispoziţie.

Grant a privit carnetul din mîna lui şi l-a mîngîiat uşor cu vîrful degetului mare.

– Aş vrea ca lumea să afle că Vivien trăieşte. Cel care a încercat să o omoare va şti atunci că planul lui a eşuat.

– Şi va veni din nou după ea, a murmurat Cannon. Asta înseamnă să o supui pe domnişoara Duvall unui risc enorm.

– Nu, a răspuns imediat Grant. Se află sub protecţia mea. Îl voi aştepta chiar eu pe ticălos, cînd va încerca din nou.

– Foarte bine. Să o arătăm pe domnişoara Duvall lumii întregi, atunci. Te-ai decis asupra locului şi momentului?

– Nu încă.

– Atunci dă-mi voie să fac o sugestie. Prietena mea lady Lichfield dă un bal sîmbătă seară. Oricine îşi doreşte să fie invitatul ei iar evenimentul este descris a doua zi în *Times*, cu lux de amănunte. O s-o rog să-ţi trimită o invitaţie, pentru tine şi însoţitoarea ta.

Grant a zîmbit:

– Să o aduc pe Vivien la reşedinţa lady-ei Lichfield?

– De ce nu?

– Vivien nu este acceptată în societatea aşa-zis decentă. Nu de femei, în orice caz. Doar s-a culcat cu mai toţi soţii lor.

– Cu atît mai bine dacă la bal se vor afla şi unii dintre foştii ei iubiţi, i-a răspuns Cannon.

Discuţia a fost întreruptă de doamna Dobson, care le-a adus o tavă cu două ceşti curate şi un ibric mare cu cafea aburindă.

– Beţi prea multă cafea, amîndoi, le-a spus dezaprobator.

– Cafeaua stimulează simţurile şi te ajută să gîndeşti limpede, i-a spus Cannon, în timp ce ea le turna în ceşti.

– Şi te ţine treaz jumătate de noapte, a mormăit doamna Dobson, clătinînd din cap. S-a întors spre Grant, ca şi cum ar fi căutat în el un aliat: sir Ross nu doarme mai mult de patru ore pe noapte, nu are niciodată timp să mănînce... şi pentru ce? Cu cît

munceşte mai mult, cu atît mai multe dosare se strîng pe biroul lui.

– Dacă ar fi după doamna Dobson, aş ajunge curînd la fel de gras şi de leneş ca pisoiul, i-a spus Ross lui Grant.

Continuînd să clatine din cap, doamna Dobson a ieşit din birou.

Cannon a suflat în ceaşcă, făcînd ca aburul să iasă din ea.

– Foarte bine, a spus privindu-l pe Grant. Cu permisiunea ta, îi voi cere lui lady Lichfield să-şi mărească lista invitaţilor.

– Mulţumesc. Grant a făcut o pauză, apoi a adăugat gînditor: mai este ceva ce nu ţi-am dezvăluit... ceva ce mi-a spus lordul Gerard cînd l-am chestionat. Nu ştiu dacă să îi dau sau nu crezare, pentru că nu mi-a fost confirmat nici de jurnalul ei, nici de ceilalţi pe care i-am întrebat.

– Ei bine? A întrebat Cannon.

– Gerard mi-a spus că domnişoara Duvall era pe cale să se mărite curînd. Cu un bărbat foarte bogat.

– Hmm. Ce bărbat cu avere alege să se căsătorească cu o asemenea femeie?

– Exact, a spus Grant. Aşa spunea şi Gerard. Cine ar vrea să fie de rîsul Londrei? Dar poate că totuşi ea găsise pe cineva.

În ciuda faptului că încerca să nu pară afectat, în tonul lui se citea amărăciunea. Cannon a observat imediat.

– Spune-mi ce crezi tu despre domnişoara Duvall, Morgan, a spus el încet.

– Părerea mea nu are nici o importanţă. Grant s-a ridicat şi şi-a îndepărtat cîteva fire de praf imaginare de pe pantaloni. Dacă te referi la dovezi...

– Ţi-am cerut părerea, a spus Cannon, inflexibil. la loc, te rog.

Biroul devenise dintr-o dată prea mic. Grant a încercat să ignore întrebarea, dar privirea lui Cannon era de-a dreptul enervantă. S-a gîndi să-i dea un răspuns insolent sau să-l mintă... dar al naibii să fie el dacă se ferea vreodată de adevăr, indiferent care era acela! S-a aşezat la loc pe scaun.

– În domnişoara Duvall sînt două femei. Una este cea din carneţel, experimentată, blazată, lacomă... o ticăloasă perversă. Şi mai este cea care locuieşte în casa mea.

– Cum este?

– Inteligentă, dulce, blîndă. Visul oricărui bărbat.

– Şi al tău?

Grant s-a prins de braţele scaunului.

– Şi al meu, a recunoscut într-un tîrziu.

Cannon l-a privit cu o urmă de simpatie:

– Ai grijă, Morgan, a fost tot ce a spus.

Grant s-a gîndit să-i răspundă îndrăzneţ, aşa cum o făcea de obicei... dar nu găsea cuvintele.

– Bine, a conchis Cannon iar Grant a ieşit, cu un oftat de uşurare.

CAPITOLUL 8

– Un bal? Vivien se uita la Grant ca la un nebun.

Stăteau în salonul de la parter iar el îi dezvăluise planul pus la cale împreună cu sir Ross. Deşi îi înţelegea tulburarea, nu avea de gînd să se lase înduplecat.

– Îmi ceri să apar în public, a continuat Vivien. Nu doar în public, ci la un mare bal, pentru ca toată Londra să afle că sînt în viaţă. Şi atunci voi fi într-un pericol de zece ori mai mare ca acum.

– Vei fi sub protecţia mea, i-a răspuns Grant şi a venit să se aşeze lîngă ea pe canapeaua tapiţată cu damasc auriu. I-a luat mîna mică în mîna lui şi a strîns-o uşor. Ai încredere în mine, i-a spus zîmbind încurajator. Nu voi lăsa pe nimeni să-ţi facă rău.

– Nu voi şti pe nimeni acolo, a spus ea agăţîndu-se de mîna lui. N-o să ştiu ce să fac, ce să spun.

– Nu va trebui să faci sau să spui nimic. Trebuie doar să-ţi faci apariţia.

– Nu vreau, i-a spus privindu-l rugător şi frecîndu-şi fruntea cu mîna rămasă liberă, încercînd să alunge durerea de cap.

– Te înţeleg, i-a răspuns el. Dar trebuie să o faci, Vivien. Şi acum... vreau să mergem la tine acasă să-ţi iei ceva de îmbrăcat. Ai pe puţin douăzeci şi cinci de rochii de bal şi mi-ar fi foarte greu să-ţi aleg una. Tot ai spus că vrei să-ţi vezi casa. Acum este cel mai bun moment.

Vivien privea fix la degetele lor înlănţuite. A inspirat adînc, încercînd să se liniştească. Toţi aveau să se holbeze la ea. Cum să converseze, să zîmbească şi să danseze cînd nu-şi mai amintea nici o persoană din viaţa ei anterioară? Şi mai presus de toate se temea că va deveni o ţintă extrem de vizibilă. Dacă bărbatul care o atacase avea de gînd să termine ce începuse? Şi dacă, în încercarea de a o salva, Morgan era rănit sau chiar omorît?

– Nu are nici un rost, a spus ea. De ce să merg la bal şi să-mi fac apariţia într-un mod atît de dramatic? De ce nu poţi să răspîndeşti tu nişte zvonuri, pe ici, pe colo? Nu ai nici cea mai mică idee cine a vrut să mă omoare, nu-i aşa? Este doar o încercare disperată să-l faci să iasă la iveală pentru că nu ştii cine este.

– Vreau să-l prind pe ticălos, a spus Morgan. Iar aceasta este cea mai rapidă cale s-o fac.

A ajutat-o să se ridice şi a condus-o spre holul de la intrare, făcîndu-i semn menajerei să le aducă hainele. I-a pus o pelerină pe umeri şi o bonetă din catifea pe cap. O voaletă de culoarea liliacului îi acoperea faţa, ca un abur pastel.

– Seamănă cu o bonetă de doliu, a spus Vivien. Parcă aş merge la o înmormîntare. Sper doar să nu fie a mea.

El a rîs încet.

– N-am găsit una care să te acopere mai mult. Pentru că nu vreau să păţeşti ceva. Fără tine, lumea ar fi un loc mult mai anost – dar şi mai liniştit, recunosc.

Morgan şi-a pus şi el haina şi un servitor i-a însoţit la trăsură. Vivien se aşteptase să meargă cu una închiriată şi a fost plăcut surprinsă să vadă trăsura lăcuită, neagră cu accente aurii, trasă de doi cai roibi care se potriveau perfect. Era impresionată de eleganţa vehiculului.

– N-aş fi crezut că ai o asemenea trăsură, a spus ea. Credeam că agenţii merg peste tot pe jos.

– Putem s-o facem, dacă vrei, i-a răspuns amuzat.

Ea i-a zîmbit la rîndul ei:

– Nu. Mă mulţumesc cu asta.

Servitorul a ajutat-o să urce şi a învelit-o cu o pătură din caşmir. Vivien i-a mulţumit si s-a

cufundat în canapeaua moale din piele, cu un oftat de plăcere. Morgan s-a urcat lîngă ea şi a luat frîiele. A aşteptat ca servitorul să se aşeze pe scaunul din spatele trăsurii şi au pornit pe strada pietruită.

Vivien se uita la tot ce-i trecea prin faţa ochilor, căutînd un singur detaliu care să-i pară familiar.

Fiecare stradă era diferită, pe una locuiau tipografi şi scriitori, pe alta măcelari şi brutari, pe alta erau înşirate mai multe biserici. Lumea bună îşi croia drum printre prostituate şi cerşetori. Bogăţia şi sărăcia trăiau alături, aerul era plin de mirosuri de animale, mîncare, canal, praf... Curînd, nu a mai făcut distincţia între mirosurile care îi asaltau nările.

Şi-a îndreptat atenţia spre Morgan, care mîna cu îndemînare caii printre căruţe, vite şi trecători. Era complet în largul lui acolo, pe străzile animate ale Londrei, cunoştea fiecare alee, fiecare colţişor. A realizat atunci că Morgan se număra printre puţinii londonezi care se simţeau în largul lor şi în compania nobililor şi în cea a hoţilor de buzunare.

Au ajuns la un şir de case elegante şi s-au oprit în faţa uneia dintre ele, avînd o uşă de culoarea bronzului.

– Este a mea? a întrebat Vivien nesigură, uitîndu-se la coloanele care străjuiau uşa masivă.

– Este a ta, i-a răspuns Morgan.

Servitorul s-a grăbit să se ocupe de cai iar Morgan a ajutat-o să coboare din trăsură. A lăsat-o cu blîndeţe la pămînt, ţinînd-o cu grijă pînă cînd a atins pămîntul cu picioarele. I-a dat braţul şi a însoţit-o pînă la uşă.

Vivien a intrat cu grijă în casă şi a aşteptat în hol ca Grant să aprindă lumina. Era un loc minunat, feminin, cu tapet floral franţuzesc şi mobilă stil Ludovic al XIV-lea... dar ciudat de nefamiliar. Şi-a scos pălăria şi a aşezat-o pe capătul balustradei.

Holul a fost imediat invadat de lumină. Vivien s-a apropiat de o masă din marmură, a luat în mînă o piesă delicată din porţelan de Staffordshire şi a studiat-o cu atenţie. Piesa înfăţişa un domn şi o doamnă care făceau conversaţie iar femeia avea în poală un coş cu flori sălbatice. Scena era fermecătoare prin inocenţa ei. Dar cînd Vivien a întors bibeloul a văzut cum mîna bărbatului se strecura adînc pe sub fustele femeii. Era ca o glumă crudă, s-a încruntat ea. A pus bibeloul la loc şi s-a uitat la Morgan. Acesta o privea cu un amestec straniu de amuzament şi resemnare.

– Îţi aminteşti ceva? a întrebat-o.

Ea a clătinat din cap şi s-a îndreptat spre scară. Morgan a urmat-o imediat, potrivindu-şi pasul după al ei. Au ajuns la cel de-al doilea etaj. Lampa pe care o purta cu el arunca pe pereţi umbre lipsite de formă. Vivien s-a oprit pe ultima treaptă, întrebîndu-se încotro să se îndrepte.

– Dormitorul este acolo, i-a spus Morgan. A prins-o uşor de cot şi a condus-o spre ultima încăpere din dreapta. Au intrat într-o încăpere ai cărei pereţi erau acoperiţi cu mătase verde închis, în care trona un pat cu un baldachin imens, bogat ornamentat. Îi inspira o scenă în miniatură, pregătită pentru spectacol. Vivien s-a uitat încruntată spre pat în timp ce Morgan aprindea mai multe lămpi. Abia atunci s-a întors şi a văzut tabloul.

Pentru o clipă tot ce a văzut a fost carnea de femeie şi pielea expusă vederii... abia apoi a realizat pe cine înfăţişa tabloul.

– Eu sînt, a şoptit. A roşit violent şi s-a întors imediat. Nu mai era în stare să privească.

– Înţeleg că nu-ţi aminteşti să fi pozat pentru el. În tonul lui Morgan se citea amuzamentul. Vivien nu-i putea împărtăşi buna dispoziţie dar nici nu-i putea purta pică pentru asta. Ruşinea o copleşea iar furia era direcţionată doar spre ea. Pînă atunci, undeva într-un colţ al minţii, ea fusese convinsă că nu făcuse toate acele lucruri de care era acuzată. Dar acum adevărul o copleşea, înrămat cu rama grea, aurie, expunînd fiecare detaliu.

– Cum am putut... cum ar putea cineva poza aşa? a întrebat ea, acoperindu-şi faţa cu mîinile.

– Artiştii pictează frecvent nuduri. O ştii prea bine.

– Tabloul acesta nu îmi pare deloc vreo capodoperă artistică, a spus ea dispreţuitoare. Singurul lui scop este de a...

– Excita, i-a sugerat el.

Nu îndrăznea să dea ochii cu el. Era practic imposibil să suporte o asemenea umilinţă.

– Dă-l jos sau acoperă-l, a spus disperată.

El a părut uimit atunci cînd i-a răspuns, fără vreo urmă de amuzament în glas:

– L-am mai văzut, Vivien.

Poate că nu avea nici un sens, dar nu putea suporta ideea că tabloul era atîrnat acolo, în faţa amîndurora – era ca şi cum ea ar fi fost goală, în faţa lui.

– Nu-mi place, a spus scurt. Nu pot sta în încăperea aceasta dacă e atîrnat pe perete. Fă ceva, *te rog*.

S-a încordat cînd el s-a apropiat, prin spate şi a cuprins-o de umeri.

– Tremuri, i-a spus, surprins. Nu ai nici un motiv de supărare.

– N-ai spune asta dacă ai vedea un nud de-al tău agăţat pe perete.

– M-aş mira să existe vreun pictor care să fie de acord să mă picteze gol, iubito. Nu sînt tocmai un model.

Aici ar fi putut să-l combată, şi-a spus în gînd. Din cît apucase să vadă, Morgan era atrăgător... dar nu avea de gînd să-i spună asta.

El a întors-o cu blîndeţe cu faţa spre el.

– Haide, nu e chiar atît de rău. Inspiră adînc.

Ea i s-a împotrivit, încăpăţînîndu-se să-şi îndrepte privirea în jos.

– Nu mă mişc pînă nu dai tabloul jos.

Rîsul lui i-a mîngîiat urechea.

– Bine, la naiba! l-a dat drumul şi a străbătut camera, îndreptîndu-se spre tablou. S-a auzit un zgomot, rama grea a scîrţîit, apoi vocea lui Morgan a rupt tăcerea tensionată: poţi deschide ochii acum.

Vivien s-a întors şi a văzut tabloul pe podea, aşezat cu faţa spre perete.

– Îţi mulţumesc, a oftat ea. Vreau ca obiectul acesta îngrozitor să fie ars.

– S-ar putea să te răzgîndeşti, după ce-ţi recapeţi memoria.

– Nu-mi pasă ce se va întîmpla atunci, i-a răspuns ea. După cum ţi-am spus, nu am de gînd să continui să fiu curtezană.

Morgan a privit-o cu un scepticism care a enervat-o peste măsură:

– Vom vedea, a murmurat el.

Un alt tablou i-a atras atenţia, un ulei pe pînză cu o ramă delicată. Era atîrnat pe peretele de lîngă măsuţa de toaletă, ca şi cum ar fi vrut să-l privească atunci cînd se parfuma, cînd se pudra sau îşi peria părul. S-a dat mai aproape şi l-a privit curioasă. Nu părea să se potrivească deloc cu

restul casei. Era evident pictat de un amator, în culori aprinse, vesele. Scena înfăţişa o căsuţă de ţară, cu pereţii din paiantă zugrăviţi în alb, cu flori de jur-împrejur şi mesteceni în fundal.

Vivien nu-şi putea desprinde privirea de la tablou. Era sigură că vizitase cîndva acel loc, că era un loc în care fusese fericită.

– Ce ciudat, a murmurat. Cred... cred că tabloul mi-a fost dăruit de cineva care... S-a oprit, confuză. Oh, dacă aş şti unde este casa asta!

– Ar putea fi oriunde în Anglia, i-a răspuns ironic Grant.

Vivien a atins cu vîrful degetelor semnătura din colţul pînzei.

– Devane, a citit cu voce tare. Cît de familiar sună, Devane. Mă întreb dacă îmi era prieten sau chiar...

– Iubit? a sugerat Grant

Ea şi-a retras mîna, încruntată.

– Tot ce se poate. Amintirile continuau să rămînă în spatele unui zid impenetrabil al minţii ei. Frustrată, Vivien s-a dus la garderobul imens cu oglinzi mari, flancat de ambele părţi de dulapuri cu lenjerie. A deschis o uşă-două, dînd la iveală un lung şir de rochii de seară, în toate nuanţele posibile, făcute din mătase, catifea sau satin, cu fustele înfoiate ca aripile unor fluturi. Multe dintre ele păstrau un uşor iz de parfum, o combinaţie de trandafiri şi un lemn uşor picant.

– Par să fie de stiluri diferite, a spus ea, conştientă de privirea lui Morgan aţintită asupra ei. De toate, de la serios la şocant. Care este efectul pe care-l urmărim?

– Vivien Duvall în toată splendoarea, a spus el.

Ea l-a privit peste umăr.

– Ce purtam atunci cînd ne-am cunoscut?

– O rochie stil sirenă. Din mătase verde, cu mîneci din voal.

A căutat printre rochii pînă cînd a găsit-o pe cea care corespundea descrierii.

– Asta este? l-a întrebat, ridicînd-o ca să o vadă mai bine.

El a dat din cap, părînd inexplicabil de trist.

Vivien s-a uitat la rochie. Era frumoasă, de un verde strălucitor, cu volane din satin alb în jurul decolteului, care îi aminteau de spuma valurilor. Era într-adevăr o rochie de sirenă. Avea gusturi excelente în ceea ce privea rochiile, era evident. Şi de ce n-ar fi avut? Cea mai mare grijă a unei curtezane este să arate cît mai bine.

– Aş putea s-o port la bal, a spus ea. Ce zici? S-o mai scot o dată în lume?

– Nu. O umbră i-a acoperit faţa. Privea rochia cu dezgust.

Gînditoare, Vivien a pus rochia la loc în dulap.

– Nu ne-am înţeles prea bine la prima noastră întîlnire, nu-i aşa? l-a întrebat ea, scotocind printre rochii.

Vocea lui era tensionată:

– Îţi aminteşti?

– Nu... dar expresia ta... Oricine şi-ar da seama că nu este o amintire plăcută.

– Într-adevăr, a încuviinţat el scurt.

– Eu nu te-am plăcut pe tine sau invers?

– Cred că a fost reciproc.

– Şi atunci cum de... cum de am ajuns la un asemenea aranjament?

– Ai un fel anume de a te strecura pe sub pielea omului.

Vivien a scos o rochie albă, una aurie şi una de culoarea lavandei şi le-a pus grămadă pe pat. A început să le strîngă cu grijă, în timp ce Morgan o urmărea cu privirea.

– O să aleg una dintre ele.

– Nu ai de gînd să le probezi? a întrebat-o el.

– La ce bun? Doar sînt ale mele. De ce nu mi-ar veni?

– Ai mai slăbit în ultimele zile. I-a măsurat talia cu mîinile. La început, atingerea lui a speriat-o. Apropierea de Grant şi de patul acoperit cu mătase îi punea nervii la încercare. Îşi amintea cum mîinile lui îi cercetaseră trupul, cum gura lui fierbinte o sărutase dulce şi abia şi-a stăpînit un fior. El probabil că a simţit, pentru că a strîns-o mai tare de talie iar buzele lui aproape că s-au lipit de urechea ei, mîngîindu-i-o cu răsuflarea fierbinte.

– Nu e nevoie să probez nimic, a reuşit ea să spună. Şi apoi, nu reuşesc de una singură să închei şi să deschei toţi nasturii.

– Sînt dispus să te ajut.

– Sînt sigură de asta, i-a răspuns cu un zîmbet. Simţea că o lăsau genunchii. Pentru o clipă s-a gîndit să se lase pe spate, arcuindu-şi trupul într-o invitaţie mută, să-i ducă mîinile la sînii ei.

Dar chiar înainte de a închide ochii a zărit patul ostentativ care se reflecta în oglindă... în camera aceea, unde fusese cu atîţia bărbaţi... Brusc a avut o senzaţie de rău. Probabil că Morgan avea anumite fantezii pe care se aştepta ca ea să i le satisfacă. Chiar dacă ar fi vrut să se culce cu el, cum ar fi putut să se ridice la nivelul reputaţiei ei? Nu-şi mai amintea nimic despre cum să ofere plăcere unui bărbat. Îşi amintea ceea ce citise din cărţi... dar de ce nu-şi amintea nimic din vasta ei experienţă într-ale sexului? Confuză, s-a tras de lîngă el.

– Grant, a spus roşie ca focul, trebuie să ştiu ceva. Cînd tu şi cu mine... cînd noi... Nefericită, a aruncat o privire spre pat, apoi l-a privit în ochii verzi. Cum ţi s-a părut experienţa aceea? Adică... cum am fost? M-am ridicat la înălţimea reputaţiei mele? Adică... oh, ştii prea bine ce vreau să spun!

Morgan părea la fel de încurcat ca şi ea de întrebare.

– Nu te pot compara cu nici una dintre femeile cu care m-am culcat, i-a răspuns el, evaziv.

– Da? a întrebat ea, încercînd să-l facă să continue.

Grant rămăsese nemişcat. Era tensionat, se simţea încolţit, iar cuvintele lordului Gerard îi răsunau în urechi. S-a trezit repetîndu-le pe un ton indiferent, încercînd să-şi mascheze agitaţia.

– Nu ai pic de ruşine în pat. Eşti o parteneră foarte antrenantă, ca să zic aşa.

– Ce ciudat, a murmurat ea, roşie la faţă. Pentru că par să am cam prea multă ruşine *în afara* lui.

S-au privit cu precauţie, de parcă protejau fiecare cîte un secret pe care celălalt nu trebuia să-l descopere.

CAPITOLUL 9

Veteran al nenumăratelor baluri şi serate, Grant ajunsese să nu vadă cu ochi buni asemenea evenimente. Erau toate la fel: domnii făceau paradă de costume iar doamnele de rochii de seară... oaspeţii mai în vîrstă jucau whist în timp ce tinerii dansau în salon iar cuplurile de îndrăgostiţi se adunau în camera de zi. Un pianist, un violonist şi un violoncelist cîntau, iar doamnele stăteau pe scaunele înşirate de-a lungul pereţilor şi aşteptau să fie invitate la dans. În sala unde se serveau răcoritoarele era un zumzet permanent... iar mîncărurile, întotdeauna aceleaşi, erau aproape reci.

Şi toată căldura, bîrfele, zîmbetele nesincere, amestecul de pomezi şi parfumuri aplicate din abundenţă.

O plictiseală, de la un cap la altul.

Seara aceasta avea să fie diferită, însă. Grant îşi făcea apariţia însoţit de femeia pe care Londra

o credea moartă. Pînă a doua zi, vestea avea să se răspîndească peste tot: Vivien Duvall era în viaţă şi venise la balul dat de lady Lichfield, la braţul lui Grant Morgan. Era convins că, după seara aceasta, cel care încercase să o omoare avea să iasă din ascunzătoare.

Îşi turnase un pahar cu coniac iar acum aştepta în holul casei lui. Trăsura neagră cu auriu era trasă în faţa casei. Trecuseră deja zece minute de cînd Vivien ar fi trebuit să coboare, dar ştia din experienţă că femeile întîrziau întotdeauna în ocazii de genul acela.

Mary, una dintre servitoare, a coborît grăbită scările, cu faţa strălucind de emoţie:

– Este aproape gata, domnule. Doamna Buttons se ocupă de ultimele detalii.

Grant a dat scurt din cap. S-a uitat în jur şi şi-a dat seama că holul se umpluse de servitori, lachei şi cameriste care priveau în sus, spre scări. Li se alăturase chiar şi valetul lui, Kellow. Era mirat să vadă cît erau de încîntaţi de ce se întîmpla. Prezenţa lui Vivien însufleţise casa şi mai estompase din atmosfera ei strict masculină. Nu mai semăna cu reşedinţa unui burlac. Ar fi putut la fel de bine să fie o adunare oarecare a servitorilor, care aşteptau nerăbdători apariţia stăpînei lor, în toată splendoarea – un ritual care avea loc în multe case elegante din Londra... dar niciodată într-a lui.

Grant s-a strîmbat la servitori, dar niciunul nu a părut să-l ia în seamă. Vivien nu era doamna casei, dar nimeni nu părea să ţină cont de asta. Îi făcuse să o placă, se folosise de şarmul şi dulceaţa ei ca să-i vrăjească pe toţi, de la menajeră la ultima cameristă. Iar el îi dispreţuia pe toţi – inclusiv pe el însuşi – pentru că îi căzuseră în plasă.

Toate aceste gînduri i-au dispărut din minte cînd Vivien şi-a făcut apariţia şi s-a auzit un oftat colectiv de admiraţie. Ea a coborît neînsoţită, îmbrăcată într-o rochie aurie care i se lipea de şolduri şi se învolbura la poale, ca metalul lichid. Nici o altă culoare nu i-ar fi pus astfel în valoare culoarea părului şi luminozitatea tenului. Decolteul adînc, sînii ridicaţi, dezvăluiţi, au făcu să-i lase gura apă, la propriu. A înghiţit în sec şi a rămas privind la ea, în timp ce paharul de coniac îi tremura în mînă. Abia dacă şi-a dat seama cînd Kellow i l-a luat uşor din mînă, cu mult tact.

Mînecile scurte îi dezveleau umerii rotunzi, pe care îşi aruncase neglijent un şal tivit cu fir auriu, din mătase franţuzească. Singura podoabă a rochiei era o pafta aşezată deasupra taliei înguste, din aur şi bronz.

I-a întîlnit privirea lui Vivien, iar zîmbetul din ochii ei albaştri a făcut să-i bată inima cu putere. Îşi ridicase părul într-un aranjament regal de bucle şi cozi împletite, un stil pe care nu-l mai văzuse

niciodată dar care avea să fie copiat, fără îndoială, de toate femeile din Londra. Nu avea nici o bijuterie – realiza abia acum. Vechea Vivien ar fi avut nevoie de multe bijuterii, mai ales acum, cînd mergea la un bal la care toate celelalte femei aveau să-şi afişeze cele mai ostentative bijuterii.

Vivien şi servitorii improvizaseră însă ceva. Îşi înfăşurase în jurul gîtului o panglică delicată, aurie, ca să ascundă urmele vînătăilor. Un ac de cravată minuscul, din aur, în formă de cruce, fusese folosit pentru a prinde panglica în faţă. Era un ac deosebit, un dar din partea regelui pentru toţi agenţii care îl păziseră în ocazii speciale. Era de altfel singura bijuterie pe care o avea Grant.

Văzînd acul la frumosul ei gît, toată lumea avea să bîrfească. Cu toţii ar fi presupus că Vivien era amanta lui Grant.

Pe jumătate încîntat, pe jumătate deranjat, Grant i-a aruncat lui Kellow o privire întrebătoare. Valetul s-a înroşit.

– Păi... doamna Buttons mi-a cerut un ac, a spus el, scuzîndu-se. A fost singurul pe care l-am găsit, domnule.

– Pe viitor te-aş ruga să nu-mi mai împrumuţi lucrurile fără să mă întrebi, a spus Grant cu voce joasă.

– Da, domnule.

Vivien a ajuns lîngă Grant şi a ridicat o sprînceană, întrebător. El a privit-o fără să-i zîmbească.

– Merge, i-a spus sec. Nu putea spune mai mult fără ca vocea să-l trădeze.

Au urmat cîteva clipe de tăcere. Grant era conştient de privirile servitorilor aţintite asupra ei. Au izbucnit cu toţii, în cor, încercînd să atenueze cu complimentele lor mojicia stăpînului.

– Eşti frumoasă ca o cadră, domnişoară...

– Nici una din invitate nu te va eclipsa...

– Eşti ca o regină...

Grant ar fi vrut să-i facă să tacă, să le spună să nu mai fie atît de amabili cu o prostituată. Dar nu a putut... pentru că era la fel de vrăjit ca şi ei.

Nu au vorbit mai deloc în trăsură, în drum spre reşedinţa Lichfield. Vivien era emoţionată, era evident, iar Grant s-a simţit vinovat pentru că nu-i alina temerile. Urma să dea ochii cu o adunare de oameni care-i erau străini. La asta se adăuga şi faptul că ştia sigur că după seara aceea avea să redevină o ţintă în faţa celui care mai încercase o dată să o omoare. Grant îi admira curajul, calmul aparent şi dorinţa de a-i încredinţa lui viaţa ei.

Cu toate astea însă, evita în mod deliberat să-i ofere încurajările de care avea nevoie. I se pusese un nod în gît, nu reuşea să-i uşureze situaţia. Era furios pe ea pentru că era atît de frumoasă, pentru că dusese o astfel de viaţă. Voia să o pedepsească pentru fiecare favor sexual oferit... pentru că nu i se dăruise numai lui.

Gîndul l-a şocat, dar nu şi-l putea scoate din minte. Voia să aibă drepturi exclusive asupra lui Vivien, asupra trecutului, prezentului şi viitorului ei. Iar aşa ceva nu era nici posibil, nici raţional.

Era o ipocrizie din partea lui să-i reproşeze lui Vivien trecutul ei, şi-a spus. La urma urmei, nici el nu trăise o viaţă de călugăr. Iar Vivien nu avea puterea de a-şi schimba trecutul. Pretindea că-şi regreta promiscuitatea, iar el o credea. Dar nu-şi putea controla gelozia... gelozia faţă de o tîrfă...Oh, ce s-ar mai distra prietenii lui dacă ar şti! Nimeni nu trebuia să afle, nici măcar Vivien, cît de mult ţinea la ea.

– Cîţi oameni vor fi acolo? l-a întrebat Vivien, uitîndu-se pe fereastră la clădirea impozantă, din piatră de culoarea ambrei şi la leii sculptaţi care păreau să păzească împrejurimile cu un aer dispreţuitor, regesc.

– Cel puţin trei sute, i-a răspuns scurt Grant.

S-a înfiorat vizibil şi a continuat să privească pe geam, cu fruntea lipită de el.

– Atîţia oameni care să mă studieze... ce bine că nu pot dansa! S-a sprijinit de spătar şi şi-a ridicat puţin rochia, descoperindu-şi glezna acoperită de ciorapul de mătase.

Grant se uita fix la glezna ei fină. Ar fi vrut să o poată atinge, să urce spre genunchi, apoi spre interiorul coapsei şi mai departe. În trăsură se lăsase tăcerea iar Vivien l-a privit preocupată.

– S-a întîmplat ceva, i-a spus direct. Te porţi altfel... eşti distant. Oare ai şi tu un atac de panică, asemenea mie? Sau te nelinişteşte altceva?

Îl deranjau întrebările ei. Oricărei femei cu experienţă i-ar fi fost foarte clar ce simţea. A prins-o de umeri şi a scuturat-o:

– Ghiceşte, i-a spus printre dinţi.

Uimită, Vivien a clătinat din cap:

– Dacă am făcut sau am spus ceva care te-a jignit... *oh*... S-a oprit brusc şi a dus mîna la gît, acolo unde era prins acul. Despre asta este vorba, nu-i aşa? l-a întrebat, plină de remuşcări. Ştiam eu că nu trebuia să-l pun, dar am vrut să ascund cumva urmele de pe gît. Le-am spus lui Kellow şi doamnei Buttons, dar mi-au răspunsă că tu nu ai... A încercat să desprindă acul. Îmi pare atît de rău! Ajută-mă să-l desfac înainte să intrăm şi iartă-mă pentru că am împrumutat ceva de-al tău...

– Opreşte-te, i-a spus pe un ton aspru. Nu este vorba de nenorocitul acela de ac. Văzînd că nu renunţa şi continua să încerce să-l desprindă, i-a prins mîinile într-ale lui. Ea a rămas nemişcată, cu chipul apropiat de al lui, cu sînii chiar sub nasul şi bărbia lui. Cu un mic efort, el ar fi putut să-i elibereze şi să-i sărute, să-şi lipească buzele de sfîrcurile moi şi roz, să le necăjească cu limba.

A sporit strînsoarea dar Vivien nici nu a clipit şi nu a încercat să se elibereze. Grant ştia că răsuflarea îl trăda – începuse să respire ca un

agent care alerga în urma unei trăsuri. Cu fiecare inspiraţie era tot mai conştient de mirosul dulce şi pur care-i invada nările şi-i învăluia creierul ca un drog.

– Ce miros e acesta? i-a şoptit.

Vivien i-a răspuns, tot în şoaptă:

– Doamna Buttons mi-a dizolvat puţină vanilie. Îţi place?

– Ţi-am adus parfumul de acasă. De ce nu l-ai folosit?

Ochii ei au poposit o clipă pe buzele lui, apoi l-a privit în ochi:

– Nu mi se potrivea, i-a şoptit. Era prea greu.

Grant a mai inspirat o dată parfumul de vanilie:

– Miroşi ca un biscuit cu zahăr, i-a spus. Unul din care ar fi vrut să muşte cu poftă. Parfumul ei era inocent şi apetisant şi îi răscolea simţurile.

Mîinile lui Vivien s-au relaxat în strînsoarea lui, trupul ei se bucura de apropierea de el. Răsuflările li s-au amestecat iar Grant a văzut-o că se îmbujora. Un gînd i-a trecut prin minte... să-i facă semn vizitiului să meargă mai departe, să cutreiere străzile Londrei în timp ce făcea dragoste cu ea, acolo, în trăsură...

Vizitiul a bătut în uşă şi a deschis-o. Grant i-a dat imediat drumul din îmbrăţişare, cu o bruscheţe care a descumpănit-o. Aerul de afară a pătruns în trăsură, aducînd cu el şi o răcoare binevenită pentru creierul lui Grant. S-a frecat cu putere la

ochi, ca şi cum se trezise dintr-un somn adînc şi a coborît din trăsură. Vizitiul a pus o treaptă mobilă în dreptul uşii şi a ajutat-o pe Vivien să coboare.

Aproape imediat Vivien a atras atenţia unui grup de domni şi doamne care se îndreptau şi ei spre intrare. Părul ei roşu strălucea, părînd să atragă toate luminile din preajmă. L-a luat pe Grant de braţ, strîngîndu-l cu putere de mîneca hainei.

– Dumnezeule, s-a auzit vocea cuiva. Nu poate fi ea...

– Priveşte... a exclamat altcineva.

– Dar auzisem...

Bîrfele înfundate i-au urmărit în scurtul drum de la trăsură la conac. Chipul lui Vivien era lipsit de expresie, privirea îi rătăcea de la o figură la alta. S-au amestecat printre cei care intrau, oprindu-se din cînd în cînd, pentru că gazda îşi întîmpina personal oaspeţii. Interiorul era grandios, în stil italian, cu lambriuri din stejar şi tavane cu stucaturi aurite. Cînd au intrat în salonul principal, Vivien s-a agăţat din nou de mîneca lui Grant. El a trebuit să se aplece ca să audă ce-i şoptea.

– Cît timp trebuie să rămînem aici?

Întrebarea l-a făcut să zîmbească.

– Nici nu ai salutat-o pe lady Lichfield şi deja vrei să pleci?

– Nu-mi place felul în care se holbează toţi la mine... ca şi cum aş fi la bîlci.

Constatarea ei era corectă. Oamenii se uitau fix la ea, fățiș, uimiți că zvonul privind moartea ei se dovedise nefondat... și ce apariție își făcuse! Prezența ei la balul dat de lady Lichfield – un eveniment la care nu i s-ar fi permis să participe, în mod obișnuit – era un motiv de șoc pentru doamne și de neliniște pentru domni. Mulți dintre bărbații distinși de acolo se bucuraseră în trecut de favorurile ei și nu voiau să dea ochii cu ea în prezența suspicioaselor lor soții.

Grant i-a atins mîna mică, într-o mîngîiere încurajatoare.

– Normal că se uită la tine, a murmurat el. Zvonurile despre dispariția și moartea ta au făcut înconjurul Londrei. Sînt surprinși să te vadă în viață.

– Acum, că m-au văzut, vreau să merg acasă.

– Mai tîrziu. Grant și-a înăbușit un oftat, ignorînd propria dorință de a se întoarce imediat acasă, cu ea, în loc să o expună în fața tuturor. Se anunța o seară lungă pentru amîndoi. Între timp, încearcă să te ții cît mai semeață. Lui Vivien cea veche i-ar fi făcut plăcere atenția celorlalți și ar fi profitat de orice ocazie să se pună în valoare.

Au ajuns în fața lui lady Lichfield, o femeie planturoasă la vreo patruzeci de ani care fusese considerată cîndva cea mai frumoasă femeie din Londra. Deși anii își lăsaseră amprenta asupra chipului ei, era încă foarte atrăgătoare. Ochii

albaştri cu gene lungi îi străluceau, părul negru ridicat în creştet îi evidenţia profilul clasic. Era regina elitei londoneze, o văduvă care ducea o viaţă ciudat de retrasă – se zvonea însă că îşi lua din timp în timp cîte un amant tînăr, pe care-l răsplătea regeşte pentru serviciile lui. Flirtase chiar şi cu Grant, la serata pe care o dăduse mai înainte, la începutul sezonului şi îi spusese direct că îşi dorea „să adîncească relaţia lor"

Cînd l-a văzut, lady Lichfield i-a întins ambele mîini.

– Este oare posibil să fie doar a doua oară cînd ne vedem? l-a întrebat. Am senzaţia că sîntem prieteni vechi, domnule Morgan.

– Mi se pare mai potrivită expresia *prieteni dragi*, i-a sugerat Grant, sărutîndu-i mîna înmănuşată. Cuvîntul „vechi" nu are ce căuta atunci cînd e vorba despre lady Lichfield.

Ea a chicotit încîntată.

– Sînt sigură că nu sînt nici prima şi nici ultima victimă a farmecului tău.

El a rîs şi i-a reţinut deliberat mîna puţin mai mult decît ar fi fost necesar.

– Şi nici eu nu sînt ultima victimă a celor mai frumoşi ochi albaştri din toată Anglia.

Deşi complimentele i-au făcut plăcere, a adăugat cu ironie:

– Te rog să te opreşti, domnule Morgan, înainte să mă transformi într-un căţeluş la picioarele tale.

S-a întors spre Vivien şi a studiat-o din cap pînă în picioare. Zîmbetul i s-a răcit vizibil:

– Bun-venit, domnişoară Duvall. Văd că eşti bine, sănătoasă, contrar zvonurilor care au circulat în ultima lună.

– Mulţumesc. Vivien a făcut o plecăciune şi i-a zîmbit timid. Nu vă supăraţi, dar... ne-am cunoscut înainte?

Orice urmă de bună-dispoziţie a dispărut de pe chipul lui lady Lichfield.

– Nu, i-a răspuns încet. Deşi cred că l-ai cunoscut foarte bine pe răposatul meu soţ.

Cuvintele ei nu lăsau loc de interpretare. Pusă din nou faţă în faţă cu trecutul ei scandalos, Vivien nu a mai putut răspunde. I-a fost recunoscătoare lui Grant pentru că a luat-o repede de acolo, lăsînd-o pe lady Lichfield să-şi întîmpine ceilalţi oaspeţi.

– Nu mă place, a spus cu tristeţe Vivien în timp ce Grant o ajuta să-şi dea jos pelerina şi i-o întindea unui servitor care aştepta.

– Puţine femei te plac.

– Îţi mulţumesc pentru că-mi dai încredere. Mă simt mult mai bine după avalanşa de complimente pe care mi le-ai făcut.

– Vrei complimente? Intrau acum în încăperea supraîncălzită în care se auzea doar zumzetul conversaţiilor care s-a înteţit odată cu apariţia lor.

– Unul sau două n-ar fi stricat, a spus Vivien pe un ton supus. Deşi acum o să spui că sînt prostuţă şi vanitoasă pentru că-mi doresc aşa ceva.

Părînd în largul lui chiar şi studiat de atîtea zeci de priviri, Grant a dat din cap în semn de salut în timp ce trecea pe lîngă diverse cunoştinţe şi a tras-o pe Vivien într-un colţ. A privit-o cu ochii lui verzi pătrunzători.

– Eşti frumoasă, i-a spus. Cea mai frumoasă femeie din cîte am cunoscut, şi cea mai dezirabilă. N-am dorit pe nimeni niciodată aşa cum te doresc pe tine. Şi mă tem să mă uit prea mult la tine, pentru că aş vrea să te am chiar aici, pe podeaua salonului.

– Oh. Roşie ca focul, Vivien se juca cu capetele cordonului din talie. Nu avea stofă de poet, dar cuvintele lui o făceau să simtă un nod în stomac. L-a privit direct în ochi. De ce flirtai aşa cu lady Lichfield? Aţi fost cîndva iubiţi?

– Nu. Dar o amuză să se afişeze cu bărbaţi mai tineri şi nici nu este greu de mulţumit. S-a dovedit deja o cunoştinţă foarte utilă. În plus, chiar o plac.

Vivien s-a încruntat, simţind un fior de gelozie.

– Nu te-ai încurca cu o femeie de vîrsta ei, nu-i aşa?

– Dar nu e o relicvă! spus el. Un zîmbet i-a fluturat pe buze. Este o femeie atrăgătoare de patruzeci de ani.

– Dar e cu cel puţin zece ani mai mare ca tine. Poate chiar cu cincisprezece.

El a ridicat o sprînceană:

– Nu eşti de acord cu femeile care au o relaţie cu un bărbat mai tînăr?

Vivien a făcut un efort să alunge nodul din gît.

– Nu sînt în postura de a judeca pe nimeni.

– Francezii au o atitudine mai relaxată decît noi în această privinţă. Ei sînt de părere că o femeie devine mai atrăgătoare cu vîrsta, cînd este mai matură, mai experimentată... iar dacă îşi oferă favorurile unui bărbat mai tînăr, acesta se poate considera norocos.

– În cazul acesta, nu vreau să te răpesc prea mult timp de lîngă lady Lichfield, i-a răspuns sec Vivien. De ce nu te întorci la ea?

– Nu am de gînd să mă încurc cu lady Lichfield, i-a şoptit el amuzat.

– De ce zîmbeşti? Era tristă şi se simţea nelalocul ei, ca şi cum se făcuse de rîs.

– Pentru că eşti geloasă.

– Ba nu, l-a contrazis Vivien. Zău, chiar nu... S-a oprit văzînd că un bărbat brunet se apropia de ei. Cine este? a întrebat temătoare.

Grant s-a uitat peste umăr, apoi s-a întors cu faţa spre ea. Deşi expresia lui nu s-a schimbat, Vivien a simţit că era un bărbat pe care Grant îl plăcea şi îl respecta mult... unul dintre puţinii oameni ale cărui opinii contau.

– Sir Ross, a spus el, făcînd-o pe Vivien să înainteze un pas. V-o prezint pe domnişoara Duvall.

Era sir Ross Grant, magistratul din Bow Street. Vivien l-a salutat şi l-a privit atent. Îi făcuse o impresie extraordinară, deşi nu ar fi putut spune exact de ce. Sir Ross era un bărbat înalt, dar nu de statura lui Grant. Părea foarte stăpîn pe sine, un bărbat cu o imensă putere pe care şi-o ţinea sub control. Avea părul negru, era puţin cam prea slab iar ochii lui gri aveau o sclipire de curiozitate, părînd să observe mult prea multe în ceea ce-i privea pe alţii. Dar ceea ce frapa la el era aerul de detaşare, de parcă nu făcea parte din mulţime, deşi se afla în mijlocul ei. Şi părea să se simtă bine aşa.

Îngrozită, Vivien şi-a dat seama de un lucru: Grant îi spunea totul acestui om, se consulta cu el în orice privinţă. Fără îndoială că ştia totul despre ea, inclusiv ceea ce scrisese în blestematul de carneţel. Instinctiv, s-a tras mai aproape de Grant.

Privirea scrutătoare a lui Cannon nu a părăsit-o.

– Domnişoară Duvall, îmi face plăcere să vă cunosc.

– Ne-am mai...? a început Vivien, dar şi-a muşcat limba. Doar nu avea să întrebe pe toată lumea de acolo dacă se cunoscuseră înainte sau nu.

Cannon a înţeles întrebarea neterminată şi i-a răspuns cu blîndeţe:

– Nu, spre regretul meu.

A căutat pe chipul lui o urmă de sarcasm, dar nu a găsit. Ochii lui gri erau liniştitor de impasibili.

Cannon şi Grant au schimbat o privire care echivala cu o discuţie întreagă. După ce a făcut o nouă plecăciune în faţa lui Vivien, Cannon s-a îndepărtat.

Grant a prins-o de cot:

– Vino, domnişoară Duvall. Este timpul să schimbi amabilităţi cu ceilalţi musafiri.

– Chiar trebuie? s-a codit ea. Se temea să stea de vorbă cu oamenii, fără să ştie dacă îi erau prieteni sau duşmani. Tocmai mă gîndeam că e timpul să-mi iau un pahar de vin. Unul mare.

– Poţi să bei cît vin vrei mai tîrziu. Mîna lui o împingea, implacabil.

Vivien a încercat să-şi ascundă neliniştea. S-au apropiat de un grup care o studia cu suspiciune, format din două doamne şi doi domni. Au fost făcute prezentările: lordul şi lady Wenman, lordul Fuller şi doamna Marshall. Din fericire, nu a trebuit să spună prea multe. Se uita mereu spre Grant, care discuta cu alţii. Expresia lui era amabilă, dar ochii priveau cu atenţie în jur, testînd, aşteptînd.

Vivien s-a uitat spre lordul Wenman, care ar fi părut calm, cu excepţia unei bătăi nervoase cu piciorul în podea. El i-a întors privirea, cu o insolenţă care a uimit-o. Wenman... Nu recunoştea

chipul, dar numele îi era ciudat de familiar. Unde-l văzuse sau îl auzise?

Grant a condus-o spre un alt grup, prezentînd-o vicontelui Hatton. Vicontele era un bărbat în vîrstă, cu părul blond-gri şi faţa ca o hîrtie mototolită. Deşi o trata cu politeţe, o privea cu un amestec de precauţie şi acuzare care nu i-a scăpat. Lui Vivien nu i-a trebuit mult timp să-şi amintească că şi el şi Wenman erau pomeniţi în carneţelul ei.

Avusese de-a face cu ei. Disconfortul a cuprins-o ca o adiere de gheaţă. Fusese destul de rău să trebuiască să citească tot ce scrisese în blestematul de carnet, dar şi mai rău era să dea nas în nas cu bărbaţii cu care se culcase. Cîţi dintre foştii ei amanţi erau acolo în seara asta? S-a întors spre Grant şi i-a aruncat o privire acuzatoare.

Înainte să poată scoate un cuvînt a fost abordată de un bărbat roşcat cu ochii mici, ca două bucăţi de cărbune. Spre deosebire de ceilalţi, el nu se prefăcea că nu ar fi cunoscut-o. I-a luat mîinile într-ale lui şi i le-a strîns posesiv, aproape familiar, părînd să nu observe că Grant se încordase, lîngă ea.

– Dumnezeule, Vivien! a spus bărbatul cu glas forţat. Chiar am crezut c-ai murit. Cum ai putut să dispari aşa? Chiar nu te-ai gîndit prin ce trec eu? Nu ştiam cum să dau de tine, nu ştiam dacă eşti bine. În timp ce vorbea, respiraţia cu iz de băutură

o izbea în faţă. Deşi nu ar fi trebuit să-mi fac griji, cunoscîndu-te. A făcut o pauză şi s-a uitat încruntat la Grant, apoi s-a întors înapoi la Vivien. Ai căzut mereu în picioare, ca o pisică, nu-i aşa?

Vivien îşi abandonase mîinile într-ale lui. Era conştientă că toţi cei aflaţi în încăpere se uitau la ei.

– Bună seara, Gerard, a spus Grant.

Bineînţeles. Era Gerard, fostul ei protector. Vivien a încercat să-i zîmbească dar buzele îi tremurau. Furie, protest, ruşine, toate o chinuiau. Se simţea ca un exponat pus acolo pentru a-i amuza pe nobilii cei snobi.

Părînd să nu observe că atrăgeau atenţia tuturor, Gerard a strîns-o şi mai tare de mîini şi i-a şoptit la ureche:

– Promite-mi că te strecori afară mai tîrziu. Trebuie să vorbim.

– Îţi promit, a şoptit ea şi şi-a eliberat mîinile din strînsoare.

Gerard s-a îndepărtat iar Vivien a luat-o în direcţie opusă. Abia dacă vedea pe unde călca. Grant a urmat-o, deşi nu părea mai încîntat decît ea de întreaga situaţie. Din pragul salonului, Vivien a văzut o galerie de tablouri, cu bănci înşirate de-a lungul pereţilor. S-a oprit în faţa portretului unuia dintre strămoşii lui Lichfield şi s-a oprit, cu braţele încrucişate la piept.

A ştiut fără să se întoarcă: Grant era lîngă ea. A vorbit printre dinţi; fălcile îi înţepeniseră din cauza furiei. A avut însă grijă să nu fie auzită de un alt cuplu, aflat la celălalt capăt al galeriei.

– Cum ai reuşit? M-am întîlnit cu trei dintre foştii mei amanţi în mai puţin de zece minute. Văd că ai reuşit să-i strecori pe toţi pe lista de invitaţi.

– Lady Lichfield s-a lăsat convinsă să trimită cîteva invitaţii în plus.

– Cîtă amabilitate! a replicat Vivien cu amărăciune.

– Unde naiba ai crezut că vii, Vivien? Ştiai că ne vom folosi de ocazie ca să te scoatem la lumină.

– Ai făcut mai mult decît atît. I-ai invitat pe toţi cei care ar putea să-mi dorească răul! Sînt pe post de momeală iar tu aştepţi să vezi cine va muşca!

– Sînt prezenţi şase agenţi şi poliţişti, fără să mă pun pe mine la socoteală sau pe sir Ross. Cu toţii sîntem cu ochii pe tine. Nu eşti deloc în pericol.

Cuvintele lui au fost departe de a o linişti. A izbucnit, furioasă:

– Ai fi putut să-mi spui ce ai de gînd! Dar nu ai făcut-o, pentru că ai vrut să fiu luată pe nepregătite, să fiu umilită şi făcută de ruşine, văzîndu-i pe toţi cei cu care m-am culcat.

– Crezi deci că este doar o pedeapsă pe care am pus-o la cale? a răbufnit la rîndul lui. Gîndeşte-te mai bine, Vivien. Agenţii din Bow Street au lucruri mai bune de făcut decît să se ocupe de vendete

personale. Treaba mea este să-l prind pe cel care a încercat să te omoare, iar acesta este cel mai bun mod de a o face. Iar faptul că te simţi ruşinată pentru trecutul tău nu are nici o legătură cu mine.

– Eşti un arogant, un... A încercat să găsească un cuvînt dur şi a ridicat mîna să-l pălmuiască.

– Haide, fă-o, dacă astfel te vei simţi mai bine, i-a spus încet Grant.

Vivien se uita le el. Era atît de frumos în costumul lui negru, de seară, atît de puternic şi de invulnerabil! O palmă de-a ei nu ar fi făcut altceva decît să-l amuze. A strîns pumnul şi l-a proptit în talie, încercînd să controleze tumultul emoţiilor.

– Nu poţi suporta ideea de a răni pe cineva, nu-i aşa? i-a şoptit Grant. Chiar şi atunci cînd o merită. Dar nu eşti tu cea adevărată. Tu eşti în stare să smulgi inima din pieptul cuiva şi să i-o zdrobeşti sub călcîi. Ce naiba s-a întîmplat cu tine?

Ea nu se mai simţise cu adevărat ca o prostituată pînă atunci. În clipa aceea şi-a dorit – pentru prima oară – să se schimbe pe loc în cealaltă Vivien, cea fără ruşine, care făcea numai ce-i plăcea. Pînă atunci îl privise pe Grant ca pe protectorul ei, ca pe prietenul ei. Se îndrăgostise de el, deşi nu se aştepta la nimic bun. Numai că el nu-i era prieten. Îi era adversar, aşa cum erau toţi cei prezenţi acolo în seara aceea. Se simţea singură, ca o femeie care urma să fie omorîtă cu

pietre. Ei bine... naiba să-i ia pe toţi! N-aveau decît să se holbeze la ea.

Palidă, a ridicat capul şi l-a privit în ochi pe Grant.

– Bine, a spus încet. În seara asta le voi da tuturor, inclusiv ţie, ceea ce-şi doresc.

– Ce naiba vrei să spui cu asta?

– Încerc doar să-ţi uşurez sarcina.

Şi-a îndreptat umerii şi a ieşit din galerie cu paşi siguri. A intrat în salon ca un gladiator. Grant o urma, cu privirea aţintită asupra siluetei ei fragile. O părăsise orice urmă de ruşine sau timiditate. A trecut printre oaspeţi cu spatele drept, cu fruntea sus, ca o regină. Era ca şi cum vechea Vivien se întorsese, la fel de atrăgătoare şi de cochetă ca întotdeauna.

Flirtînd deschis, Vivien a început să atragă bărbaţii ca muştele la borcanul cu miere. În cîteva minute, cinci bărbaţi o înconjurau deja. Trei dintre ei erau foşti iubiţi care păreau mai mult decît dornici să reînnoade relaţia cu ea. Vivien a terminat repede paharul cu vin pe care îl ţinea între degetele delicate şi l-a acceptat imediat pe al doilea.

Grant a făcut cîţiva paşi înapoi, simţindu-se ca un om înfometat care era obligat să flămînzească la propriul picnic, în timp ce alţii se înfruptau. În acel moment a simţit mîna lui Cannon încleştîndu-se pe umărul lui.

– Las-o în pace, i-a şoptit. Face exact ce trebuie. Este o femeie deşteaptă, prietena asta a ta.

– Vivien îşi revine, încetul cu încetul, i-a răspuns cu amărăciune Grant. Nu are odihnă pînă cînd nu-i face pe toţi bărbaţii din încăpere să o dorească.

– Chiar aşa? Uită-te mai bine, Morgan, şi spune-mi ce vezi.

– O curtezană care se simte al dracului de bine, a spus Grant şi a luat o gură zdravănă de coniac.

– Zău? Eu văd o femeie cu broboane de transpiraţie pe frunte, cu degetele încleştate pe paharul cu vin. Văd o femeie tensionată care încearcă să se achite de o treabă care nu-i face plăcere, indiferent de felul în care se simte, de cît este de stînjenită.

Grant a pufnit:

– Vivien nu e niciodată stînjenită.

Cannon l-a privit mai atent.

– Dacă spui tu... Deşi în clipa de faţă nu aş avea prea mare încredere în obiectivitatea ta.

Grant a aşteptat ca magistratul să se îndepărteze şi abia atunci i-a răspuns:

– Nici eu.

A continuat să o supravegheze pe Vivien, chinuit de gelozie şi de furie. Aşa trebuia să păţească orice bărbat suficient de prost încît să ţină la ea. A privit-o flirtînd, stînd de vorbă cu vechi iubiţi şi nu a putut să-şi scoată din minte detaliile sordide despre ce şi cum făcuse cu fiecare dintre

ei. Ar fi vrut să bată pe cineva, să-l strîngă de gît... ar fi făcut orice ca să se liniştească. Nu fusese conştient pînă atunci că era capabil de o asemenea furie iraţională, iar descoperirea l-a uluit.

Pînă acum, Vivien nu ştiuse că era posibil să afişezi o faţadă de veselie şi plăcere cînd de fapt eşti îngrozitor de trist. Era o adevărată tortură să stea acolo şi să se prefacă interesată de toţi acei bărbaţi care o înconjurau, cînd de fapt nu-şi dorea decît să fie singură.

Nu se uita spre Grant, dar îl zărea cu coada ochiului: un uriaş nefericit care arăta de parcă ar fi înghiţit un roi de albine. Îl considera cauza tuturor problemelor ei, deşi nu era tocmai dreaptă. Dacă nu ar fi dus genul acela de viaţă nu ar fi avut nevoie de protecţia lui. Ea era de vină pentru întreaga situaţie. Dar nici el nu ar fi trebuit să se poarte aşa cu ea: cînd drăguţ şi atent, cînd sarcastic şi superior. Le-ar fi fost amîndurora mai uşor dacă ar fi plăcut-o sau ar fi urît-o, în loc să o chinuiască, schimbîndu-şi mereu starea de spirit.

Lordul Gerard i-a atras atenţia de la distanţă. Stătea lîngă uşile mari de sticlă care dădeau spre grădină. Şi-a înclinat capul întrebător şi i-a făcut semn spre uşă.

Vivien a înţeles că voia să o vadă afară, aşa că i-a făcut cu ochiul, deşi inima i s-a strîns. Fără îndoială că va încerca să o seducă... sau să o

strîngă de gît. Ca un fost protector al ei, extrem de gelos, ar fi putut foarte bine să fi fost cel care o aruncase în Tamisa. Se temea să rămînă singură cu el. Dar Grant îi spusese că era în siguranţă iar ea îl credea.

Ştiind că trebuia să scape de mulţimea de bărbaţi care o înconjurau, s-a uitat după Grant. Privirile i-au fost atrase de un bărbat înalt, cu părul grizonat şi o faţă lungă, colţuroasă. Bărbatul o privea fix. Deşi nu era frumos, avea ceva distins în înfăţişare. Ceea ce i-a atras însă atenţia a fost ura nemăsurată din ochii lui.

Deranjată, şi-a desprins privirea de la el şi a continuat să-l caute pe Grant. L-a reperat repede, pentru că se distingea din mulţime, şi i-a aruncat o privire plină de subînţeles. Semnalul subtil a fost înţeles. A venit imediat lîngă ea şi a scos-o din mulţime, ignorînd protestele celor din jur.

– Ce este? a întrebat, aplecîndu-se ca să-i audă şoapta.

– Dansează cu mine.

El s-a strîmbat:

– Nu dansez prea bine.

– Lordul Gerard mi-a făcut semn să ne întîlnim în grădină. Speram să dansezi cu mine şi să trecem astfel în cealaltă parte a salonului, ca să mă pot strecura discret afară.

Grant a ezitat, cu privirea aţintită spre uşile mari. Era clar că o întîlnire dintre Gerard şi Vivien îi

putea furniza informaţii valoroase. Iar faptul că Vivien era dispusă să dea ochii cu fostul ei amant, care era posibil să fi încercat să o omoare, era o dovadă de curaj. Şi totuşi n-ar fi vrut ca ea să facă asta. Era gelos, preocupat de siguranţa lor, iar în clipa aceea nu-şi mai dorea nimic mai mult decît să fie singur cu ea.

– Cum rămîne cu glezna ta? a întrebat el.

– Mă descurc, i-a răspuns ea imediat. Mă mai înţeapă doar din cînd în cînd.

– Cînd vei ieşi afară să stai cît mai aproape de casă. Să nu te aventurezi dincolo de porţile care dau spre pajişte. Ne-am înţeles?

– Da, bineînţeles.

Fără voia lui, a antrenat-o lîngă ceilalţi dansatori pentru că tocmai începea un vals. În ciuda tensiunii pe care o resimţea, sau poate tocmai datorită ei, Vivien nu se putea abţine să nu chicotească. Grant nu minţise deloc – chiar nu era un bun dansator. Ştia toate mişcările dar nu era deloc graţios şi se purta cu ea ca şi cum ar fi fost o păpuşă de cîrpă.

Mai mult luptîndu-se decît dansînd au ajuns încet-încet în celălalt capăt al încăperii. Grant se uita fix la buclele ei roşii, ridicate în vîrful capului. Era îngrozit să nu cumva să o calce. Un singur pas greşit şi o schilodea pe viaţă. Vivien era tăcută, aparent la fel de încordată ca şi el. La un moment dat a auzit un sunet care i s-a părut că aducea cu un hohot de plîns. I-a pus două degete sub bărbie

şi a obligat-o să-l privească. Buzele îi tremurau violent iar ochii îi rîdeau.

– Dansezi groaznic, a oftat Vivien şi şi-a muşcat buza, ca să nu izbucnească şi mai tare.

Grant era jignit şi uşurat deopotrivă.

– Ţi-am spus, a mîrîit el.

– Nu e vina ta, zău nu e. Te-ai descurca mult mai bine cu o parteneră mai înaltă. Sîntem foarte nepotriviţi. A clătinat din cap şi a repetat, gînditoare: foarte nepotriviţi.

– Da. De fapt Grant nu era de acord cu ea, dar nu-i păsa. Iubea picioarele ei scurte, talia ei înaltă, mîinile ei mici... felul în care o simţea în braţele lui... iubea fiecare detaliu, perfect sau imperfect. Senzaţiile i se răspîndeau în corp asemenea opiumului. Dintre toate femeile pe care le cunoscuse... de ce tocmai ea?

Muzica era în crescendo, sala de bal strălucea de lumini şi culori. Grant a împins-o uşor pe Vivien pe uşă:

– Du-te, i-a şoptit. Gerard te aşteaptă. Şi a acoperit-o cu spatele lui lat cînd ea s-a strecurat afară, să se întîlnească cu fostul amant.

CAPITOLUL 10

Panta din spatele conacului fusese transformată într-o succesiune de trei terase. Trepte late dădeau spre pajiştea cea mai de jos, care arăta ca o catifea înflorată, mărginită de tise atent tăiate. Era o grădină de modă veche, perfect trasată, cu răzoare de flori de diverse forme geometrice. O poartă din fier forjat marca intrarea spre pajişte, flancată de vase mari, din bronz.

Pentru că nu-l vedea pe lord Gerard, Vivien a coborît treptele. Grant o avertizase să nu se îndepărteze, dar se părea că nu avea încotro. Şi-a reprimat un oftat şi s-a întors în loc.

– Vivien, a auzit şoapta lui Gerard. Pe aici. Tremurînd în răcoarea întunericului, Vivien a trecut de cealaltă parte a porţii şi s-a trezit faţă în faţă cu Gerard. În lumina albăstruie a lunii, chipul lui părea palid şi lipsit de formă, ca o cremă blancmangé. Era de înălţime şi constituţie medie, cu un început vizibil de chelie. Vivien l-a studiat, gîndindu-se că

dacă fusese într-adevăr amanta acestui bărbat ar fi trebuit să-şi amintească ceva, orice, în legătură cu el. Şi totuşi, nici chipul, nici sunetul vocii lui nu trezeau nici o fantomă a trecutului.

A dat să o îmbrăţişeze, dar ea s-a retras imediat.

Gerard a rîs înfundat şi a clătinat admirativ din cap.

– Ce-ţi mai place să te joci cu mine, Vivien! a murmurat. Eşti la fel de frumoasă ca întotdeauna. Numai Dumnezeu ştie cît mi-ai lipsit.

– Nu pot să rămîn mult, i-a răspuns ea, străduindu-se să fie cît mai frivolă. Nu vreau să pierd nici o bîrfă, pentru că am lipsit mult prea mult.

– Unde-ai fost în ultima lună? Haide, poţi să ai încredere într-un vechi prieten.

– Chiar eşti prietenul meu? l-a tachinat ea.

– Dacă eu nu sînt, înseamnă că nu ai niciunul.

Din nefericire, acest lucru putea fi adevărat. Vivien a înclinat capul, pozînd cochet:

– Nu este cazul să-ţi dau socoteală, domnule.

– Cred totuşi că sînt îndreptăţit să-ţi pun cîteva întrebări, drăguţo.

– Ai cinci minute la dispoziţie, apoi mă întorc la bal.

– Bine. Să începem cu Morgan, dragul tău prieten. Ce îţi este? Doar nu l-ai acceptat drept cel mai recent protector al tău – sau poate că standardele tale au scăzut simţitor în ultimă vreme.

Oh, bănuiesc că unor femei poate să le pară atrăgător, într-un fel primitiv... dar este un om de rînd. Un agent, pentru numele lui Dumnezeu! Ce fel de şaradă mai e şi asta?

– Nici o şaradă, i-a răspuns ea cu dispreţ. Cum îndrăznea această creatură fără talie, indolentă, să se lege de faptul că Morgan nu avea sînge albastru? Oh, avea lipsurile lui, era adevărat... dar era de o sută de ori mai bărbat ca Gerard. Este un bărbat atrăgător, a spus cu voce tare.

– O gorilă supradimensionată, a pufnit Gerard.

– Mă amuză. Şi îşi poate permite să-mi facă toate plăcerile. Pentru moment e suficient.

– Te potriveşti mai bine cu mine, a spus Gerard coborînd tonul. Şi o ştim prea bine amîndoi. Privirea lui de obsidian a studiat-o cu lăcomie. Acum, că problema care ne despărţea pare să fi dispărut, nu văd de ce nu am putea să reînnodăm relaţia.

Problemă? Despre ce problemă era vorba? Vivien şi-a mascat tresărirea de curiozitate sub un căscat.

– Ai discutat cu Morgan despre mine, i-a spus leneş.

– Credeam că ai murit. Altfel nu i-aş fi spus nimic ticălosului.

– I-ai pomenit şi despre „problema" noastră?

– Bineînţeles că nu. N-aş spune nimănui un cuvînt despre asta, şi apoi... pentru că dispăruseşi, m-am temut că va arunca o lumină proastă

asupra mea. A făcut o pauză, după care a întrebat-o, aproape prosteşte: şi cum s-a terminat, pînă la urmă?

– Ce să se termine?

– Nu fi obtuză, dragă. Sarcina, bineînţeles. Este evident că ai pierdut-o, poate că intenţionat ai... S-a oprit, stînjenit. M-am gîndit mult şi recunosc că am greşit cînd ţi-am spus că nu voi recunoaşte copilul. Dar ştii prea bine cum stau lucrurile între mine şi soţia mea. Are o sănătate delicată, iar dacă ar fi aflat de sarcină ar fi suferit şi mai mult. Iar apoi, nici nu sînt absolut sigur că e al meu.

Vivien s-a întors. I se învîrtea capul. *Sarcină*. Purtase un copil în pîntec. A dus încet mîna la abdomenul plat. Nu putea fi adevărat, şi-a spus. Dumnezeule, dacă fusese însărcinată, ce se întîmplase cu copilul? O treceau fiorii cînd se gîndea la posibilităţi. Trebuie să fi pierdut sarcina. Nici nu voia să ia în seamă altceva.

Oripilată, a închis ochii, strîngîndu-i cu putere. Doar nu avortase... sau poate că o făcuse? O mulţime de întrebări o asaltau, rănind-o.

– Înţeleg, a spus Gerard observîndu-i stinghereala şi deducînd din ea că alesese să pună capăt sarcinii. Nu trebuie să te învinovăţeşti, drăguţo. Nu eşti genul matern. Talentele tale sînt altele.

Buzele i s-au întredeschis dar nu a putut scoate nici un sunet. Cu toată durerea şi cu tot sentimentul de vinovăţie, se gîndea la un singur

lucru: Grant nu trebuia să afle. Dacă ar fi ştiut ce făcuse dispreţul lui nu ar fi avut margini. Ar fi urît-o pentru eternitate... dar nu mai mult decît se dispreţuia singură.

– Vivien. Vocea lui Gerard i-a tulburat gîndurile. A venit prin spatele ei şi a îmbrăţişat-o. Părăseşte-l pe Morgan şi întoarce-te la mine. În noaptea asta. E un biet om de rînd. Nu poate face pentru tine ce pot eu. O ştii prea bine.

I-au venit în minte o mulţime de cuvinte otrăvitoare, furioase, dar s-a abţinut. Nu era bine să şi-l facă duşman. Putea să se dovedească folositor, în viitor. A încercat să-i zîmbească:

– Mă mai gîndesc, i-a spus. Nu mă aştepta în seara asta, totuşi. Şi acum... va trebui să ne întoarcem separat în sala de bal. Nu vreau să-l pun pe Morgan într-o lumină proastă apărînd cu tine.

– Dă-mi un sărut de despărţire, i-a cerut Gerard.

L-a privit provocator:

– Ştii că nu ne-am mai putea opri după asta, dragule. Du-te, te rog.

El a prins-o de mînă şi i-a strîns-o, sărutîndu-i mănuşa. De îndată ce s-a îndepărtat, zîmbetul ei s-a stins. Şi-a dus mîna la frunte, încercînd să nu izbucnească în plîns. A luat-o pe altă parte decît Gerard ca să se întoarcă la conac.

Chinuită de regrete şi de o teamă amară, Vivien s-a oprit lîngă un gard viu înalt care străjuia o statuie. A simţit o adiere care a răcorit-o puţin. Se

simţea înfiorbîntată, ameţită şi a ştiut că trebuia să-şi revină înainte să intre în salon. Nu voia să dea ochii cu mulţimea şi mai ales cu Grant.

– Tîrfă! O voce de bărbaţ, plină de ură a străpuns liniştea, speriind-o. Nu mă voi opri pînă nu te văd moartă.

Îngrozită, Vivien s-a întors, încercînd să-l vadă pe posesorul vocii. Umbre jucau în jurul ei. Inima îi bătea cu putere. Sunetul unor paşi a făcut-o să tresară ca un iepure speriat. Şi-a prins poalele fustei şi a luat-o la fugă pe trepte, împiedicîndu-se, încercînd să ajungă cît mai repede la casa luminată. A alunecat pe ceva, probabil pe o frunzele umede şi a căzut rău, lovindu-se cu bărbia de treapta de sus. Plîngînd de durere, a încercat să se ridice şi să o ia din nou la fugă, dar era prea tîrziu – o pereche de braţe se încleştau deja în jurul ei.

– Nu, a gemut ea încercînd să se ferească, dar braţele o strîngeau ca o menghină.

A auzit o voce aspră răsunîndu-i în ureche şi i-au trebuit cîteva secunde să o recunoască:

– Linişteşte-te, Vivien. Eu sînt. Uită-te la mine, la naiba.

A clipit des, pînă cînd vederea i s-a limpezit.

– Grant, a spus cu respiraţia întretăiată. Probabil că o văzuse din casă şi alergase imediat spre ea. A ţinut-o în braţe acolo, pe trepte, cu faţa doar la cîţiva centimetri de a ei. Vivien s-a agăţat

de el cu un oftat de uşurare, cuprinzîndu-l cu braţele de după gît: oh, îi mulţumesc lui Dumnezeu!

– Ce s-a întîmplat? a întrebat-o el. De ce fugeai?

Ea şi-a umezit buzele şi a încercat să vorbească coerent.

– Mi-a vorbit cineva, din spatele statuii.

– Gerard?

– Nu, nu cred... Nu părea vocea lui, dar nu... Oh, uite! l-a arătat o umbră care dispărea după tufişuri.

– E Flagstad, a spus Grant. Unul dintre agenţi. Dacă mai e cineva pe acolo, îl va găsi.

– N-ar trebui să-l urmăreşti şi tu?

Grant s-a jucat cu o buclă de-a ei care i se desprinsese din coc şi i-a zîmbit:

– Îmi dai de înţeles că ar trebui să te las singură?

– Nu, a spus ea imediat şi l-a strîns mai tare. Nu şi după ce mi-a spus.

Zîmbetul lui a dispărut:

– Ce ţi-a spus, Vivien?

Ea a ezitat. Nu trebuia să pomenească nimic despre sarcină... cel puţin pînă nu afla mai multe. S-a aşezat mai bine în braţele lui şi i-a răspuns cu grijă:

– Că nu se va opri pînă nu mă va vedea moartă.

– Vocea ţi s-a părut familiară?

– Nu, deloc.

Grant i-a ridicat una din mănuşi pînă spre cot iar degetele i-au atins în treacăt pielea, în interiorul încheieturii. Deşi şi el purta mănuşi, atingerea lui i-a dat încredere.

– Eşti rănită? a întrebat-o.

– Piciorul... dar cred că e doar o zgîrietură. A protestat cînd el i-a ridicat fusta: nu, nu acolo! Aşteaptă!

– Pielea nu pare crăpată. Grant îi studia atent locul unde se lovise, fără să o ia în seamă. Stai nemişcată.

– Nu pot să stau cînd tu îmi dezveleşti... Oh, dă-mi drumul! A văzut, îngrozită, că se apropia cineva. Grant i-a tras la loc fusta, dar sir Ross Cannon ajunsese deja. Şi-a lipit obrazul îmbujorat de pieptul lui Grant şi a ridicat ochii spre Cannon.

– Flagstad nu l-a recunoscut pe bărbat din cauza întunericului. A putut doar să spună că era înalt, grizonat şi subţire. Şi, ca o coincidenţă sau nu, trăsura lordului Lane, a plecat în urmă cu cîteva clipe.

– Lane, a repetat încruntat Grant. Nu este pe lista de suspecţi.

– Era pomenit în carneţelul domnişoarei Duvall?

– Nu, au răspuns la unison Vivien şi Grant.

Vivien s-a agăţat de partea din faţă a hainei lui.

– În salon am observat un bărbat mai în vîrstă care se uita fix la mine... ca şi cum m-ar urî. Avea nasul ca un cioc de vultur. Să fi fost lordul Lane?

– Este posibil, i-a răspuns gînditor Grant. Dar al naibii să fiu dacă ştiu ce legătură are cu tine. Nu i-am mai auzit numele pomenit pînă acum.

– Lasă-mă pe mine să cercetez ce legătură ar putea avea cu cazul domnişoarei Duvall, a spus Cannon. Deşi suna ca o întrebare, era clar că nu cerea permisiunea nimănui să o facă. Lane a fost în fruntea grupului care s-a opus moţiunii mele de extindere a supravegherii de noapte. Aş vrea să-i întorc această favoare.

– Negreşit, i-a răspuns Grant. A ajutat-o pe Vivien să se ridice.

– Pot merge acasă? a întrebat ea încet şi a primit răspuns din partea lui sir Ross.

– Nu văd de ce nu. Te-ai descurcat bine în seara asta, domnişoară Duvall. După părerea mea nu va mai trece mult pînă să închidem cazul. Vei putea să te întorci curînd la vechea ta viaţă.

– Mulţumesc, i-a spus Vivien cu tristeţe. Poate că era nerecunoscătoare, dar nu era deloc nerăbdătoare să se întoarcă la vechea ei viaţă. Şi cum rămînea cu memoria ei? Cînd o să-i revină? Dar oare o să-i mai revină vreodată? Dacă trebuia să-şi petreacă restul zilelor fără trecut, fără toate acele amintiri şi secrete care întregesc un om? Chiar dacă Grant şi Cannon îl găseau pe cel care încercase să o omoare şi avea să fie în siguranţă, ea tot îşi va privi viitorul cu nesiguranţă. Nu ştia cine era,

cine ar fi trebuit să fie. Ce pedeapsă stranie, să-ţi fie răpită jumătate din viaţă!

Simţindu-i disperarea din suflet, Grant a prins-o uşor de braţ. A condus-o spre aleea care dădea spre şirul de trăsuri aliniate, aşteptînd.

– Ce va crede lady Lichfield, ce vor zice ceilalţi dacă dispărem fără să spunem la revedere? a întrebat Vivien.

– Vor presupune că te-am luat pe sus şi te-am dus acasă ca să mă culc cu tine.

Ea a clipit, auzind cuvintele atît de directe. A fost tentată să-l întrebe dacă era exact ce avea de gînd să facă. Dar vorbele i s-au oprit în gît... pentru că şi-a dat seama că şi ea voia acelaşi lucru. Simţea nevoia de cîteva minute de plăcută apropiere. Ce rău făcea dacă i se dăruia? Doar o mai făcuseră şi înainte. Numai că nu-şi mai amintea. Şi de ce să nu se întîmple din nou? Doar nu avea cine ştie ce reputaţie de apărat. Se simţea goală pe dinăuntru, singură şi speriată... Voia să-i facă lui o plăcere... şi ei.

Ar fi trebuit să-şi abată gîndurile de la asta. Dar simţea o pornire aproape sălbatică, de parcă se aventurase deja pe un drum şi nu mai avea cale de întoarcere.

Vizitiul i-a văzut apropiindu-se şi s-a grăbit să lase treapta mobilă. Era mult prea bine dresat ca să se arate surprins de plecarea lor atît de rapidă. Nu a întrebat nimic, cu excepţia destinaţiei.

– Acasă, i-a răspuns Grant şi a ajutat-o pe Vivien să urce.

Vivien şi-a ridicat puţin fusta şi s-a uitat la gleznă.

– Te doare? a întrebat Grant.

– Nu chiar, dar... S-a uitat spre locul unde ţinea cîteva sticle din cristal. Pot să beau puţin coniac? Mă simt puţin nesigură după cele întîmplate.

Fără să scoată un cuvînt, Grant i-a turnat puţin coniac în pahar şi i l-a oferit. Vivien l-a luat, l-a dus la gură şi l-a băut dintr-o suflare. Căldura i s-a răspîndit în tot corpul. Şi-a înăbuşit un acces de tuse şi i-a întins înapoi paharul:

– Încă unul, te rog, i-a spus cu voce răguşită.

El a ridicat o sprînceană şi a privit-o atent în timp ce i-a umplut din nou paharul. Cel de-al doilea coniac a alunecat pe gît mai uşor ca primul şi a avut aceeaşi senzaţie de căldură catifelată. Oftînd, Vivien i-a înapoiat paharul şi s-a ghemuit într-un colţ al trăsurii.

– Oh, e mult mai bine, a murmurat.

– Nu ai motive să te temi, Vivien, i-a spus Grant bănuind că de aceea ceruse de băut. Nu-i voi permite lui Lane sau altcuiva să-ţi facă vreun rău.

– Ştiu.

I-a zîmbit încrezătoare, dar totul a dispărut cînd el a întrebat-o:

– Ce-ai vorbit cu Gerard?

– Nimic important.

– Spune-mi ce aţi discutat. Decid eu dacă este sau nu important.

Pentru că nu i-ar fi spus pentru nimic în lume despre sarcină, a căutat înfrigurată ceva să-i spună.

– Păi... lordul Gerard m-a întrebat de ce sînt cu tine, de vreme ce eşti un om din popor.

Comentariul i-a provocat un zîmbet amuzat. Vivien a bănuit că mai fusese şi în trecut ţinta unor astfel de comentarii.

– Se pricepe de minune să judece caractere. Continuă.

– Mi-a cerut să te părăsesc şi să mă întorc la el.

– Şi ce i-ai răspuns?

– Nu i-am spus nici da nici nu, doar că mă mai gîndesc.

– E o manevră înţeleaptă, i-a spus cu răceală. E bine să ai mai multe alternative, în poziţia în care te afli.

– Nu voi redeveni amanta lui, a spus, insultată că el ar fi putut gîndi asta.

– Cine poate să ştie? Părea hotărît să o necăjească. Atunci cînd toate astea se vor sfîrşi...

– Asta vrei să fac? l-a întrebat, supărată. Să mă întorc la Gerard? Sau să găsesc un alt bărbat care să mă întreţină?

– Nu, nu asta vreau.

– Atunci ce... A gemut cînd el a tras-o spre el, cu lăcomia unui tigru, şi a aşezat-o în poala lui.

Şi-a înfipt o mînă în coafura ei, stricînd-o definitiv şi făcînd ca acele să cadă pe podeaua trăsurii.

Respira greu. Era gelos, frustrat, dureros de excitat, şi toate astea din cauza făpturii provocatoare din braţele lui. Se săturase să-şi mai dorească ceea ce nu putea avea, să tot ţină seama de conştiinţă.

– Vreau să stai cu mine, i-a spus. Vreau să fii a mea.

Vivien îl privea atentă cu ochii ei albaştri, părînd să-i înţeleagă chinul. I-a atins obrazul cu mîna rece, înmănuşată.

– Atunci aşa va fi, i-a şoptit. Pentru că şi eu te vreau.

Cuvintele au eliberat un demon dinăuntrul lui. Incapabil să se oprească, Grant i-a smuls mănuşa de pe mînă. I-a prins mîna şi i-a lipit-o strîns de buze, savurînd pielea ei catifelată. I-a întors palma şi i-a sărutat-o, închizînd ochii de dorinţă.

Cînd i-a eliberat mîna, Vivien şi-a trecut degetele tremurînde pe gîtul lui. El nu mai avea nevoie de nici o încurajare. I-a zdrobit gura cu gura lui, cerîndu-i să se deschidă pentru el. Buzele ei s-au desfăcut, atrăgîndu-l cu dulceaţa lor. Cu un geamăt, Grant a aşezat-o şi mai bine în poala lui. Sărutul era tot mai pasional, o gusta tot mai adînc, dar în loc să se satură căuta cu disperare tot mai mult.

S-a desprins brusc din sărut şi i-a privit chipul îmbujorat.

– Nu mă mai satur de tine, i-a spus cu voce uşor răguşită. Eşti atît de frumoasă, de dulce... Vivien, lasă-mă să... Mîinile lui se luptau cu partea din spate a rochiei ei, trăgînd şi rupînd. Materialul de culoarea aurului a cedat cu un zgomot surd, capsele s-au desprins iar cupele corsetului au căzut, dezvelindu-i pielea albă. I-a cuprins în palme sînii rotunzi şi s-a jucat cu sfîrcurile pînă cînd s-au întărit şi au devenit de un roz aprins. Vivien şi-a muşcat buzele şi s-a arcuit cînd capul lui a coborît pe pieptul ei. Căldura gurii lui îi învăluia sînii, sfîrcurile erau asaltate de limba lui.

Ameţită de coniac şi de atîtea senzaţii, Vivien l-a cuprins cu ambele mîini. Trupul lui mare tremura din cauza dorinţei aprinse. Vivien a închis ochii şi s-a lăsat mistuită de sentimentul pur fizic. O umbră de ruşine i-a trecut prin minte preţ de o clipă. Doar o femeie fără jenă, o curtezană i-ar fi permis unui bărbat să-i facă asta în trăsură. Dar nu-i păsa. Nu conta cînd, cum sau unde o atingea. Îl dorea la fel de mult cum o dorea şi el şi nimic pe lume nu-i mai putea despărţi acum.

El s-a mutat la celălalt sfîrc, încercuindu-l cu vîrful limbii. Cu fiecare atingere, simţea nişte furnicături delicioase în stomac şi adînc între coapse.

Grant şi-a sos la rîndul lui mănuşa şi i-a prins glezna. A urcat spre genunchi, cu palma

desfăcută, apoi şi mai sus, acolo unde era jarteaua. A explorat pielea moale de deasupra ei şi şi-a strecurat mîna în pantalonaşi, ajungînd pînă la triunghiul de păr creţ.

Vivien i s-a împotrivit din reflex, foindu-se în poala lui. Gura lui a pus imediat stăpînire pe a ei, într-un sărut arzător. Degetele lui şi-au continuat explorarea, cu atingeri lungi, uşoare, şocînd-o cu o plăcere viscerală care o făcea să-şi dorească să ţipe.

Îi simţea erecţia înghiontind-o şi şi-a dat seama că era pregătit să o posede chiar acolo, în trăsură.

Degetele lui au descoperit locul umed dintre picioarele ei. Fără să o prevină, şi-a strecurat degetul mijlociu înăuntrul ei. La început Vivien s-a împotrivit şi s-a tras înapoi. Grant i-a şoptit cuvinte dulci la ureche iar carnea ei s-a strîns în jurul degetului lui.

– Eşti atît de strîmtă, i-a spus cu vocea îngroşată. De ce? Te temi?

– Da, i-a şoptit ea, cu toate simţurile în alertă.

– Nu ai de ce să te temi.

– Eu... nu-mi amintesc cum se face. Degetul lui a alunecat mai uşor înăuntrul ei şi un val neaşteptat ce umezeală i-a pregătit drumul. Durerea plăcută era tot mai puternică, mai ascuţită, aşa că s-a agăţat cu disperare de haina lui.

Lumea din jurul lor dispăruse. Simţea nevoia să-i atingă pielea, dar îi despărţeau straturi şi

straturi de haine. A sărutat-o din nou. Gura lui era fierbinte, aspră. Au gemut amîndoi, copleşiţi de plăcerea sărutului.

– Te iubesc, i-a şoptit el privind-o în ochi.

– Nu trebuie să spui asta, i-a răspuns ea cu voce nesigură, deşi cuvintele lui îi făceau o imensă plăcere.

– Te iubesc, i-a repetat el iar ochii i-au strălucit ca ai unei pisici în întuneric.

Ea l-a privit fără să scoată un cuvînt, întrebîndu-se dacă el realiza cu adevărat ce-i spunea, dacă nu cumva era genul de bărbat care nu făcea distincţia între dragoste şi dorinţă.

Trăsura a oprit şi şi-a dat seama că ajunseseră în King Street. Grant şi-a plecat capul spre ea şi i-a spus la ureche:

– Fă dragoste cu mine în noaptea asta, Vivien.

CAPITOLUL 11

Era tîrziu şi servitorii se duseseră la culcare, cu excepţia unuia singur care le-a deschis uşa. După ce a clipit de cîteva ori, surprins, servitorul şi-a ferit privirea de la silueta răvăşită din braţele lui Grant.

Şi-a dus preţioasa povară sus, pe scări. Înfăşurată în haina lui, Vivien era tăcută şi îmbujorată, cu faţa pe jumătate ascunsă la pieptul lui. Părea nesigură, dar dornică. Grant îşi amintea cuvintele de dragoste spuse în trăsură şi a roşit la rîndul lui, deşi nu le regreta deloc, nici o secundă. Era pentru prima oară în viaţa lui de adult că-i spunea unei femei că o iubea. Descoperise o latură a lui pe care nu o cunoscuse pînă în seara aceea şi voia să-i arate lui Vivien toată tandreţea şi pasiunea de care era în stare.

Au ajuns în camera lui şi a aşezat-o pe Vivien lîngă pat. I-a netezit părul răvăşit şi a sărutat-o pe gură, modelîndu-i buzele după forma gurii lui. I-a

scos acele din păr şi i l-a lăsat liber, să-i cadă pe umeri.

– Spune-mi ce să fac, i-a şoptit ea, strecurîndu-şi mîinile pe sub haina lui şi explorîndu-i conturul ferm al taliei şi spatelui. Nu ştiu cum să-ţi produc plăcere. Nu-mi amintesc cum se face.

– Îţi vei aminti, i-a spus cu blîndeţe. O ţinea lipită de trupul lui excitat, savurînd apropierea ei delicioasă. Şi-a lipit buzele de gîtul ei, gustînd pielea fragilă şi şi-a croit drum mai jos, pînă cînd a ajuns la adîncitura dintre sînii ei, care mirosea a vanilie. Vivien s-a înfiorat şi s-a sprijinit de braţele lui, în timp ce inima îi bătea repede sub apăsarea uşoară a gurii lui.

A dezbrăcat-o încet, lăsînd hainele să se strîngă la picioarele ei, pe podea. Pielea ei era albă şi luminoasă, trupul avea rotunjimi apetisante... A închis ochii pentru scurt timp, încercînd să-şi stăvilească pasiunea violentă. Cînd i-a deschis din nou a văzut că Vivien se suise în pat şi se acoperise cu cearşaful. Ruşinea ei era atît de veridică, atît de... *virginală*, încît el s-a întrebat dacă aşa fusese cu mult timp în urmă, înainte de a deveni curtezană.

– Nu te acoperi, i-a spus. Trupul tău este mult prea frumos ca să-l ascunzi.

Cearşaful nu s-a clintit nici măcar un centimetru.

– Mi-e frig, i-a răspuns dintr-o suflare, cu obrajii roşii ca focul.

– Te încălzesc eu, i-a promis în timp ce-şi scotea haina.

Vivien privea cum hainele lui cădeau rînd pe rînd pe jos, descoperind o piele mai aspră şi mult mai întunecată la culoare ca a ei. Era uimită de puterea şi de graţia pe care i le inspira acest trup care fusese pedepsit, şlefuit şi antrenat pînă cînd îşi pierduse şi ultima urmă de blîndeţe.

– Ai avut dreptate, i-a spus cu glas nesigur. Gol, eşti o apariţie impresionantă.

El i-a zîmbit şi s-a apropiat. S-a aplecat deasupra ei, ţinînd-o prizonieră între mîinile lui şi a sărutat-o uşor pe păr.

– Vreun regret? a întrebat-o. Spune-mi acum, înainte să vin lîngă tine în pat.

În loc de răspuns, Vivien l-a luat de gît şi l-a tras spre ea. Trupul lui s-a lipit de al ei şi într-o clipă toate gîndurile i s-au risipit şi nu au mai rămas decît senzaţiile... căldura pielii lui, părul aspru de pe piept, gura lui alunecîndu-i pe gît, pe umeri, pe sîni. Mîinile lui erau peste tot, mîngîind, explorînd.

Dacă avusese ceva dubii, undeva în adîncul minţii, acum ele se risipiseră. Nu bănuise că un bărbat obişnuit cu duritățile vieţii putea fi atît de tandru, că mîinile lui erau neimaginat de blînde atunci cînd o atingeau în locuri intime. Respira sacadat, ca şi cum făcea un mare efort iar aerul pe care îl expira o ardea ca o flacără. A întins-o pe

pat, a sărutat-o şi i-a muşcat în joacă sfîrcurile întărite.

L-a cuprins cu braţele şi brusc i-a trecut un gînd prin minte: cum de putuse să facă asta cu atît de mulţi bărbaţi? Actul acesta se baza pe încredere, pe intimitate, mai mult decît şi-ar fi putut imagina. Nu era posibil... Poate că totuşi lumea se înşelase în privinţa ei... Dar nu a putut să-şi ducă mai departe gîndul.

A prins-o de mînă şi i-a tras-o în jos, pînă cînd i-a atins sexul întărit. Curioasă, excitată, ea a înconjurat cu degetele forma masculină şi a mîngîiat-o timid. Atingerea ei a părut să-l stîrnească peste măsură. A sărutat-o şi mai profund şi i-a desfăcut picioarele.

Vivien a avut o senzaţie de disconfort atunci cînd el a încercat să o pătrundă. S-a încordat, dar înainte să apuce să protesteze, el s-a împins cu forţă în ea, cu un geamăt scurt. Lui Vivien i s-a tăiat răsuflarea. Era o durere pe care nu o mai simţise niciodată – era sigură de asta. Nici o femeie nu putea să treacă prin aşa ceva şi să nu-şi amintească. S-a proptit de pieptul lui şi a încercat să-l respingă, dar el s-a mai împins o dată în ea. Era înăuntrul ei, cu totul, adînc şi tare.

Grant era uimit de lacrimile ei, de durerea evidentă şi de cît era de strîmtă.

– Mă doare, a gemut ea.

A ţinut-o strîns în braţe, i-a şoptit vorbe care să o liniştească, i-a spus că o iubea, că va avea grijă de ea şi că-i va alunga durerea, dacă-l va lăsa. Treptat, ea s-a relaxat şi s-a agăţat de el, înfigîndu-şi degetele în muşchii puternici ai spatelui său. Încă înăuntrul ei, el şi-a trecut mîna de-a lungul trupului ei, mîngîind-o în locurile sensibile şi forţînd-o să-i răspundă.

Cu un geamăt, ea şi-a ridicat bazinul spre el, iar Grant a ştiut că durerea era pe cale să dispară. A continuat să o aţîţe, să o mîngîie şi în acelaşi timp s-a mişcat înăuntrul ei, împingîndu-se din nou. Vivien a strigat şi s-a arcuit instinctiv, ca să-l primească. A început să se mişte în ritm lent, ca să-i sporească plăcerea. Încleştîndu-se în jurul lui, cu membrele tremurînd, ea a ajuns cu uşurinţă la orgasm. Grant a gemut şi şi-a îngropat faţa în umărul ei, cunoscînd la rîndul lui eliberarea, mai puternică decît orice trăise pînă atunci.

În tăcerea grea care a urmat, Grant s-a retras cu grijă din ea şi a găsit un semn care sfida orice logică. Uluit, cuprins de remuşcări şi furios pe el însuşi, Grant fusese pus în faţa unui fapt pe care nu l-ar fi crezut dacă nu ar fi avut dovada.

Vivien era – sau fusese pînă atunci – virgină.

S-a uitat la Vivien şi a clătinat din cap, neîncrezător. Ea a tras repede cearşaful şi s-a acoperit, privindu-l confuză. Grant îşi odihnea mîna pe

şoldul ei iar ea, deşi a tresărit de durere, nu i-a dat-o deoparte.

– De ce a durut aşa? a întrebat.

El nu i-a răspuns imediat, péntru că mintea îi era plină de întrebări.

– Pentru că ai fost virgină, i-a spus în final.

– Dar... nu aveam cum... eu... eu sînt Vivien Duvall, nu-i aşa? Tu mi-ai spus... S-a oprit şi l-a privit uluită.

– Dumnezeule, şi-a spus în barbă, încercînd să înţeleagă cum de putuse să facă o asemenea eroare. Nu poţi fi Vivien.

– Şi dacă sînt? Dacă şi tu şi ceilalţi v-aţi înşelat în privinţa mea? Dacă...?

– Vivien Duvall nu avea cum să fie virgină, i-a spus privind-o de parcă nu o mai văzuse pînă atunci. Este imposibil. Fizic, sînteţi identice... dar nu eşti Vivien.

– Dar cum să semăn atît de bine cu ea? Asta doar dacă sîntem rude... poate chiar... A tăcut.

– Surori gemene? a sfîrşit el fraza, în locul ei. Tot ce se poate, dată fiind asemănarea fizică. Deşi nimeni nu ştia că Vivien ar fi avut o soră, cu atît mai puţin una geamănă, identică.

– Eşti absolut sigur că nu sînt Vivien? l-a întrebat în şoaptă. Lucrurile pe care le-ai spus despre mine... bărbaţii cu care m-aş fi culcat... lucrurile scrise în carneţel... nu eram eu?

– Nu erai tu, i-a spus el.

L-a şocat izbucnind în lacrimi şi acoperindu-şi ochii cu mîinile. Lacrimile i se scurgeau printre degete.

Grant a luat-o în braţe şi a ţinut-o strîns la piept. Îi simţea lacrimile pe piele şi remuşcările îl chinuiau. A înjurat în gînd şi s-a străduit să o liniştească.

– Îmi pare rău pentru cele întîmplate, i-a şoptit. Nu-ţi pot reda inocenţa. Sînt de neiertat.

– Nu, nu, suspina ea pe umărul. Nu plîng din cauza asta. Numai că... sînt atît de fericită că nu sînt Vivien şi totuşi... A încercat să-şi înăbuşe un suspin, dar nu a reuşit. Credeam că am aflat cine sînt, şi aproape că mă obişnuisem cu ideea, chiar dacă nu-mi amintesc nimic. Iar acum... Şi-a tras nasul cu zgomot. Cine sînt? Nu mai suport să nu ştiu. Mă simt atît de... Din cauza hohotelor de plîns nu mai putea vorbi.

Grant a ţinut-o în braţe cît timp a plîns, simţindu-se tot mai vinovat cu fiecare secundă care trecea.

– Voi afla, i-a spus hotărît. Drace... Nu mai plînge, te rog.

O mîngîia pe păr şi se întreba cine naiba era şi cum ajunsese în locul lui Vivien. Şi cum de nu o căutase nimeni? Undeva trebuia să existe familia ei, prieteni, cineva care să se fi îngrijorat. Era posibil să fi fost şi logodită. O fată frumoasă ca ea nu avea cum să nu fie curtată. Gîndul îl tulbura şi mai tare.

Avea o viaţă întreagă despre care nici ea şi nici el nu ştiau absolut nimic.

Şi unde naiba era adevărata Vivien? Oare cel care încercase să o omoare o găsise deja şi terminase treaba pe care o începuse?

Bulversat de întorsătura de situaţii, Grant a aşteptat ca Vivien – nu îi putea spune altfel decît Vivien – să se calmeze, iar apoi a ajutat-o să se întindă pe pat. Şi-a tras pe el un halat grena, şi-a legat cordonul în jurul taliei şi a sunat din clopoţel. Kellow a apărut în mai puţin de cinci minute. Se îmbrăcase în grabă, avea părul răvăşit şi ochii grei de somn. Grant îl aştepta la uşa pe care o ţinea întredeschisă, ca să nu o vadă pe Vivien.

– Adu-mi nişte apă fierbinte şi cîteva prosoape, i-a spus scurt.

– Da, domnule. Valetul s-a evaporat iar Grant s-a întors în pat. Vivien nu se mişcase. La început a crezut că adormise, dar cînd s-a apropiat a observat că avea ochii deschişi. Părea cufundată în gînduri pe care nu putea sau nu dorea să i le împărtăşească.

– Îmi voi răscumpăra greşeala faţă de tine, i-a spus pe un ton liniştit.

Ea a întors capul şi l-a privit, cu un zîmbet slab:

– Nu este nevoie, i-a şoptit cu ochii în lacrimi. Nu a fost vina ta că m-ai luat drept Vivien... Cu toţii au făcut-o. Nimeni nu mi-a pus la îndoială identitatea. Nu te pot învinui pentru că ai acceptat

evidenţa. A făcut un gest spre cearşafurile mototolite şi a oftat: în ceea ce priveşte *asta*... Am fost mai mult decît dornică. Iar tu nu aveai de unde să ştii că eram virgină.

– Asta nu mă face mai puţin responsabil. S-a sprijinit într-un cot şi a început să se joace cu o şuviţă din părul ei. Vivien... S-a oprit imediat ce i-a rostit numele. La naiba! Cum trebuie să-ţi spun oare?

Ea a zîmbit:

– Ai putea să continui să-mi spui Vivien. Deja m-am obişnuit cu numele şi apoi... nu vreau să-mi aleg vreun altul, care să nu aibă nici o legătură cu mine. Vreau să-l aflu pe al meu.

– Mă bucur că nu eşti Vivien, i-a şoptit el continuînd să se joace cu părul ei şi să o privească. Mă bucur că nici un alt bărbat nu a mai făcut dragoste cu tine.

Ea a ezitat înainte să-i răspundă:

– Şi eu.

S-au privit în ochi un lung moment, pierduţi în gînduri nerostite despre cele tocmai întîmplate, ştiind că de acum totul se schimbase.

Grant era tulburat, pentru că se gîndea la felul în care se purtase cu ea. Tocmai el, dintre toţi bărbaţii, el care îşi organizase cu atîta eficienţă viaţa, cu atîta grijă. Iar acum, cînd se îndrăgostise fără voia lui, descoperea că ea nu era femeia pe care o crezuse şi îi răpise virginitatea, fără intenţie.

Nu avea încotro: trebuia să-i spună adevărul, să-i dezvăluie minciunile lui şi să spere că ea îl va putea ierta şi va mai avea încredere în el, pe viitor. Chiar şi aşa, era foarte posibil să o piardă după ce îşi recăpăta memoria şi se întorcea la viaţa ei de dinainte.

Grant nu se aşteptase să simtă o asemenea responsabilitate faţă de o femeie, o asemenea legătură fizică şi emoţională. I se păruse că făcea dragoste pentru prima oară. Era ca şi cum, răpindu-i inocenţa, îşi recăpătase o parte din inocenţa lui pierdută. Voia să facă din nou dragoste cu ea, să o înveţe, să o exploreze, să împartă totul cu ea. Deşi pînă acum îi fusese greu să accepte că o iubea, acum sufletul îi era plin de mirare şi de promisiuni şi orice urmă de amărăciune dispăruse. Se simţea umil, aproape neîndemînatic, ca o fiinţă de pe altă planetă ale cărei şanse la fericire erau absurd de mici.

Nerăbdător, Grant s-a întrebat unde era Kellow şi de ce dura atît să-i aducă tot ce-i ceruse. A deschis uşa şi s-a uitat pe holul întunecat. Piciorul i s-a atins de ceva. S-a uitat în jos şi a văzut o tavă cu prosoape şi un vas cu apă caldă, alături de o sticlă de coniac şi un pahar. Dînd dovadă de tact, Kellow le lăsase la uşă.

Grant a luat tava şi a închis uşa cu piciorul. A pus-o pe măsuţa de la capul patului:

– Vino încoace, i-a spus şi i-a întins o cîrpă curată. Ea s-a şters la ochi şi şi-a suflat nasul. Între timp, Grant a umplut un bol cu apă fierbinte şi a înmuiat un prosop cu care i-a şters obrajii de urmele sărate ale lacrimilor.

I-a spus să se întindă înapoi în pat iar ea l-a ascultat. A înmuiat din nou cîrpa şi a început să o spele, ca pe un copil. Întîi braţele, apoi pieptul, abdomenul, picioarele. Gesturile lui sigure au părut să o destindă treptat, şi nu a protestat nici cînd el a şters-o între picioare. Folosind un alt prosop curat, cald, a îndepărtat de pe corpul ei orice urmă de sînge sau sămînţă. A fost cît a putut de blînd, dar chiar şi aşa ea a strîns din ochi cînd a atins-o atît de intim.

Cînd a terminat, el a acoperit-o cu cearşaful, s-a dezbrăcat şi s-a spălat la rîndul lui. A stins lampa, lăsînd camera în întuneric şi s-a întins în pat lîngă ea. Epuizată dar încă trează, Vivien nu s-a mişcat cînd salteaua s-a lăsat sub greutatea lui.

– Ce faci? i-a şoptit.

– Te iau în braţe. I-a sărutat fără grabă tîmpla, lobul urechii, gîtul. Vivien a clipit şi a oftat, împingîndu-l.

– Nu mai vreau, i-a spus cu voce nesigură. Sînt foarte obosită. Şi mă doare.

– Nu-ţi fac nici un rău, îţi promit. I-a sărutat sînii, zăbovind pe fiecare dintre ei, pînă cînd Vivien a

oftat şi şi-a pus mîinile pe capul lui. El a crezut că avea de gînd să-l respingă, dar degetele ei l-au adus şi mai aproape. Şi-a încleştat mîinile pe şoldurile ei şi şi-a croit drum cu buzele, tot mai jos, pînă la buric, iar apoi spre triunghiul moale cu păr creţ. Vivien a gîfîit şi l-a acoperit repede cu mîna.

– Stai, a spus cu voce rugătoare.

– Dă mîna deoparte, i-a cerut el.

– Nu pot. A oftat de plăcere cînd el a sărutat-o de jur-împrejurul mîinii şi a desenat cercuri fierbinţi şi umede cu vîrful limbii, pînă cînd tot corpul i s-a înfiorat.

– Dă mîna deoparte, a repetat el răguşit, încercînd să i-o îndepărteze. Ea a continuat să se acopere şi atunci Grant a început să-i lingă degetele pe rînd, de la bază spre vîrf. Limba lui era agilă, neobosită, s-a jucat cu încheietura ei, cu palma şi cu degetele pînă cînd ea a gemut şi i-a spus că nu mai putea suporta.

– Atunci fă ce-ţi spun, i-a şoptit. Dă-ţi mîna la o parte, iubito.

Ea l-a ascultat şi a dezvelit locul pe care îl protejase atît. Grant a gemut, satisfăcut. S-a folosit de degete ca să o deschidă şi şi-a băgat nasul între buclele roşcate. A explorat-o flămînd, a gustat-o şi a aţîţat-o, amplificîndu-i treptat plăcerea.

Şi-a ridicat şoldurile spre el. Trupul ei îi răspundea întru totul, intrînd într-un ritm inconfundabil. A

ştiut că de-acum putea să facă orice voia cu ea şi pentru o clipă a fost tentat să se ridice şi s-o pătrundă adînc, dintr-o singură mişcare. Dar dorinţa de a o duce la extaz, lipită de gura lui, era la fel de mare. Aşa că a rămas acolo unde era, şfichiuind-o cu limba, pînă cînd a simţit-o cutremurîndu-se eliberator, cu un strigăt înfundat.

– Oh, a spus ea printre respiraţiile sacadate... nu ştiam... n-am crezut că... Trupul îi tremura violent cînd s-a ghemuit la pieptul lui.

Grant a sărutat-o pe creştet.

– Şi acesta e abia începutul, i-a promis el.

Ea se aruncase de bunăvoie în foc şi era singura vinovată că se arsese. Acesta a fost primul ei gînd atunci cînd s-a trezit din somn, singură, întinsă pe diagonală în patul imens. O clipă a sperat că fusese doar un vis neobişnuit de veridic. Dar perna ei păstra un iz bărbătesc iar ea era goală sub cearşaf.

O durea în locuri în care nu o mai duruse niciodată. Avea o senzaţie de disconfort între coapse şi îşi simţea muşchii tensionaţi în partea dinspre interior a pulpelor, pînă spre genunchi. Şi umerii şi gîtul o dureau. Chiar în clipa în care se gîndea la o baie fierbinte, binefăcătoare, cineva a intrat în cameră.

Şi-a tras imediat cearşaful pînă sub bărbie. Grant s-a apropiat de pat. Se spălase şi se

îmbrăcase deja. Era proaspăt bărbierit iar părul îi era umed şi periat cuminte, lipit de cap. Se părea că se străduise în mod special în dimineaţa aceea: nodul de la cravată era perfect, cămaşa era de un alb imaculat, contrastînd puternic cu haina gri închis. Pantalonii cu dungă perfectă se aşezau impecabil pe ghetele lustruite.

În timp ce-l privea în ochii verzi, Vivien era chinuită de sentimente contradictorii. Nu putea şi nu voia să-l învinovăţească pentru că îi răpise virginitatea. Împărtăşiseră cea mai intimă experienţă dintre un bărbat şi o femeie, şi totuşi nu era pregătită să-şi strige în gura mare dragostea. Aveau alte lucruri mai presante de făcut... iar suspiciunile din străfundurile minţii nu-i dădeau pace.

Grant s-a apropiat de ea, i-a cuprins capul în mîini şi a sărutat-o lung şi apăsat.

– Bună dimineaţa, i-a spus el zîmbindu-i larg. Felul în care a privit-o, cu subînţeles, a făcut-o să roşească.

– N-ar trebui să fii în Bow Street? l-a întrebat ea, răguşită de somn. Judecînd după lumina care invadase camera, era tîrziu. Grant era de obicei plecat încă de la răsăritul soarelui.

– Nu mă duc azi la birou, i-a răspuns aşezîndu-se lîngă ea în pat.

Ea a căzut pe gînduri, frămîntînd între degete cearşaful.

– Din cauza celor întîmplate azi-noapte? l-a întrebat.

– Îi vom face o vizită doctorului Linley.

– Nu am nevoie de doctor, a spus ea lipindu-se de el. Nu am auzit ca femeile să aibă nevoie de îngrijiri medicale după ce au făcut-o pentru prima dată.

– Da, dar poate că am eu nevoie, i-a spus ironic, atingîndu-şi obrazul de părul ei mătăsos. Doar Dumnezeu ştie că azi-noapte a fost şi pentru mine un şoc, ca şi pentru tine. S-a dat puţin înapoi, i-a privit chipul îngrijorat şi a adăugat cu blîndeţe: ar fi bine să fii şi tu prezentă cînd discut cu el, drăguţa mea. Doctorul trebuie să ne răspundă la cîteva întrebări, amîndurora.

A întins mîna după halatul din mătase grena şi i l-a ţinut să se îmbrace. Vivien a încercat să-şi strecoare mîinile în mîneci fără să-şi arate sînii.

– Am văzut o mie de semne ale inocenţei tale, a spus el scoţîndu-i părul lung de sub halat şi lăsîndu-l să i se reverse pe spate. În voce i se citea o urmă de regret. Numai că pînă azi-noapte le-am crezut false. Nu-mi imaginam că ai putea fi altcineva decît Vivien Duvall. l-a luat mîna, i-a lipit palma moale de obrazul lui şi i-a sărutat-o. Iartă-mă, i-a şoptit făcînd un efort vizibil să rostească acele cuvinte.

– Nu este nimic de iertat, i-a răspuns Vivien. Nu mi-ai făcut nici un rău. M-ai adăpostit, m-ai protejat,

iar eu... voi continua să mă bazez pe tine. Şi totuşi... A făcut o pauză, căutînd cuvintele cele mai potrivite, fără să le găsească.

Grant şi-a plecat capul şi a privit-o preocupat:

– Şi totuşi...?

– Nu cred că ar trebui să mai fim intimi, a reuşit ea să spună. Nu pentru moment, cel puţin.

Deşi faţa îi era lipsită de orice expresie, ea l-a simţit pregătindu-şi în minte o serie de argumente.

– Prefer să nu-ţi dau o explicaţie acum.

Spre marea ei uşurare, Grant nu a insistat... deşi era evident că nu era de acord. În loc de asta, i-a aruncat un zîmbet fermecător:

– Să ştii că nu scapi prea uşor de mine.

Vivien s-a abţinut să nu rîdă, ştiind acum că el era hotărît să o cucerească. L-a lăsat să o însoţească în baie, acolo unde prosoapele erau înşirate lîngă foc, să se încălzească, iar cada era plină cu apă fierbinte. Halatul îi era prea lung şi îl trăgea după ea de parcă ar fi avut trenă, aşa că i-a ridicat partea din faţă ca să nu calce pe el.

– Te ajut să-ţi faci baie, s-a oferit Grant.

– Nu, mulţumesc, l-a refuzat ea ferm. Am nevoie de cîteva minute de singurătate. Te rog.

– Te aştept în camera alăturată.

Vivien s-a scufundat în cadă, lăsînd ca apa caldă să-i aline micile dureri şi dorindu-şi să se poată detaşa de grijile care o copleşeau. Ştia că nu va reuşi, însă. O chinuiau o mulţime de întrebări.

Cine – şi ce – era oare? Era clar că nu făcea parte din aristocraţie... nu se simţea ca atare. Dar nu era nici curtezană. Nu avea amintiri, nume ori familie. Se simţea frustrată, neimportantă şi neajutorată. Şi dacă nu afla niciodată cine era? Era oare posibil să-şi făurească o viaţă nouă, fără să ştie vreodată ce anume a lăsat în urmă – prieteni, familie, poate chiar un bărbat pe care-l iubea?

O cameristă a venit să o ajute, aducîndu-i un halat din caşmir moale, verde. Halatul îi urma liniile corpului şi se încheia în stînga cu o clemă aurie. Mînecile înguste erau tivite cu panglici verzi iar la gît avea un guler şal adînc, care se termina cu o dantelă albă ca zăpada. Camerista i-a periat părul încă umed şi i l-a prins la ceafă într-un coc greu.

După ce i-a mulţumit fetei, Vivien a intrat în dormitor, acolo unde o aştepta Grant. A ezitat înainte să intre, adunîndu-şi curajul să-i pună întrebarea care nu-i dădea pace. Aproape că-i era teamă de răspuns. Dar nu servea nimănui, şi mai ales ei, dacă se dovedea laşă. Adevărul trebuia privit în faţă, indiferent cît de neplăcut ar fi fost. Şi-a îndreptat umerii şi a intrat.

Grant era aşezat pe un scaun de lîngă fereastră. S-a ridicat imediat şi a privit-o din cap pînă în picioare.

– Cum te simţi? a întrebat-o încet.

Ea a încercat să-i zîmbească, dar parcă avea buzele lipite.

– Cred... a început ea înghiţind în sec. Cred că mai sînt lucruri pe care nu mi le-ai spus, nu-i aşa?

Expresia lui rămăsese neschimbată.

– Cum ar fi?

– Aş vrea să ştiu ce relaţie aveai cu adevărata Vivien.

CAPITOLUL 12

După ce a poftit-o să stea pe scaunul tapiţat cu damasc, Grant s-a aşezat lîngă ea. S-a aplecat uşor înainte, cu coatele pe genunchi, privind la cărbunii din şemineu. Lui Vivien i s-a părut că a trecut o veşnicie pînă să-i răspundă. Iar cînd a vorbit, nu i-a plăcut deloc felul în care îşi cîntărea fiecare cuvînt, ca şi cum încerca să-i prezinte totul într-o lumină cît mai bună.

– Bine, a spus într-un final Grant, strîngînd din ochi. A oftat şi şi-a încleştat pumnii. Eşti îndreptăţită întru totul să ştii cum m-am purtat cu Vivien Duvall... dar mai întîi aş vrea să-ţi spun... A făcut o pauză pentru că îşi găsea greu cuvintele. A mormăit o înjurătură printre dinţi. La naiba! Am făcut eu multe rele la viaţa mea... aş putea face o listă întreagă de păcate. Unele dintre ele le-am comis doar ca să supravieţuiesc, altele pur şi simplu din lăcomie. Şi am regrete. Dar din toate păcatele mele nu regret nimic mai mult decît faptul

că te-am minţit. Şi jur pe viaţa mea – şi pe mormîntul fratelui meu – că nu voi mai face asta niciodată.

– Cu ce anume m-ai minţit? l-a întrebat încet Vivien, simţind un nod rece ca gheaţa în stomac.

El privea fix spre şemineu. Nu i-a răspuns.

Privindu-i profilul de granit, ea a înţeles:

– În legătură cu Vivien Duvall. Nu a fost niciodată amanta ta, nu-i aşa? Nu te-ai culcat cu ea, aşa cum ai pretins. Dar de ce? L-a privit cu uimire. De ce ai fi spus o asemenea minciună?

Grant a rezistat cu dificultate în faţa ochilor ei pătrunzători. Nu-i mai fusese niciodată atît de greu să-şi recunoască faptele rele. Spunea oricui – şi lui însuşi – că era doar un biet om. Şi totuşi ceva nu putea uita. Încercase să profite de cineva, de o femeie, iar răzbunarea lui afectase o altă persoană, care nu era vinovată. Cînd i-a răspuns, în voce i se citea regretul:

– Am vrut să mă răzbun din cauza unei minciuni pe care Vivien a răspîndit-o în tot oraşul, despre mine. În noaptea în care te-am găsit şi te-am adus aici mi-am jurat că mă voi culca cu tine – cu ea, de fapt – ca să-mi salvez onoarea.

– După care ce voiai să faci? Te foloseai de ea şi apoi o goneai? Ai vrut să o răneşti ca răspuns la ruşinea pe care ai suferit-o?

El a dat din cap, vinovat.

Vivien a inspirat adînc. Ar fi trebuit să se simtă mai bine aflînd că o altă femeie, nu ea, fusese ţinta lui Grant. Dar nu se simţea deloc aşa. Nu voia să creadă că era capabil de atîta meschinărie, de lipsă de onoare. Şi o durea nespus de tare să afle că, ceea ce pentru ea fusese un act de dăruire totală, pentru el fusese doar o răzbunare.

– Înţeleg.

– Nu, nu înţelegi.

– Eram rănită şi neajutorată, dar pentru tine nu a contat, a murmurat ea. De fapt ţi-a fost chiar mai uşor să profiţi de mine.

Ochii lui străluceau din cauza frustrării iar emoţiile păreau să-l copleşească.

– Totul a mers pe dos, chiar de la început. Nu te-ai purtat deloc aşa cum mă aşteptam din partea acestei femei.

Calmul o părăsise. Vivien se simţea trădată.

– Erai singurul meu reazem pe lume, singurul om în care mă puteam încrede... iar tu m-ai minţit, chiar de la început.

– Doar în privinţa aşa-zisei noastre aventuri.

– Doar? a repetat ea, furioasă pentru că încerca să minimalizeze răul făcut. Şi dacă eram cu adevărat Vivien cea promiscuă şi detestabilă, aşa cum te aşteptai tu? Asta nu-ţi scuză cu nimic comportamentul.

– Dacă aş fi ştiut cine erai – sau mai degrabă cine *nu erai* – nu te-aş fi rănit.

– Dar ai făcut-o, a spus ea cu amărăciune.

– Da. Răul este făcut. Vocea lui era plată, lipsită de emoţie. Tot ce pot face acum este să încerc să repar totul şi să-ţi cer iertare.

– Nu mie trebuie să-mi ceri, l-a corectat ea. Ci lui Vivien.

Grant o privea ca pe o nebună.

– Al naibii să fiu dacă o să mă duc cu pălăria în mînă la femeia asta!

– Este singurul mod în care poţi repara lucrurile. Îl privea fără să clipească Vreau să-i ceri scuze lui Vivien, atunci cînd o vei întîlni. Iar dacă te iartă ea te voi ierta şi eu.

– Să mă scuz în faţa lui Vivien, a repetat el, ridicînd tonul. Dar nu m-am culcat cu ea, ci cu tine.

– Şi dacă era ea în locul meu, aşa cum plănuiseşi? Atunci ţi-ar fi părut rău?

– Nu, a răbufnit el.

– Deci nu regreţi că ai manipulat şi înşelat pe cineva? Pe chip i se citea dezamăgirea. Nu te credeam capabil de aşa ceva!

– Am spus că-mi pare rău, la naiba!

– Dar nu este adevărat, i-a răspuns ea. Nu îţi regreţi planul oribil... îţi pare rău doar pentru că nu ai rănit-o pe persoana pe care o credeai. N-aş putea iubi niciodată un bărbat care se comportă aşa. Aproape că era mulţumită văzîndu-l cît de tare se străduia să-şi tempereze furia. Grant a închis

ochii şi a reuşit într-un final să stăvilească explozia, deşi se înroşise la faţă şi falca îi tremura vizibil.

– E timpul să mergem, a spus într-un final. I-am trimis deja vorbă lui Linley.

Deşi casa elegantă în care locuia Linley nu se afla prea departe, Grant a cerut să le fie pregătită trăsura. Au parcurs drumul în tăcere, stînjeniţi. Vivien se uita din cînd în cînd la bărbatul masiv aşezat în faţa ei. Grant părea gata de bătălie – numai că nu prea avea cu cine să se lupte.

Îl bănuia că-şi repeta în minte toate argumentele, rememorînd cearta lor. Ar fi vrut să-i poată spune ceva, să-l îmbuneze poate chiar să-l convingă să-i dea dreptate. Dar şi-a ţinut gura. El trebuia să-şi rezolve singur problemele. Ştia că nu o plăcea deloc pe adevărata Vivien, dar asta nu-i scuza faptele. Un bărbat nu are voie să mintă sau să profite de cineva, numai pentru că nu o respectă pe acea persoană.

Au ajuns la Linley, casa fiind aşezată într-un lung şir, cu faţade greceşti, coloane şi ornamente imaculate din gips. Grant a ajutat-o să coboare din trăsură şi a însoţit-o pe cele cîteva trepte, fiind imediat întîmpinaţi de un servitor. Doctorul Linley îi aştepta în bibliotecă, o cameră mică dar ordonată, cu rafturi din stejar, o masă şi scaune Hepplewhite.

A poftit-o pe Vivien să se aşeze pe un fotoliu, aproape de foc.

– Domnişoară Duvall, i-a spus zîmbind, sper că nu te simţi rău.

Vivien a deschis gura să-i răspundă dar s-a răzgîndit. S-a mulţumit să-l privească, simţind cum se îmbujora la gîndul că scopul vizitei lor era să discute despre neaşteptata descoperire a virginităţii ei. Cum de ajunsese într-o asemenea postură?

Perplex, Linley a întors întrebător privirea spre Grant, care avea chipul împietrit.

– A trebuit să anulez două programări în dimineaţa asta din cauza mesajului pe care mi l-ai trimis de dimineaţă, Morgan. Vrei totuşi să-mi explici ce anume era atît de urgent?

– Cazul domnişoarei Duvall a luat o nouă turnură. Bănuiesc că ai cîte un dosar pentru fiecare pacient al tău. Vreau să-l văd pe al ei, fără să-mi fie omis nici un detaliu.

– Dosarul poate fi văzut doar de mine şi de ea, i-a răspuns doctorul.

– Are mare relevanţă pentru investigaţia mea. Grant a făcut o pauză, vizibil deranjat: spune-mi, cînd ai examinat-o pe domnişoara Duvall... era cumva virgină?

Privirea uluită a doctorului trecea de la Vivien la Grant:

– În nici un caz, i-a răspuns el, îndepărtîndu-şi o şuviţă care îi căzuse pe frunte.

– Ei bine, este... sau mai bine zis era pînă aseară.

În cameră s-a lăsat liniştea. Doctorul a încercat să-şi revină in uimire.

– Eşti sigur? l-a întrebat, privindu-i pe amîndoi.

Vivien a roşit violent. Refuza în continuare să-i întîlnească privirea.

– Ştiu ce vorbesc, Linley, a mormăit Grant.

Linley a vorbit pe un ton sigur:

– Înseamnă că nu este femeia pe care am examinat-o. Vivien Duvall era însărcinată în cîteva luni. Cînd am văzut-o, la tine acasă, am presupus că pierduse sarcina sau că scăpase de copil. Am observat că nu mai avea pîntecul umflat şi nici nu am văzut semne de sîngerare. Dar nu era treaba mea să-i comentez decizia. Şi cu siguranţă că nu am căutat atunci vreun semn al virginităţii ei.

– Dumnezeule! Grant s-a uitat la Vivien, încercînd să asimileze informaţiile. Ea nu părea deloc surprinsă, aşa că a studiat-o cu mai mare atenţie. Ai ştiut, i-a spus. Nu înţeleg cum, dar aflaseşi deja de sarcină.

– Era probabil copilul lui Gerard, i-a răspuns ea. Mi-a spus ceva cînd ne-am plimbat prin grădină.

– Şi de ce naiba nu mi-ai spus şi mie?

– Ştiam cum vei reacţiona aflînd că pusesem deliberat capăt unei sarcini. M-ai fi dispreţuit. Aşa că am decis să păstrez secretul, pentru un timp.

Grant i-a răspuns cu un lung şir de blesteme, apoi i-a aruncat doctorului o privire ameninţătoare:

– Dosarul, Linley. Vreau să văd ce alte detalii minore mi-ai ascuns.

Oricare altul s-ar fi speriat de uriaşul scos din minţi, dar Linley nu a părut deloc tulburat.

– Bine, Morgan, n-ai decît să citeşti blestematul de dosar. Dar nu înainte să discut cu domnişoara Duvall... cu această domnişoară... în particular.

– De ce în particular? a întrebat Grant.

– Pentru că mă preocupă sănătatea ei. Am avut numeroase paciente în pragul isteriei după noaptea nunţii. Vreau să mă asigur că e bine, iar nervii ei – şi ai mei – pot fi scutiţi de accesele tale de furie.

– Nervi! a pufnit dispreţuitor Grant. Nervii ei n-au nimic. S-a uitat la Vivien, îngrijorat brusc. Nu-i aşa?

Ea nu i-a răspuns, ci a continuat să stea cu mîinile în poală.

– Afară! i-a spus Linley, părînd să savureze clipa în care îi comanda ceva lui Grant. Ai mai fost în casa mea, bătrîne. Du-te în sala de biliard, bea ceva sau fumează o ţigară. Trimit după tine în cîteva minute.

Cu un mîrîit ameninţător, Grant a ieşit.

Vivien a ridicat ochii spre Linley, îngrijorată. Se aşteptase la reproşuri mute, dar în ochii lui a citit doar blîndeţe şi îngrijorare. Linley i-a cerut permisiunea să se aşeze lîngă ea şi i-a zîmbit.

– Dincolo de toate accesele lui de furie, este unul dintre cei mai de ispravă bărbaţi din cîţi am

cunoscut, i-a spus. Morgan are multe calităţi, dar nu prea ştie să se poarte cu o femeie. Şi nu cred că a sedus prea multe inocente.

– A vrut să se răzbune pe Vivien, pentru răul pe care i-l făcuse. Planul lui a fost să se culce cu ea şi apoi să o alunge.

Linley a clătinat din cap.

– Nu-i stă în fire aşa ceva, a spus gînditor.

– Iar acum încearcă să repare ce a făcut, bineînţeles. Cred chiar că încearcă să se autoconvingă că mă iubeşte.

– După toate cele întîmplate, cred că meriţi să primeşti o compensaţie din partea lui.

– Nu, a şoptit ea. Nu vreau nici un fel de compensaţie. Vreau doar să ştiu cine sînt.

– Bineînţeles. Doctorul o privea cu o simpatie sinceră. Mă tem însă că nu te pot ajuta prea mult. Vreau doar să te asigur că disconfortul pe care trebuie să-l fi simţit este doar temporar. Dăţile viitoare va fi mai bine.

Vivien a dat scurt din cap, preferînd să nu-i spună că nu va exista o dată viitoare:

– Înţeleg, a spus repede. Nu mai e nimic de spus pe acest subiect, doctore.

El i-a zîmbit liniştitor.

– Mai ai puţină răbdare cu mine. Aş vrea să ştii că într-un asemenea act, între un bărbat şi o femeie trebuie să existe onestitate, afecţiune şi încredere. Să nu te dăruieşti unui bărbat cu care

nu împărtăşeşti toate astea. Abia atunci va fi o experienţă minunată, pe care nu trebuie să o ratezi.

Vivien se gîndea la bărbatul care se învîrtea nervos printr-o încăpere, întrebîndu-se dacă va mai reuşi vreodată să aibă încredere în el.

– Morgan este un om bun, a asigurat-o Linley, părînd să-i fi citit gîndurile. Este arogant, încăpăţînat... dar şi milos şi curajos. Sper că nu vei renunţa cu uşurinţă la el, draga mea. Mai ales ştiind ce simte pentru tine.

– Pentru mine? a întrebat uimită Vivien. Nu ştiu ce vrei să spui.

Doctorul i-a zîmbit.

– Îl cunosc pe Morgan de cinci ani şi nu l-am văzut niciodată în halul acesta din cauza unei femei. Şi mai ales să se fi simţit vreodată atît de vinovat.

– Dacă vrei să insinuezi că este îndrăgostit de mine... a început Vivien.

– Nu contează ce insinuez eu. Adevărul e că *este îndrăgostit de tine.* Linley s-a ridicat şi s-a îndreptat spre uşă. Înainte să o deschidă, a adăugat prozaic: ce va urma depinde doar de tine.

Linley l-a găsit pe Grant în sala de biliard, aşezat pe un scaun, cu coatele şi bărbia sprijinite de masă. Rostogolea cîte o bilă, trimiţînd-o spre

colţul opus, iar ele căzeau în săculeţul de mătase aşezat dedesubt.

– Cum este?

– Dacă ţinem cont de cîte i s-au întîmplat din noaptea în care a fost găsită în rîu... chiar foarte bine. Este o fată rezistentă.

Graṇt s-a mai liniştit. Avea încredere în Linley. Trebuia să fie expert, după cîte femei cu probleme fizice şi emoţionale tratase. A luat în mînă şi ultima bilă din fildeş şi a rostogolit-o pe catifeaua verde.

– Aş vrea să mai discutăm ceva, Linley, i-a spus în şoaptă. Tăcerea ta legată de sarcina adevăratei Vivien...

– Am fost obligat să păstrez tăcerea. Domnişoara Duvall mi-a spus foarte clar în ziua în care m-a vizitat că viitorul copilului – poate chiar viaţa lui – erau în pericol dacă secretul era dezvăluit. Şi deşi îi cunoşteam înclinaţia spre a dramatiza totul, am fost tentat să o cred. Nu a fost prea bucuroasă cînd i-am confirmat sarcina şi a plecat în grabă. Mi s-a părut ceva suspect. Parcă se temea de ceva... sau de cineva.

– Ar fi trebuit să-mi spui toate astea de la început! Grant s-a ridicat şi şi-a trecut degetele prin părul scurt. Pentru numele lui Dumnezeu, cineva a încercat să o omoare! Faptul că era însărcinată poate fi un indiciu foarte important .

– Morgan, i-a spus calm doctorul, ştii ce s-ar întîmpla dacă s-ar afla că am divulgat informaţii

confidenţiale fără acordul pacientei? Ştii cîte dintre ele sînt obligate să ţină secretă o sarcină, din diferite motive?

– Pot doar să ghicesc, a spus ironic Grant. Doamnele respectabile din Londra prinse în căsnicii lipsite de iubire îşi luau adesea cîte un amant. Iar unele reuşeau să-şi convingă soţii că ei erau taţii copiilor lor ilegitimi. Fără îndoială, doctorul Linley era păstrătorul multor secrete. Înţeleg conceptul de fidelitate, a continuat Grant. Însă adevărata Vivien este probabil în viaţă şi se ascunde undeva. Mai mult ca sigur că este însărcinată şi cu siguranţă este în pericol... iar fata de dincolo este şi ea în pericol. Aşa că ai face bine să-mi spui orice îţi aminteşti că ţi-ar fi spus ea în ziua aceea.

– Bine. Dar înainte să ne întoarcem în bibliotecă să-mi examinez dosarele, aş vrea să-ţi dau un sfat. Este legat de Vivien... adică de tînăra care ne aşteaptă acum. Nu a dorit deloc să discute despre... recenta ei experienţă cu tine, dar mi-a dat impresia unei fete sensibile...

– Crezi că este teribil de speriată, doar pentru că s-a culcat cu mine? l-a întrebat acid Grant.

Linley a zîmbit, fără să pară însă amuzat.

– Ai fi surprins cîte poate descoperi un doctor despre femei, Morgan. Le-am tratat pe unele care se considerau într-atît de rafinate încît nici nu puteau rosti cu voce tare cuvinte precum „stomac"

sau „sîni" Există femei care nu pot să-mi spună ce anume le doare, drept pentru care ţin în sertarul biroului meu o păpuşă, pentru ca ele să-mi arate partea corpului în cauză. Ţine cont că sînt femei în toată firea, măritate. În majoritatea cazurilor este doar o falsă delicateţe, dar există şi femei care nu se simt în largul lor să discute despre sex.

– Vivien nu este într-atît de delicată, din fericire.

– Ai dreptate, i-a răspuns doctorul. Dar chiar şi aşa, ar putea să aibă anumite temeri şi îndoieli pe care doar tu – sau următorul ei iubit – i le poţi alunga.

– Nu va mai exista un alt iubit, a spus imediat Grant, oripilat de idee. Eu sînt singurul bărbat pe care îl va cunoaşte.

– Ei bine, pentru majoritatea femeilor cea de-a doua experienţă sexuală este chiar mai importantă decît prima. Ea îi confirmă sau îi infirmă temerile iniţiale. După părerea mea, majoritatea femeilor care pretind că sînt reci din fire au fost de fapt tratate nepotrivit de soţii sau iubiţii lor.

Grant i-a aruncat o privire de gheaţă:

– Ştiu cum să-i produc plăcere unei femei, Linley. Sau ai de gînd să-mi povesteşti despre vasta ta experienţă cu femeile?

Doctorul a izbucnit în rîs.

– În nici un caz. Las totul în mîinile tale capabile.

S-au întors în bibliotecă şi au găsit-o pe Vivien studiind tratatele medicale. A lăsat volumele scrise

în latină sau greacă şi l-a privit în ochi pe Grant, întrebîndu-se ce anume îşi spuseseră cei doi. Grant era încruntat, părea nemulţumit de ceva.

Doctorul Linley a început să caute prin sertare. A scos de acolo un teanc de hîrtii legate cu sfoară.

– Acestea sînt, a spus el, punînd cîteva foi pe masă. Grant s-a apropiat imediat. Vezi? A continuat el, urmărind cu degetul ce era scris acolo. Nimic deosebit, cu excepţia... A căutat printre hîrtii şi brusc un plic a alunecat dintre ele, aterizînd pe podea. Vivien s-a grăbit să o ridice. Era o scrisoare sigilată cu ceară maron, adresată lui „V. Devane, White Rose Cottage, Forest Crest, Surrey"

– Ce este asta? a întrebat Grant.

Vivien privea fix scrisoarea, fără să scoată vreun cuvînt. Cuvintele *White Rose Cottage* îi păreau cunoscute. A întredeschis buzele şi a citit adresa o dată şi încă o dată, fără să scoată un sunet.

– Ei bine? a întrebat Grant, spulberînd concentrarea lui Vivien.

Doctorul a ridicat din umeri.

– Uitasem complet de ea. Domnişoara Duvall a lăsat-o în ziua în care a fost aici, atunci cînd i-am confirmat că era însărcinată. După cum ţi-am spus, era destul de tulburată. Vrînd să plece grăbită a scăpat pe jos poşeta iar conţinutul i s-a împrăştiat pe podea. Abia după ce a plecat am observat scrisoarea. Am avut intenţia să i-o înapoiez, aşa că

am pus-o în dosar, ca să o găsesc la următoarea ei vizită.

– Nu ţi-a trecut prin minte că ar putea fi importantă?

– Sînt un om ocupat, Morgan, s-a apărat Linley, încrucişîndu-şi braţele la piept. Am lucruri mai importante de făcut. Deschide blestemata de scrisoare şi citeşte-o. Şi iartă-mi această mică scăpare.

Vivien îi rupsese deja sigiliul. A despăturit coala, descoperind cîteva rînduri aşternute pe hîrtie cu un scris plin de înfloriturí. Cîtorva cuvinte le lipşea sfîrşitul, semn că fuseseră scrise în grabă.

Dragă,

Nu, nu trebuie să vii în oraş. Am ceva necazuri, dar mă descurc. Mai am de rezolvat cîteva lucruri fără importanţă, după care voi veni în Surrey.

Ne vedem curînd,

Vivien

Vivien a rămas privind fix scrisoarea, fără să conştientizeze că Grant o citise şi el peste umărul ei.

– Crezi ca a vrut să o trimită unuia dintre amanţii ei?

– Probabil.

– Şi crezi că ar putea fi acolo acum? La White Rose Cottage?

– Vom afla. Mă duc acolo chiar azi, i-a răspuns Grant. Imediat ce stau de vorbă cu Cannon, în Bow Street.

– Vreau să vin şi eu cu tine.

– Dar nu ştiu pe cine voi găsi acolo sau la ce aş putea să mă aştept. Eşti mai în siguranţă aici.

– Dar nu e drept! a exclamat ea. Dacă Vivien cea adevărată este în Surrey, vreau să o văd şi eu. Să-mi explice, dacă poate, cum de am ajuns în locul ei. Poate că ea ştie cine sînt. Trebuie să merg cu tine!

– Nu, a răspuns Grant. Rămîi la Londra, la adăpostul casei mele. Voi pune un agent de pază în noaptea asta, în cazul în care voi întîrzia mai mult decît mă aşteptam. Văzînd-o cît era de nefericită, a luat-o de talie, s-a aplecat spre ea şi i-a şoptit: nu vreau să-ţi rişti nici măcar un fir de păr din căpşorul tău frumos. Nu ştiu ce voi descoperi în Surrey, aşa că prefer să fii aici, în siguranţă. Lasă-mă să mă ocup singur de toate.

Vivien a dat din cap, mai liniştită:

– Te întorci cît poţi de repede, da?

El a sărutat-o pe frunte:

– Crede-mă... singurul loc în care-mi doresc să mă aflu este cel în care eşti şi tu.

În scurtul drum către casă, Vivien se uita fix la scrisoarea deschisă din poala ei, atingîndu-i scrisul cu vîrful degetelor. *V. Devane*... Numele o tulbura. Ca multe altele, i se părea familiar, dar nu-i evoca vreo amintire concretă. *V. Devane*...

– Îţi aminteşti peisajul din dormitorul lui Vivien, de lîngă măsuţa de toaletă? l-a întrebat ea. O casă acoperită de trandafiri albi. Iar tabloul era semnat Devane. Bărbatul acesta trebuie să însemne ceva pentru ea, de vreme ce i-a păstrat tabloul în camera ei şi a alergat la el cînd avea necazuri. A tot frămîntat scrisoarea în mîini pînă cînd Grant a întins mîna după ea:

– Dă-mi-o pînă nu o rupi.

Vivien i-a dat scrisoarea fără să protesteze.

– Chiar crezi că Vivien mai este în viaţă? l-a întrebat în şoaptă.

El i-a pus mîna pe genunchi, ca să o încurajeze:

– Cred că a aterizat în picioare, ca o pisică.

Ea a răsuflat uşurată auzindu-i răspunsul.

– Am sentimentul că trebuie să o protejez. Mă întreb dacă sîntem cu adevărat rude. Crezi că am putea fi surori?

– Semănaţi prea mult ca să nu fie aşa.

A închis ochii şi a oftat adînc.

– Vreau să ştiu totul despre familia mea... despre prietenii mei... Vreau să ştiu de ce nu mă caută nimeni. O persoană nu poate dispărea fără ca cineva să nu observe... Chiar nu-mi duce

nimeni lipsa? Vocea i s-a stins. Chiar nu mă iubeşte nimeni?

– Ba da.

Vivien a ridicat ochii spre el, uimită. Inima începuse să-i bată cu putere.

– Şi dacă o găsesc azi pe Vivien, între noi nu se va schimba nimic. Ochii lui erau plini de căldură. Iar cînd îţi vei recăpăta memoria, nu dau doi bani pe ce anume îţi vei aminti. Nu am făcut parte din trecutul tău... dar am de gînd să fac parte din viitorul tău.

– Dacă încerci cumva să... repari ce s-a întîmplat azi-noapte, s-a bîlbîit ea, ţi-am spus deja că nu este nevoie...

– Nu, nu mă refeream la asta. Ci îţi spuneam ce simt pentru tine.

Cuvintele lui au uimit-o şi i-au făcut plăcere. Nu-şi imagina bucurie mai mare decît să fie iubită de un bărbat ca Grant Morgan. Şi totuşi se temea că el se simţea în continuare vinovat că-i răpise virginitatea şi nu voia ca acesta să fie motivul pentru care să o ceară de nevastă. Nu uitase ce-i spusese el despre căsătorie. Nu avea nevoie de o soţie, aşa îi spusese. Nu voia să-i fie fidel aceleiaşi femei o viaţă întreagă. Măcar dacă ar fi spus-o cu mai puţină convingere, cu mai puţin cinism... dar el nu lăsase loc de îndoieli. Şi probabil că avea să ajungă să o urască, dacă se pricopsea cu o mireasă pe care nu şi-o dorise.

– Nu-mi face promisiuni, l-a rugat ea, punîndu-i un deget pe buze. Nu încă.

El i-a luat mîna şi i-a sărutat degetele şi palma deschisă.

– Vorbim cînd mă întorc.

Trăsura s-a oprit iar Vivien şi-a dat seama că ajunseseră.

– Drum bun, i-a urat, strîngîndu-l de mînă.

– Nu trebuie să-ţi faci griji, i-a spus el. Am de gînd să o găsesc pe Vivien Duvall şi să terminăm odată cu toată nebunia asta. După care... A făcut o pauză. O să-i cer scuze, la naiba!

– Faci tu asta? Îl privea surprinsă.

– Cu preţul vieţii. A rîs şi i-a furat un sărut înainte de a o ajuta să coboare din trăsură.

CAPITOLUL 13

Satul Forest Crest era aşezat în inima ţinutului Surrey. Pe jumătate ascuns de povîrnişurile de orz sălbatic şi de iarbă neagră, Forest Crest avea două străzi mai importante, o biserică şi o pajişte mărginită de salcîmi. Libelula părea a fi simbolul satului, pentru că era sculptată pe firmele cîtorva magazine şi pe intrarea în han. Era foarte adevărat că o mulţime de libelule se învîrteau prin aer, pe pajişte. Grant a oprit trăsura pe strada mare şi a intrat în brutărie. Aerul era fierbinte şi dulce şi l-a inspirat cu nesaţ atunci cînd a înaintat în prăvălie.

O femeie dolofană cu braţe puternice scotea pîinea din cuptor.

– Doreşti ceva, domnule?

Grant a clătinat din cap.

– Mulţumesc, dar nu. Caut White Rose Cottage. Poţi să-mi spui încotro este?

– Da. Ani de zile au locuit acolo profesorul satului şi fiica lui. Familia Devane. Erau mereu

înconjuraţi de cărţi şi de copii. Bietul domn Devane a murit acum doi ani, de inimă. Fata lui locuieşte încă acolo. Trebuie să o iei în jos pe strada Cottage, să treci de pajişte şi de biserică şi o să vezi imediat casa. Ai grijă să nu sperii fata, e tare timidă. N-am mai văzut-o prin sat de săptămîni întregi. Doar pe servitoare. A făcut o pauză şi s-a încruntat: pot să întreb ce vrei de la ea, domnule?

– Poţi întreba, dar asta nu înseamnă că-ţi răspund, i-a zîmbit el.

Nevasta brutarului a chicotit:

– Aş zice că e o fată norocoasă, de vreme ce un bărbat atît de chipeş îi apare-n prag. Bun rămas!

Grant s-a întors la trăsură şi a mînat caii, nerăbdător. A ajuns imediat la căsuţa acoperită cu stuf şi înconjurată de tufe de trandafiri. În jur era atîta linişte încît putea să audă aripile libelulelor bătînd prin aer şi zumzăitul albinelor care dădeau tîrcoale florilor. Mirosul greu al trandafirilor l-a învăluit pe cînd se apropia de uşa arcuită, confecţionată din pari groşi de lemn. Casa părea desprinsă dintr-o poveste cu zîne.

Fără să-şi dea seama, Grant şi-a ţinut răsuflarea cînd a bătut la uşă. A simţit mişcări prin casă. După o aşteptare care i s-a părut interminabilă, a bătut din nou la uşă, de data asta cu pumnul.

O servitoare tînără a apărut în prag, cu capul acoperit cu o bonetă albastră şi cu o expresie nesigură.

– Bună ziua, domnule, a spus în şoaptă.

– Aş vrea să vorbesc cu doamna care locuieşte aici.

– Nu este acasă, domnule. Fata nu ştia deloc să mintă. Nu este nimeni acasă.

Grant şi-a spus în gînd că nimeni „nu era acasă" ori de cîte ori îi călca pragul un agent.

– Du-te şi cheam-o, a sfătuit-o. Nu am timp şi nici răbdare.

Servitoarea a roşit.

– Vă rog să plecaţi, domnule.

Înainte ca Grant să apuce să-i răspundă, o voce catifelată a răzbătut dinăuntru:

– Voi vorbi cu domnul, Jane. Poate că *aşa* îl voi convinge să plece.

Grant a deschis larg uşa. Femeia din încăpere purta o rochie de muselină care îi acoperea cu greu pîntecul. Privirea lui Grant s-a mutat rapid de la formele femeii însărcinate la pistolul pe care îl ţinea, cu mînă fermă.

Arma i-a tremurat uşor în mînă cînd l-a recunoscut.

– Dumnezeule! a exclamat ea. Morgan, tu eşti?

– Vivien? A întrebat-o ironic: sau sînteţi mai mult de două, răspîndite prin toată Anglia?

CAPITOLUL 14

Victoria. Aflase în sfîrşit numele iubitei lui. Grant şi-l repetase iar şi iar în gînd, în timp ce se întorcea la Londra.

Victoria şi Vivien erau într-adevăr gemene. Vivien îşi schimbase numele de familie în Duvall atunci cînd devenise curtezană iar Victoria rămăsese la Forest Crest, cu tatăl ei.

White Rose Cottage era o casă plăcută, caldă, deşi era evident că familia Devane era săracă. Peste tot, în toate colţurile se găseau teancuri de cărţi, volume vechi cu coperte ponosite. Pe pereţi erau atîrnate tablouri înfăţişînd viaţa la ţară, executate clar de un amator, dar într-un stil vesel. Toate erau semnate de aceeaşi persoană: Victoria Devane.

După ce stătuse de vorbă cu Vivien, lui Grant i se păruse imposibil ca cele două femei să fi fost atît de diferite pe interior, văzînd cît de mult semănau la exterior. Victoria era o fată inocentă,

de la ţară, care îşi petrecea timpul citind, învăţîndu-i pe copii, pictînd şi culegînd flori de pe pajişte. Vivien, în schimb, căuta doar plăceri şi aştepta să fie servită... iar moralitatea ei lăsa mult de dorit. O frîntură din discuţia lor îi rămăsese lui Grant în minte, cea din momentul în care o acuzase pe Vivien că o atrăsese deliberat pe inocenta ei soră la Londra, avînd un unic scop: să abată pericolul asupra ei.

– Ai aruncat-o la lupi ca să te salvezi pe tine, îi spusese Grant cu răceală. Ai vrut să fie confundată cu tine şi aşa s-a şi întîmplat. Iar după ce ai reuşit să scapi de sora ta te-ai instalat aici şi ai pretins că erai ea.

Acuzaţia a enervat-o pe Vivien:

– Am ales să locuiesc aici pentru că nu eram în stare să-mi caut sora dispărută. Mi-am făcut o mie de griji pentru ea, m-am întrebat mereu ce se întîmplase cu ea. Eram convinsă că odată ajunsă la Londra, dacă nu mă găsea, avea să se întoarcă acasă. Şi pentru informarea ta, să ştii că i-am trimis o scrisoare în care o avertizam să nu vină în oraş!

– Asta? a mîrîit el, scoţînd scrisoarea din buzunar.

Vivien i-a smuls-o din mînă şi a citit-o repede.

– Cum ai ajuns în posesia ei?

– Ai lăsat-o în biroul lui Linley.

– N-am făcut aşa ceva! a spus ea cu ardoare. Am pus-o la poştă de îndată ce... S-a oprit brusc şi

şi-a dus mîna la gură. Vocea i s-a stins: cred că am făcut-o. Sînt aproape convinsă că am pus-o, dar... eram atît de îngrijorată! Oh, Dumnezeule! A lăsat scrisoarea să-i cadă din mînă, de parcă ar fi fost un şarpe. Nu am vrut ca Victoria să vină la Londra. A fost doar vina ei că s-a băgat acolo unde nu-i fierbea oala. Refuz să mă simt vinovată pentru ceea ce i s-a întîmplat! Ar fi trebuit să rămînă aici!

– Nimeni nu se aşteaptă să te simţi vinovată, a ripostat Grant. Tot ce-ţi cer este să mă ajuţi pe mine – şi implicit pe sora ta – răspunzînd la cîteva întrebări.

Vivien se conformase imediat, dornică să scape de ameninţarea care plana deasupra capului ei.

– Îţi spun tot. Dar după ce vom termina vei dori cu siguranţă să mai discuţi cu cineva. Cu lordul Lane.

Din nefericire, lordul Lane nu a fost de găsit la reşedinţa lui din Londra în seara aceea. De la valetul său, Grant a aflat că el îşi petrecea majoritatea timpului la clubul său. *Boodles* era un adevărat paradis pentru domnii de rang care preferau să discute despre vînătoare în detrimentul politicii.

Se lăsa noaptea cînd trăsura lui Grant a intrat pe St. James Street. Era obosit după călătorie. Dar mai mult decît orice, era nerăbdător să se întoarcă la Victoria.

Abia aştepta momentul în care o va vedea şi îi va explica totul... numele ei, identitatea, tot ce i se întîmplase. Voia să o ştie în siguranţă. Trecuse prin mult prea multe iar el voia să o facă să înţeleagă că răul trecuse. De aici înainte, el avea să-i asigure o viaţă confortabilă, tihnită. Dacă ea îi dădea voie.

Grant nu mai simţise niciodată aşa ceva. Nu-şi făcuse atîtea planuri de viitor, nu mai fusese atît de optimist. Avea să termine cu toate problemele lui Vivien Duvall iar apoi putea fi fericit cu Victoria. După toţi anii în care fusese agent, era sătul să alerge pe străzi, să intervină în încăierări, să-i urmărească pe escroci. Venise vremea să lase alt nefericit în locul lui... iar el să-şi facă timp să se bucure de viaţă.

Boodles, clubul care purta numele primului său ospătar-şef, era un loc cu aspect intenţionat plicticos, unde domnii îşi puteau găsi pacea şi relaxarea. Stăteau aşezaţi pe fotolii grele, fumau şi beau coniac şi priveau la tablourile înfăţişînd scene de vînătoare. Singurul zgomot care se auzea cînd şi cînd era foşnetul unui ziar sau şoapta unui servitor care îşi servea clientul. Era genul de loc în care Grant nu ar fi fost primit de bună-voie. Poate că avea suficientă avere, dar nu provenea dintr-o familie distinsă iar atunci cînd ieşea la vînătoare, prada lui erau oamenii.

Cînd Grant a intrat în club a fost întîmpinat de un valet care nu a părut prea încîntat să-l vadă.

– Da, domnule? Chipul servitorului era lipsit de expresie. Cu ce treburi pe-aici?

– Mi s-a spus că-l pot găsi aici pe lordul Lane. Sînt Morgan, de la biroul din Bow Street.

În ochii valetului se citea surprinderea. Era clar că i se părea de neconceput ca unul dintre patronii clubului să aibă de-a face cu cei din Bow Street.

– Lordul Lane vă aşteaptă cumva, domnule Morgan?

– Nu.

– Înseamnă că va trebui să reveniţi altă dată. Şi într-un alt loc. Servitorul s-a pregătit să-i închidă uşa în nas.

O gheată mare s-a proptit ferm în prag. Grant i-a zîmbit insolent valetului:

– Iartă-mă, cred că ţi-am făcut o impresie greşită. Ai crezut probabil că-ţi cer permisiunea. Adevărul este că îl voi vedea *chiar acum* pe lordul Lane. Aici. Deci... ai de gînd să-mi spui în ce încăpere este sau îl caut eu peste tot? Nu uita însă că nu sînt întotdeauna foarte atent, cînd fac o percheziţie. Mi se mai întîmplă să mai sparg anumite lucruri.

Valetul încremenise, panicat, imaginîndu-şi haosul provocat de un agent uriaş şi iritat în clubul liniştit.

– Aşa ceva n-am mai auzit! a spus el. Nu trebuie să-i deranjezi sub nici o formă pe clienţi. Cred că

lordul Lane este în salonul de servit cafeaua. Te rog să dai dovadă de discreţie...

– Sînt cel mai discret bărbat din lume, l-a asigurat Grant, cu un zîmbet. Haide, linişteşte-te. O să stau de vorbă cîteva minute cu Lane, după care voi pleca înainte ca patronii tăi să mă observe.

– Mă îndoiesc, a spus valetul, privindu-l cum intra pe acel tărîm sacru.

Domni tăcuţi erau aşezaţi la mesele rotunde. Un candelabru de cristal atîrna din tavanul alb, cu stucaturi. Un tablou sumbru înfăţişînd o scenă de vînătoare a unui cerb era agăţat deasupra şemineului, dînd un aer masculin întregii încăperi. Toate capetele s-au întors cînd Grant a intrat şi privirile i-au măsurat critic hainele prăfuite de drum şi părul răvăşit. Refuzînd să se lase intimidat, Grant a privit cu atenţie fiecare masă în parte, observîndu-l într-un tîrziu şi pe bărbatul care stătea singur în faţa şemineului.

Bărbatul era suplu, cu picioare lungi, cu părul grizonant şi chipul cu trăsături colţuroase. Citea un ziar, foarte concentrat. Avea în faţă o farfurie cu biscuiţi şi brînzeturi.

Grant s-a apropiat de el cu paşi măsuraţi.

– Lord Lane, a spus încet. Bărbatul nu a ridicat privirea din ziar dar îl auzise, cu siguranţă. Sînt Morgan, agent pe Bow Str...

– Ştiu cine eşti, a murmurat Lane părînd să fi terminat de citit paragraful. A pus deoparte ziarul.

Vocea îi era cultivată dar seacă, aspră, ca nişte oase bătrîne care se frecau între ele.

– Vreau să stăm de vorbă.

L-a privit cu răceală.

– Cum îndrăzneşti să mă abordezi în propriul club!

– Putem merge în altă parte, dacă doreşti, s-a oferit Grant plin de solicitudine, evident ironic.

– Doresc doar să dispari de aici, Morgan.

– Mă tem că este imposibil, domnule. Ceea ce trebuie să discutăm nu poate aştepta. Deci... stăm de vorbă în faţa prietenilor tăi sau într-o altă cameră, singuri?

Lane s-a uitat spre unul dintre servitori, care îi supraveghea curios din celălalt colţ al încăperii. Era evident că nu avea nici cea mai mică idee cum să scape de musafirul nepoftit.

– Cred că voi chema personalul să te dea afară, i-a răspuns Lane pocnind din degete spre servitorul care s-a apropiat alarmat.

Grant i-a prins mîna şi i-a făcut semn servitorului să-şi reia locul, la perete.

– Nu am chef de jocuri, domnule. De fapt mai am doar atît – şi şi-a apropiat degetul mare de arătător –să nu te iau pe sus şi să te duc în Bow Street, la interogatoriu.

Lordul Lane a roşit, ultragiat:

– N-ai îndrăzni!

– Oh, ba da, l-a asigurat Grant. Nu-mi displace deloc ideea de a-l aresta pe unul din proprietarii clubului chiar în mijlocul salonului de servit cafeaua. Mă voi abţine, însă. Asta dacă vei face un efort şi-mi vei da răspunsurile pe care le aştept.

Ochii lui Lane străluceau de furie:

– Eşti o mizerie, un...

– Ştiu, ştiu. Grant i-a făcut semn servitorului care s-a apropiat fără prea mare tragere de inimă. Adu-ne un ibric cu cafea, te rog. Fără zahăr. A făcut o pauză şi l-a privit întrebător pe Lane: unde doreşti să stăm de vorbă, domnule?

– La numărul patru e liber? a mîrîit Lane spre servitor.

– Cred că da, milord.

– Numărul patru să fie, a spus Grant. Ne vom bea acolo cafeaua.

– Da, domnule.

Sub privirile tuturor celor prezenţi, cei doi au traversat încăperea şi i-au trecut pragul. Au ieşit pe coridorul pe care erau înşirate mai multe camere.

– Nu ai idee cît sînt de influent, a mormăit Lane. Îl pot înlocui peste noapte pe magistratul-şef, dacă doresc. Te pot pune în lanţuri, pentru insolenţă, corcitură ignorantă!

– Vreau să discutăm despre Vivien Duvall, i-a răspuns calm Grant.

Din roşu, Lane a devenit alb ca o coală de hîrtie.

– Despre ce naiba vorbeşti?

Servitorul a intrat în cameră aducînd o tavă cu biscuiţi şi cafea. I-a turnat în ceaşcă lui Grant şi a plecat grăbit. Cînd uşa s-a închis în urma lui, Grant a dat pe gît jumătate de ceaşcă şi a ridicat ochii spre Lane.

– Cineva a încercat să o omoare cu o lună în urmă. Cred că eşti în măsură să faci lumină asupra celor întîmplate.

Bărbatul în vîrstă a scrîşnit din dinţi.

– Refuz să spun ceva legat de tîrîtura aceea.

– Nu se numără nici printre favoritele mele, i-a răspuns Grant. Dar tu ai mai multe motive să o urăşti, nu-i aşa? O învinovăţeşti de sinuciderea fiului tău.

– Ea este răspunzătoare pentru moartea lui Harry, a recunoscut Lane. Nu eşti primul căruia să-i fi spus asta.

– În ce fel este răspunzătoare?

Deşi făcea eforturi să-şi mascheze emoţia, vocea îi tremura de durere şi de furie:

– Fiul meu a suferit ani întregi de melancolie. Era predispus la excese de tot felul. O pradă uşoară pentru jucătorii de noroc şi pentru escroci.... şi pentru o femeie ca Vivien Duvall. Ea a avut o legătură cu Harry iar cînd i-a pus capăt fiul meu s-a împuşcat.

– Dar nu numai asta te-a îndurerat, a continuat Grant. După moartea lui Harry, Vivien l-a sedus şi

pe fiul lui Thomas – singurul tău nepot – plănuind să se mărite cu el.

A urmat o lungă tăcere.

– Nu am nici o idee despre aceste planuri, a spus cu o voce seacă.

Lane se pricepea destul de bine să mintă, şi-a spus Grant, dar subiectul era mult prea apropiat de inima lui iar furia era prea mare ca să o poată ţine ascunsă.

– Cînd ai aflat că Vivien pusese ochii pe nepotul tău l-ai făcut pachet şi l-ai trimis în India, cu primul vapor, a continuat Grant. Cred că nici toate bolile acelea exotice şi nici animalele sălbatice nu ţi s-au părut mai periculoase ca influenţa lui Vivien. ŞI probabil că ai avut dreptate, numai Dumnezeu ştie. Dar ar fi trebuit să te opreşti aici. Nu trebuia să angajezi pe cineva să o ucidă.

– Prostii! a ripostat Lane. Dacă voiam să o văd moartă mă ocupam personal de tîrfă.

– Bărbaţii de rang înalt nu fac asta cu mîna lor. Dar mă miră că ai găsit un asemenea idiot care să se ocupe de treburile tale murdare. Nu şi-a terminat treaba. Nu a fost în stare să ucidă o femeie mititică, lipsită de apărare – iar acest lucru l-ai aflat la balul dat de familia Lichfield. Atunci ai văzut că Vivien era încă în viaţă. Şi ai vrut ca ticălosul să-şi ducă la bun sfîrşit treaba pentru care fusese plătit.

Lane afişa o expresie vicleană şi infatuată:

– Ai vreo dovadă?

– Voi avea în momentul în care ancheta mea se va termina şi-l voi prinde pe asasinul plătit.

În clipa următoare s-a întîmplat ceva straniu... ceva care nu i se mai întîmplase vreodată lui Grant, în toţi anii în care fusese agent. Bariera dintre ei a căzut brusc iar Lane îl privea triumfător. După care a urmat o mărturisire alcătuită din cinci cuvinte:

– Nu-l vei prinde niciodată.

Recunoaşterea vinovăţiei a fost cu totul neaşteptată. Dacă ar fi fost în locul lui Lane, Grant s-ar fi ascuns la nesfîrşit, invocînd vîrsta înaintată, respectabilitatea şi influenţa politică. Lane nu era obligat să recunoască nimic. Probabil că se simţea invulnerabil, însă, avea să concluzioneze Grant mai tîrziu. Era cu siguranţă convins că un aristocrat cu poziţia lui socială nu avea să fie niciodată judecat pentru moartea unei prostituate. Mai mult decît atît, Lane era într-atît de furios pentru moartea fiului său încît undeva în adîncul sufletului îşi dorea să se afle că Harry fusese răzbunat aşa cum trebuia. Era bătrîn, mai avea doar cîţiva ani de trăit iar fiul lui îi fusese răpit de lîngă el.

Grant îl privea nemişcat pe Lane, care a continuat cu răceală:

– Vivien Duvall va ajunge curînd în mormînt iar ucigaşul ei va dispărea din Anglia – iar tu nu vei putea împiedica asta.

Cumplit de enervat, Grant a trebuit să-şi repete în gînd că Victoria era în siguranţă la el acasă, cu un agent care o păzea.

– Imbecilul pe care l-ai angajat nu se va apropia niciodată de Vivien, a spus Grant calm. Chiar de la început a urmărit o altă persoană. *Pe altcineva*, înţelegi? Femeia pe care a atacat-o şi a aruncat-o în Tamisa – aceeaşi femeie care şi-a făcut apariţia la bal – nu este Vivien Duvall. Este sora ei. Vivien s-a ascuns în tot acest timp iar ucigaşul tău plătit a încercat să o omoare pe sora ei.

– Nu este adevărat! Lane a sărit în picioare atît de brusc încît scaunul s-a răsturnat. Doar ideea că Vivien Duvall era bine, sănătoasă îl scotea din minţi. Eşti un mincinos!Doar un nesăbuit ar putea să creadă una ca asta...

– Sora lui Vivien a trecut prin chinurile iadului din cauza prostiei tale, a spus Grant, dînd frîu liber furiei. Iar coşmarul prin care a trecut se va sfîrşi în seara aceasta. Înainte să-şi dea seama ce făcea, a întins ameninţător mîinile spre gîtul lui. Să-ţi fac şi eu ce i-ai făcut tu? l-a întrebat. Hai să vedem cum te simţi după ce te strîng zdravăn de gît şi te arunc în Tamisa...

– Ia... mîinile... de pe mine... a şuierat bărbatul.

– Spune-mi numele făptaşului, ca să terminăm o dată, i-a spus Grant, ferm. Spune-mi-l, ticălosule.

Lordul Lane era stacojiu iar ochii îi aruncau scîntei.

– Dacă este adevărat, s-a înecat el, dacă sînt două... le distrug pe amîndouă, doar ca să fiu sigur...

– Niciodată! S-a terminat, înţelegi? Şi-a sporit deliberat strînsoarea. Numele lui, a repetat, semănînd cu un înger al răzbunării.

Lane a rostit dispreţuitor numele, cu un şuierat.

Brusc, Grant a slăbit strînsoarea şi a rămas privindu-l pe bătrînul care respira greu, în faţa lui.

– Ce-ai spus? a întrebat.

Şovăielnic, lordul Lane s-a dat un pas înapoi şi i-a repetat numele.

– Keyes, a spus. Neil Henry Keyes... unul dintre tovarăşii tăi. *Un agent*. A rîs cu amărăciune. Avea nevoie de bani. M-a asigurat că e o treabă uşoară. Ar fi trebuit să ştiu că unul ca tine se va dovedi incompetent. Dar voi găsi pe altcineva, mă auzi? Vivien Duvall nu va fi niciodată în siguranţă!

Clătinînd din cap, Grant s-a îndreptat spre uşă. Se sufoca, nu mai putea respira, i se părea că are sub tălpi nisipuri mişcătoare.

– Dumnezeule, a spus îngrozit. Pentru prima oară în viaţă era paralizat de panică. Keyes era agentul care fusese desemnat să o supravegheze pe Victoria în seara aceea. O lăsase pe mîinile ucigaşului ei, o făcuse cu mîna lui. Dacă i se întîmplă ceva, viaţa ta se va sfîrşi, i-a şoptit lui Lane.

La fel şi a lui. A luat-o la fugă, împiedicîndu-se. Ploaia rece l-a izbit în faţă.

– Viaţa mea s-a sfîrşit odată cu cea a lui Harry, a strigat Lane, alergînd după Grant. Vocea i-a răsunat în liniştea apăsătoare a clubului. Îl durea îngrozitor în piept, îl apăsa, dar a ignorat totul de furie. Singurul lucru care mă mai ţine în viaţă este că vreau să o văd moartă pe tîrfa aceea! Nu voi avea odihnă pînă ce nu moare, mă auzi? Şi dacă va trebui să-i smulg ultima fărîmă de viaţă din ea... cu mîinile mele...!

Lane s-a oprit în mijlocul salonului şi toţi servitorii au alergat spre el. Durerea din piept se accentuase, o ceaţă întunecată îl învăluia. A simţit o mulţime de mîini pe trupul lui, multe voci încercau să-l liniştească, dar toate astea l-au înfuriat şi mai tare. A căzut, topindu-se într-o mare de ură care nu avea să se risipească niciodată.

CAPITOLUL 15

– A sosit agentul, draga mea. Doamna Buttons apăruse în pragul uşii. Se numeşte Keyes şi este un domn bun şi blînd – cel mai capabil dintre oamenii lui sir Cannon. Şi domnul Morgan îl stimează mult. Sîntem pe mîini bune, sînt sigură de asta.

– Mulţumeşte-i domnului Keyes din partea mea pentru că are grijă de tot în lipsa domnului Morgan, a şoptit Vivien. S-a oprit în faţa ferestrei, cu o carte în mînă, privind la furtuna de afară. Deşi era după-amiază, era întuneric ca noaptea iar vîntul sufla cu putere. Au început să cadă primii stropi de ploaie, prevestind că ce era mai rău abia urma.

– De ce nu-i mulţumeşti personal, domnişoară? a întrebat menajera. Aşteaptă în holul de la intrare şi pare nerăbdător să-ţi vorbească de îndată.

– Bineînţeles, i-a răspuns Vivien fără prea mare tragere de inimă. Poftеşte-l te rog aici.

– Da, domnişoară.

Strîngînd volumul de poezii la piept, Vivien a oftat adînc. Nu voia să facă conversaţie cu Keyes, îl voia pe Grant înapoi. Ajunsese să se bazeze într-atît de mult pe el încît ura gîndul că puteau fi despărţiţi, chiar şi doar o noapte şi o zi.

Nu avea voie să gîndească astfel. Relaţia lor, aşa cum era ea, urma să se sfîrşească mult prea curînd iar ea trebuia să-şi păstreze măcar o brumă de demnitate la despărţire. Dacă îi arăta în vreun fel cît de mult însemnau pentru ea un zîmbet din partea lui, atenţia sau compania lui nu făcea altceva decît să-i facă pe amîndoi să se simtă stînjeniţi. Trăise pînă acum fără Grant Morgan şi trebuia să se obişnuiască să-şi ducă viaţa fără el, în continuare.

A inspirat adînc şi s-a întors pe călcîie exact în clipa în care doamna Buttons îl invita pe agent să intre. Domnul Keyes era un bărbat de talie mijlocie, îmbrăcat cu un costum care părea destul de scump. În mînă ţinea o pălărie gri cu boruri mari. Era un bărbat atrăgător cu aer de dandy, o apariţie, nu arăta deloc a agent. Vivien i-a zîmbit politicos iar doamna Buttons a şoptit ceva, în timp ce se retrăgea.

Keyes a oprit-o cu o atingere uşoară.

– Rămîi, doamnă Buttons, i-a spus. Poţi auzi şi dumneata ce vreau să-i spun domnişoarei Duvall.

– Da, domnule. Şi-a încrucişat braţele la piept şi a rămas, ascultătoare, cu un aer întrebător.

– Pentru început, domnişoară Duvall, a spus agentul cu o curtoazie de modă veche, vreau să-ţi spun că sînt măgulit că am fost ales să te protejez.

– Mulţumesc, i-a răspuns Vivien, observînd că ploaia de afară nu dădea semne că s-ar opri. Doamna Buttons m-a asigurat că te bucuri de stima iubi... S-a oprit brusc, roşind violent. A domnului Morgan, a reuşit ea să-şi încheie fraza. *Iubitul ei*? Nu avea nici un drept să-i spună astfel lui Grant. Nu era al ei, în nici un fel.

Ignorîndu-i scăparea, Keyes a părut dornic să o ajute să depăşească momentul. I-a zîmbit larg:

– Voi face tot ce-mi stă în putere să justific această încredere.

– Mulţumesc, domnule Keyes.

– În această ordine de idei, a continuat el, trebuie să te informez că a intervenit o schimbare de plan. Nu te speria, nu eşti în pericol. Dar sir Ross mi-a trimis vorbă să te aduc imediat la biroul din Bow Street.

– Prefer să rămîn aici, a spus Vivien, surprinsă, ducînd mîna la gît.

Keyes a clătinat din cap.

– Te înţeleg, domnişoară Duvall. Numai că sir Ross a primit informaţii noi în absenţa lui Morgan şi de aceea ar nevoie de tine în Bow Street.

– Ce fel de informaţii, domnule? a întrebat doamna Buttons, venind alături de Vivien.

– Nu am voie să le divulg, i-a răspuns Keyes zîmbindu-le celor două femei triste. Dar vă asigur că domnul Morgan ar dori să faceţi ceea ce vă spun eu. Iar în Londra nu există loc mai sigur decît casa de la numărul patru din Bow Street.

– Cît timp va trebui să rămîn acolo? a întrebat Vivien. Pînă la întoarcerea domnului Morgan?

– E posibil. A părut brusc nerăbdător. Haide, domnişoară Duvall, să nu pierdem timpul. Sir Ross mi-a cerut să te însoţesc de îndată.

– Bine. Vivien era tulburată din cauza schimbării de planuri. Avea un sentiment neplăcut. Domnul Keyes părea un om drăguţ, dar ceva la el nu-i plăcea. I se părea că faţada amabilă ascundea un bărbat rece, reptilian. Îşi dorea să-l poată evita. Inima îi bătea nebuneşte. Reacţia trupului ei era de neînţeles, mai ales că mintea ei nu discernea o cauză anume.

Dorea să poată scăpa cît mai repede de el.

– Domnule Keyes, a reuşit ea să spună, abţinîndu-se să nu o ia la fugă de lîngă el. Pot să iau cu mine o cameristă? Aş dori să am drept companie o femeie.

– Merge Mary, i-a spus doamna Buttons, evident de acord cu ideea.

Keyes a clătinat imediat din cap.

– Nu este nevoie. Nu este o vizită de curtoazie, domnişoară Duvall, este o treabă oficială. Aş

prefera să plecăm imediat, dacă nu te deranjează. Înainte să vină furtuna.

Vivien a avut un schimbi de priviri cu doamna Buttons. *Este de încredere?* a întrebat-o mut, iar doamna Buttons i-a răspuns fără cuvinte: *cred că da.*

Doamna Buttons era îngrijorată, dar a consimţit cu un gest al capului:

– Domnişoară Duvall, dacă domnul Keyes spune că trebuie să mergi cu el, nu cred că mai e ceva de spus. Are dreptate: nicăieri nu eşti mai în siguranţă ca în Bow Street.

Vivien s-a uitat pe geam. Cerul se întuneca.

– Foarte bine, a răspuns calm. Te rog să mă scuzi, domnule Keyes. Vreau să-mi schimb pantofii şi să-mi iau pelerina.

– Bineînţeles, domnişoară Duvall.

Vivien s-a dat un pas înapoi şi l-a privit atent. O amîntire îi chinuia creierul, încercînd să spargă zidul de uitare.

– Domnule... ne-am mai întîlnit cîndva, nu-i aşa?

– Nu cred, domnişoară. Privirea lui ascundea atîta ură că a simţit un ghem în stomac. Nu o plăcea deloc, şi-a dat ea seama. Probabil că auzise toate acele zvonuri groaznice despre ea – despre adevărata Vivien, de fapt – şi le crezuse.

Un ropot de tunete a spulberat liniştea. Keyes a întors privirea spre geam. Ceva în profilul lui, linia

nasului, felul în care bărbia se întîlnea cu gîtul, toate îi dădeau un sentiment de neliniște.

Keyes s-a uitat din nou la ea, surprinzîndu-i tensiunea din privire.

– Nu avem mult timp la dispoziție, domnișoară Duvall.

Ea s-a întors și a ieșit din cameră, străduindu-se să meargă normal deși se simțea cuprinsă de panică. Respirînd greu, s-a uitat peste umăr. Keyes stătea în capul scărilor și o privea atent. Părea un diavol răzbunător care încerca să o atragă în hăurile iadului.

Își dorea doar să ajungă în camera ei, să se simtă în siguranță, să închidă ușa în urma ei. Scările din fața ei îi păreau un munte imposibil de escaladat. S-a împiedicat încercînd să le urce. După cîteva clipe care i s-au părut o eternitate s-a trezit în fața ușii camerei ei. A intrat, a încuiat în urma ei și s-a sprijinit de ușă, tremurînd. Se chinuia să respire iar membrele îi era ca și paralizate. *Grant.* I-a invocat numele într-un strigăt mut, de ajutor. *Grant...*

Cînd amintirile au copleșit-o, a căzut în genunchi. Noaptea în care fusese atacată... bărbatul cu chip nemilos... mîinile puternice încleștate de gîtul ei, degetele care o împiedicau să respire... Pierduse lupta iar întunericul o înconjurase... iar apoi răceala cumplită a rîului... apa neagră care o adusese la suprafață...

Keyes îi făcuse toate astea. O ştia cu siguranţă. El încercase să o omoare şi avea să încerce din nou, pentru că eşuase.

Se simţea trădată. *Grant, cum ai putut să-l trimiţi aici? Cum ai putut să mă laşi cu el?*

Dar nu era vina lui, îi spunea cu insistenţă inima. El nu i-ar fi făcut niciodată aşa ceva, intenţionat.

Era în pericol aici, în casa care pînă acum i se păruse un paradis. S-a tîrît pînă la oala de noapte, ascunsă în dulapul de lîngă pat, dar valul de greaţă a cedat şi a putut să respire, umplîndu-şi plămînii cu aer proaspăt. A închis ochii şi s-a sprijinit de dulapul din mahon, savurînd răceala uşii masive pe obrazul ei înfierbîntat.

– *Victoria Devane,* a repetat cu voce tare. *Eu sînt Victoria.* Repeta încontinuu numele... numele ei cel adevărat. Era ca o cheie care descătuşa toate locurile ferecate ale minţii ei. Imagini ale trecutului ei i se perindau prin faţa ochilor: căsuţa de la ţară unde îşi petrecea timpul citind şi ocupîndu-se de copiii de şcoală... prietenii ei... o excursie făcută demult, la mare... înmormîntarea tatălui ei.

A închis ochii şi a revăzut imaginea tatălui ei cel blînd şi răbdător. Fusese un învăţat, un filozof care prefera cărţile în locul realităţii crude din lumea înconjurătoare. Victoria îl adorase şi-şi petrecea mare parte din timp citind alături de el.

Nu iubise niciodată un bărbat în sensul romantic al cuvîntului. Nu dorise să iubească. De cînd

mama lor părăsise Forest Crest, Victoria se ocupase doar de tatăl ei... şi de sora ei pe care o vedea doar rareori. Nu mai era loc pentru nimeni altcineva. Dragostea era mult prea periculoasă. Era mai bine să rămînă singură, dar în siguranţă. În raiul acela de sat avea doar cîteva responsabilităţi şi putea să aibă grijă de ea. Nu s-ar fi aventurat niciodată aidoma surorii ei, care veşnic intra în cîte un necaz.

Era copleşită de uşurare: se redescoperea pe ea însăşi, îşi recupera memoria, identitatea. Şi totuşi bărbatul care o aştepta jos nu avea să se lase convins că ea nu era Vivien.

– Oh, Vivien, a şoptit cu voce tremurîndă. Dacă supravieţuiesc, va trebui să răspunzi la o mulţime de întrebări.

Se simţea ca un şoricel prins în cursă, aruncat în acelaşi butoi cu un motan. Primul impuls a fost să se tîrască pînă la pat, să-şi tragă pilota peste cap şi să spere că agentul Keyes o s-o lase în pace. Dar el nu avea să renunţe, cu siguranţă. Va insista să o ia de acolo iar servitorii nu vor face nimic să o ajute. Îl vor crede pe el, nu pe ea, vor pune totul pe seama faptului că era bulversată din cauza amneziei. Şi nu aveau cum să accepte că un agent din Bow Street putea fi un criminal.

Oriunde ar fi vrut Keyes să o ducă, cu siguranţă că nu era vorba de Bow Street. Disperată, a încercat să se gîndească la ce era de făcut. În

afară de Grant, singurul în care avea încredere era sir Ross. Trebuia să ajungă imediat la el. A oftat şi şi-a şters cu mîneca broboanele de transpiraţie de pe frunte. Nu ştia prea bine unde se aflau birourile, doar că erau cumva de cealaltă parte a Covent Garden. Era un loc foarte cunoscut, era imposibil să nu nimerească.

A trecut imediat la acţiune, fără să mai stea pe gînduri. A luat din dulap o pelerină verde închis cu mîneci lungi şi o glugă stil capucin care îi acoperea părul şi faţa. Şi-a schimbat pantofii cu o pereche de ghete confortabile, pînă la gleznă, a deschis uşa şi a privit de-a lungul holului.

S-a sprijinit de tocul uşii cu degete tremurînde. Era greu să încerce să gîndească, să nu se grăbească, atunci cînd instinctul îi spunea să o ia la fugă ca un iepure speriat. A făcut un pas pe hol, apoi încă unul, după care s-a repezit spre scară – nu spre cea principală ci spre cea mică, a servitorilor. A coborît cu grijă spirala luminată doar de cele cîteva geamuri minuscule, ţinîndu-se de balustradă şi încercînd să nu-şi piardă echilibrul.

La nivelul primului etaj a observat o siluetă şi inima i-a stat în loc. Keyes, a fost primul ei gînd... dar şi-a dat imediat seama că era silueta unei femei minuscule. Era Mary care ducea un coş cu rufe împăturite.

Fata s-a oprit şi a privit-o surprinsă.

– Domnişoară Duvall? a întrebat timid. Ce cauţi aici, pe scara servitorilor? Ai nevoie să-ţi aduc ceva? Ce pot să...

– Să nu spui nimănui că m-ai văzut, i-a şoptit Victoria. Te rog, Mary. Vreau ca toată lumea să creadă că sînt în camera mea.

Din privirea servitoarei a înţeles că o credea nebună.

– Unde te duci pe o vreme ca asta?

– Promite-mi că nu spui nimănui.

– Cînd te întorci? a întrebat servitoarea, îngrijorată. Domnişoară, dacă păţeşti ceva iar eu nu spun că te-am văzut îmi pot pierde slujba. Mă trezesc aruncată în stradă! Te rog, domnişoară, nu pleca nicăieri...

– Mary, i-a spus disperată Victoria, nu am timp de pierdut. Vin înapoi cînd se întoarce domnul Morgan. Dar tu să nu spui nimic. Sau măcar aşteaptă cîteva minute. E o chestiune de viaţă şi de moarte.

A trecut pe lîngă fată şi s-a grăbit spre parter. A trecut prin bucătărie, fără să dea ochii cu vreun alt servitor şi a deschis uşa care dădea afară.

Aerul era greu, electric. Victoria a inspirat adînc, a străbătut o alee de serviciu şi s-a îndreptat grăbită spre aleea pietruită care ducea spre grădină. A trecut pe lîngă o arcadă şi pe lîngă masa din piatră înconjurată de scaune şi de ghivece mari de flori şi a ajuns la poarta din spate.

Cu fiecare pas care o îndepărta de casă se simţea mai în siguranţă, mai plină de speranţă.

Nu avea nici cea mai mică îndoială că procedase bine plecînd din casă şi lăsîndu-l pe Keyes să creadă că o încolţise. Pînă îşi dădea el seama că fugise, ea avea să fie departe. Victoria îşi imagina frustrarea pe care ar fi simţit-o descoperind că ea îi scăpase şi aproape că a bufnit-o rîsul. A grăbit pasul şi s-a îndreptat spre Covent Garden, unde era mare agitaţie.

Au început să cadă cîţiva stropi de ploaie, dar furtuna întîrzia să se dezlănţuie. Pantofii doamnelor răsunau pe caldarîm iar bărbaţii cu umbrelele sprijinite de braţ ridicau ochii spre cerul înnorat. Se întuneca neobişnuit de repede iar Victoria şi-a tras şi mai mult gluga spre faţă, tremurînd.

Bow Street nu putea fi prea departe, şi-a spus. Trebuia doar să treacă neobservată de Covent Garden şi ajungea imediat în biroul sigur al lui Cannon.

La cererea lui Keyes, doamna Buttons l-a servit cu vin. A admirat paharul scump din argint, cu formă elegantă şi frumos lucrat.

– Morgan s-a descurcat bine, a gîndit cu voce tare, iar tonul nu-i era deloc admirativ. Este cel mai bogat dintre toţi agenţii pe care-i ştiu. A ştiut să facă bani.

– Domnul Morgan munceşte foarte mult, i-a răspuns menajera, simţindu-se datoare să-i ia apărarea stăpînului ei. Morgan era un bărbat inteligent, cerebral – era drept să fie recompensat generos pentru calităţile lui.

– Nu mai mult decît noi, ceilalţi, a remarcat Keyes încercînd să zîmbească. Privirea îi era însă rece. El trăieşte ca un rege, pe cînd eu... Vocea i s-a stins şi a pălit, de parcă ar fi regretat că rostise acele cuvinte.

– Ei bine, a spus doamna Buttons încercînd să rămînă politicoasă, vreau să vă mulţumesc în numele lui sir Morgan pentru că aveţi grijă de domnişoara Duvall. Avem încredere că va fi în siguranţă, aşa cum ar fi şi dacă el ar păzi-o personal.

– Da, a spus el în barbă. Mă ocup eu de păpuşa lui preţioasă.

Doamna Buttons a înălţat capul, convinsă că nu auzise bine:

– Ce aţi spus, domnule?

Înainte ca el să apuce să-i răspundă şi-a făcut apariţia o servitoare bruneţică, cu obrajii scăldaţi în lacrimi. Era foarte agitată şi-şi freca cu nervozitate mîinile:

– Doamnă Buttons... a spus abia şoptit, rămînînd pe jumătate ascunsă de tocul uşii. M-am gîndit să vin imediat, deşi mi-a spus să nu fac asta... Oh, nu ştiu ce să fac, nu vreau să păţească nimic rău!

– Mary, i-a spus îngrijorată menajera, apropiindu-se de ea. Atent, Keyes s-a îndreptat în scaun

– Ce s-a întîmplat? a întrebat el. Despre cine este vorba? Despre domnişoara Duvall?

Fata a dat din cap.

– A plecat, domnule.

– A plecat? a repetat surprinsă doamna Buttons iar Keyes a sărit de pe scaun.

– Cum adică a plecat? a tunat el iar ambele femei l-au privit surprinse.

Servitoarea a început să se bîlbîie:

– N-nu sînt cinci minute de-atunci... Am întîlnit-o pe scara servitorilor şi mi-a s-spus să nu... Oh, ar fi trebuit să-mi ţin gura, dar este în pericol, nu-i aşa? A privit spre menajeră, nefericită: am greşit cu ceva, doamnă Buttons?

– Nu, Mary, a liniştit-o menajera, bătînd-o uşurel pe mînă. Ai făcut exact ceea ce domnul Morgan s-ar fi aşteptat de la tine.

– Ticăloasa! a explodat Keyes, aruncînd cu paharul cît-colo, fără să ţină cont că vinul se vărsase pe covorul lucrat de mînă. O pată mare, roşie,a apărut pe motivul floral cu galben şi albastru. Nu scapă ea de mine! şi-a jurat, apucînd în grabă haina şi pălăria şi ieşind ca un fulger din încăpere.

Doamna Buttons s-a frecat pe frunte. Începuse să o doară capul. A vorbit, cuprinsă de nelinişte:

– Se poartă ciudat, şi-a spus mai mult sieşi decît fetei din faţa ei. E clar că nu o place prea tare pe domnişoara Duvall.

– Sper să o găsească, a spus încet Mary. Abia atunci va fi în siguranţă, nu-i aşa?

Menajera nu i-a răspuns. A tresărit cînd uşa s-a închis cu zgomot în urma agentului.

La începuturi Covent Garden fusese o înşiruire de piaţete aristocratice, cu case impozante şi o biserică mică ridicată de Inigo Jones, dar de-a lungul secolelor suferise o mulţime de transformări. Acum adăpostea cele mai celebre teatre din lume, cafenele înţesate cu scriitori, artişti şi muzicieni. O piaţă centrală imensă, acoperită îşi întinsese tentaculele dincolo de piaţete, spre străzile şi aleile dimprejur. Zgomotul şi aglomeraţia păreau să sporească cu fiecare an care trecea. Nobilii plecaseră de mult, îşi părăsiseră frumoasele case iar acum acestea se transformaseră în magazine şi taverne.

Victoria a trecut pe lîngă vitrina unei parfumerii, plină cu borcane cu pomezi şi uleiuri aromate.

– Vino-ncoa', drăguţo! a auzit o voce spartă şi cineva a apucat-o de mînecă. O femeie în vîrstă, cu fuste roşii, creţe şi o mulţime de brăţări pe mîini se agăţase de braţul ei. Hai să-ţi ghicesc norocu'... pentru un şiling îţi spun toate secretele zilei de mîine.

– Îţi mulţumesc, dar n-am nici un ban, i-a răspuns Victoria eliberîndu-se din strînsoare.

Ghicitoarea insista, urmărind-o pas cu pas şi prinzînd-o iar de încheietură:

– Îţi ghicesc şi gratis! Ridicase tonul. Dă-te aproape, lume! Cine vrea să afle ce viitor are fata?

Dîndu-şi seama că femeia o folosea drept momeală pentru alţi trecători, Victoria şi-a smuls mîna din mîna ei.

– Dă-mi drumul.

Întîmplarea a atras cîteva priviri iar Victoria s-a uitat temătoare în jur. A văzut ceva mai departe o pălărie gri şi a simţit un nod în gît. Arăta exact ca aceea a lui Keyes. Dar nu avea cum să o ajungă atît de repede, nu-i aşa?

S-a uitat din nou dar pălăria dispăruse. Keyes ea pe urmele ei, simţea asta.

Era convins că ea era Vivien şi avea să o omoare, fie din răzbunare fie pentru că fusese plătit să o facă. Dacă aflase că fugise, ştia şi că singurul refugiu era biroul lui sir Ross din Bow Street. Şi avea să facă orice ca s-o împiedice să ajungă acolo.

S-a simţit cuprinsă de furie din cauza nedreptăţii situaţiei. Era în pericol, dar nu din vina ei. Venise la Londra pentru că îşi făcuse griji pentru sora ei şi avusese parte de o serie de întîmplări, care mai de care mai bizare.

Cerul a părut să se desfacă şi torente de apă s-au revărsat, făcînd ca mulţimea să se risipească, în căutare de adăpost. Vivien a inspirat adînc şi a privit din nou spre coloane. A zărit din nou pălăria gri şi l-a recunoscut pe Keyes. Era cam la o sută de metri depărtare şi chestiona pe cineva. Din atitudine se vedea că era extrem de tensionat.

– Oh, Doamne, a murmurat.

De parcă i-ar fi simţit privirea, Keyes s-a întors brusc spre ea. Era furios. L-a împins cît-colo pe bărbatul căruia îi punea întrebări şi s-a repezit spre Victoria, ucigînd-o din priviri. Victoria a zbughit-o la rîndul ei, a luat-o pe lîngă operă şi a ieşit în Russell Street, împiedicîndu-se de o piatră din caldarîm. A încercat să-şi recapete echilibrul, conştientă că distanţa dintre ei se micşora. *Nu mă poţi opri*, şi-a spus hotărîtă. *Trebuia* să ajungă în Bow Street, la naiba! Ajunsese prea departe ca să dea greş tocmai acum.

Grant s-a năpustit pe uşa din faţă. A pălit atunci cînd i-a văzut pe toţi servitorii adunaţi în holul de la intrare, înconjurînd-o pe doamna Buttons.

– Domnule Morgan! a exclamat menajera, renunţînd la atitudinea demnă pe care o afişa de obicei. Părea tulburată; cîteva şuviţe i se desprinseseră din cocul strîns. Grant nu o mai văzuse niciodată aşa.

– Unde este? a întrebat ca un sălbatic, deşi undeva în adîncul sufletului ştia deja răspunsul.

– Slavă Domnului că te-ai întors! a spus doamna Buttons. Tocmai mă pregăteam să trimit un bilet în Bow Ştreet, pentru că nu ştiam cînd te întorci şi am vrut să văd dacă cererea lui sir Ross era adevărată sau nu...

– Despre ce naiba vorbeşti? S-a uitat în jur, la ceilalţi servitori. Unde este Victoria? a strigat.

Pe feţele tuturor se citea nedumerirea.

– Victoria? a repetat menajera, uimită.

Grant a clătinat din cap.

– Vivien. Domnişoara Duvall. Femeia care a locuit aici în ultimele săptămîni. Unde este? Unde e Keyes?

Au urmat cîteva clipe de tăcere care i-au sporit furia. Nimeni nu îndrăznea să-i răspundă, şi-a dat seama, consternat.

– *Să-mi spună cineva ce s-a întîmplat, la naiba!*

Mary a făcut un pas înainte. Nu s-a apropiat mai mult, de parcă i-ar fi fost teamă să nu o lovească.

– Este greşeala mea, domnule, i-a şoptit. Am văzut-o pe domnişoara Duvall plecînd. Se furişa pe scara servitorilor şi a ieşit pe uşa de la bucătărie. M-a rugat să nu spun nimănui. Mi-a spus că pentru ea este o chestiune de viaţă şi de moarte. Dar m-am gîndit că ar fi bine să-i spun totuşi doamnei Buttons şi aşa am şi făcut.

Inima lui Grant bătea cu putere, răsunîndu-i în urechi.

– De viaţă şi de moarte, a repetat el. Însemna că Victoria îşi dăduse seama că era în pericol şi încercase să fugă.

Doamna Buttons îşi ştergea cu nervozitate mîinile de şorţ.

– Imediat ce a ajuns, domnul Keyes mi-a spus că sir Ross i-a cerut să o aducă pe domnişoara Duvall în Bow Street. Se purta destul de ciudat. Îl cunosc de ceva ani, dar nu l-am văzut niciodată aşa. Era clar că domnişoara Duvall nu voia să plece cu el, dar i-a spus totuşi că se duce să-şi schimbe pantofii. În timp ce el o aştepta în bibliotecă, ea s-a furişat afară, Bănuiesc că oricărei femei care a trecut prin ce a trecut ea îi este frică de străini.

– M-am uitat pe fereastră după ea, a continuat Mary. Se îndrepta spre piaţă, iar domnul Keyes era pe urmele ei.

– Se duce în Bow Street, a şoptit Grant. Din punctul ei de vedere, era singurul loc sigur, în afară de casa lui. I-a strigat unui servitor să ia un cal şi să se ducă de îndată în Bow Street: spune-i lui Cannon să strîngă toţi oamenii disponibili şi să umple Covent Garden şi străzile învecinate cu agenţi şi poliţişti, pînă ce domnişoara Duvall şi Keyes vor fi găsiţi. Haide, grăbeşte-te! În cinci minute să fii în biroul lui Cannon!

– Da, domnule. Servitorul a rupt-o la fugă, alegînd cel mai scurt drum pînă la grajduri.

Grant a ieşit în trombă din casă, ignorînd ploaia care îi uda părul şi hainele. Un sentiment ciudat pusese stăpînire pe el, sentiment pe care nu-l mai încercase pînă atunci. Nu se gîndise niciodată la siguranţa lui, ştia că era suficient de puternic şi de inteligent să iasă din orice pericol. Dar teama pentru altcineva, amestecul acela de iubire, teroare şi furie era o adevărată agonie.

A alergat spre Covent Garden, printre animale şi căruţe, pe străzile murdare, pline cu trecători care se grăbeau prin ploaie. Dacă i se întîmpla ceva Victoriei... Gîndul i-a provocat o durere în piept, împiedicîndu-l să respire.

A trecut de biserica St. Paul iar Covent Garden s-a deschis în faţa lui, cu amestecul de hoţi din buzunare, bătăuşi şi codoşi... tuturor le-ar fi atras atenţia, cu siguranţă, o femeie tînără şi frumoasă, neînsoţită. L-a cuprins panica: trebuia să o găsească înaintea lui Keyes, dar nu ştia dacă ocolise Covent Garden şi o luase pe aleile lăturalnice înţesate de vagabonzi şi criminali sau străbătuse piaţa.

– Unde eşti, Victoria? a spus în şoaptă, tot mai frustrat cu fiecare minut care trecea. A fost nevoie de toată stăpînirea de sine ca să nu strige întrebarea în gura mare.

Folosindu-şi ambele mîini ca să şteargă stropii de ploaie de pe obraji, Victoria a pornit orbeşte pe prima stradă care se intersecta cu Russell şi şi-a dat seama, disperată, că o luase în direcţia greşită. Ce bine ar fi fost dacă ar fi ştiut drumul! Măcar dacă mai avea cîteva minute la dispoziţie înainte ca agentul Keyes să-şi dea seama că fugise.

Ca peste tot în Londra, cînd părăseai o stradă principală, curată şi cu case frumoase, nimereai într-o lume a tîrfelor şi hoţilor, a caselor sărăcăcioase, dărăpănate. Fără să se mai uite peste umăr, Victoria a căutat un refugiu, iar primul întîlnit în cale a fost o clădire cu două nivele care servea drept casă de pariuri.

A coborît cele cîteva trepte care duceau la subsol şi a nimerit într-o încăpere slab luminată în care se aflau vreo zece bărbaţi , absorbiţi de listele cu pronosticuri atîrnate pe peretele din spate.

În aer plutea un miros greu, un amestec de sudoare, tutun şi haine umede de ploaie. Victoria s-a făcut mică într-un colţ, şi-a tras şi mai mult gluga spre faţă şi a aşteptat, sperînd ca agentul Keyes să treacă de casa de pariuri fără să o observe. Ştia însă că spera în zadar. Era o zonă pe care agenţii o cunoşteau prea bine, iar ei erau antrenaţi în a-i urmări şi găsi pe cei căutaţi. În asta excelau agenţii: în a-şi vîna prada.

– Ia te uită! O voce de bărbat s-a auzit şi o pereche de cizme negre s-au apropiat de ea. Se pare că o păsărică s-a adăpostit aici de ploaie.

Pariurile s-au oprit pentru că îi remarcaseră cu toţii prezenţa. Victoria şi-a muşcat buza cînd bărbatul a întins mîna spre ea şi i-a dat jos gluga.

– Cam frumuşică, a spus el, rîzînd. Cu ce trebuiri pe aici, păsărică? Cauţi companie pentru astă-seară? Ai găsit-o. Am o monedă în pantaloni care poate fi a ta.

– Şi nu numai asta are în pantaloni, pun pariu, a spus altcineva, după care au urmat hohote de rîs.

Dîndu-şi seama că era acum în centrul atenţiei, Victoria l-a privit pe bărbat în ochi. Părea un gentleman, poate că făcea parte din mica nobilime. Era proaspăt ras, cu pantaloni cafenii, o haină cu guler înalt şi o cravată îndrăzneaţă.

– Cineva nu mi-a dat pace acolo, în piaţă, a spus ea în şoaptă. M-am gîndit să mă ascund aici pentru cîteva minute.

El s-a prefăcut îngrijorat şi a luat-o pe după umeri, cu un gest familiar.

– Biata păsărică! Îţi ofer protecţia mea. A încercat să-i desfacă pelerina, ignorîndu-i protestele. Nu te feri. Trebuie să văd ce ai de oferit.

Întreaga atenţie era concentrată acum asupra lor. Chiar şi agentul de pariuri făcuse o pauză să-i urmărească, alăturîndu-se corului de încurajări.

– Am venit aici ca să nu fiu molestată de un bărbat, a spus Victoria împingîndu-l şi refugiindu-se mai departe de el. Nu îl caut pe al doilea.

Bărbatul era convins că era doar un joc de-al ei:

– Îţi ofer o noapte în compania unui armăsar şi o recompensă generoasă pentru serviciile tale. Ce altceva şi-ar mai putea dori o femeie?

– Te recompensez eu dacă mă duci pînă în Bow Street, i-a răspuns ea. Sînt sigură că ai auzit de Grant Morgan, agentul. Va considera că i-ai făcut o favoare personală dacă mă ajuţi să ajung acolo în siguranţă.

O privea cu un alt gen de interes:

– Da, am auzit de Morgan. Ce legătură ai tu cu el?

Victoria a răsuflat uşurată. Numele lui Grant îi atrăsese în sfîrşit atenţia. Dacă îl putea convinge pe bărbatul acesta să o ducă în Bow Street, era în siguranţă. Dornică să-l convingă cît mai repede, s-a agăţat de mîneca lui, exact în clipa în care cineva intra pe uşă.

I-a zărit pălăria gri şi a scos un ţipăt de spaimă.

– El este, a tremurat ea.

– Bărbatul care te-a deranjat? a întrebat aşa-zisul ei protector.

Victoria a dat din cap. Keyes respira greu din cauza efortului şi părea furios. În clipa în care a văzut-o, ochii i-au strălucit a triumf.

– Sînt agent în Bow Street şi urmăresc o suspectă, a spus cu voce rece, clară. Trebuie să-mi predaţi această femeie.

Cuvintele lui au produs rumoare printre cei prezenţi. Agentul de pariuri a făcut cîţiva paşi înainte şi a început să strige, furios:

– Eu am o afacere curată. Ce tot aveţi cu mine? Ce trebuie să fac să vă ţin departe? Era binecunoscut faptul că agenţii de pariuri şi cei din Bow Street se dispreţuiau reciproc. Agenţii din Bow Street îi considerau pe ceilalţi prea puţin diferiţi de infractori şi îi tratau ca atare.

– Trebuie să o interoghez pe această femeie într-o afacere legată de Coroană.

– Minte! a strigat Victoria aruncîndu-se în braţele bărbatului de lîngă ea. Nu am făcut nimic rău!

– De ce anume este acuzată? a întrebat acesta, protejînd-o cu braţul lui.

– Nu am timp să-ţi înşir toate capetele de acuzare, i-a răspuns Keyes. Dă-i drumul femeii şi vezi-ţi de treabă.

– Fă ce ţi-a spus, l-a îndemnat şi agentul de pariuri. Lasă-l s-o ia pe femeie şi să plece. Nu e bine pentru afacere să am un agent prin preajmă.

Bărbatul a oftat şi a împins-o uşurel spre Keyes.

– Tot doreai să ajungi în Bow Street, porumbiţo. Se pare că ai făcut rost de un însoţitor.

– Nu mă va duce acolo! A strigat, agăţîndu-se de el. Vrea să mă omoare! Nu mă lăsa pe mîna lui!

– Să te omoare? a repetat bărbatul. Era clar că i se părea că exagera. Haide, păsărică, orice-ai fi făcut, nu poate fi atît de rău! Cînd ajungi la tribunal, zîmbeşte-i cît poţi de frumos judecătorului şi sînt convins că vei scăpa uşor.

– Te rog! i-a spus disperată. Ajută-mă să ajung la sir Ross Cannon, în Bow Street! Este viaţa mea în joc!

Bărbatul a privit-o atent. Ceea ce a văzut în ochii ei a părut să-l convingă.

– Bine, a spus. Fac şi eu o faptă bună în seara asta: salvez o domnişoară aflată la ananghie. Bănuiesc că nu se întîmplă nimic dacă o însoţesc eu în Bow Street. În fond, care ar fi diferenţa? Pot să o duc eu acolo, în numele tău.

Keyes s-a apropiat de ei, calm, cu ochii întunecaţi, ucigători. Părea să-şi cîntărească răspunsul.

– Îţi arăt eu care ar fi diferenţa, a spus pe un ton măsurat. În timp ce vorbea a scos un retevei scurt pe care l-a fluturat prin aer. Îl folosea de obicei pentru a-i „convinge" pe infractorii care nu i se supuneau. Victoria a scos un ţipăt cînd Keyes l-a lovit pe bărbat de trei ori, în succesiune rapidă, în cap şi în zona umerilor. A auzit cum loviturile răsunau în trupul lui. Bărbatul a căzut la pămînt, cu un geamăt.

Keyes a apucat-o de mînă şi i-a răsucit-o la spate. Un cor de strigăte a răsunat în încăpere, dar vocea lui Keyes i-a acoperit pe toţi:

– Nu cred că e indicat să vă puneţi cu mine. Veţi fi acuzaţi că aţi împiedicat un agent aflat la datorie. Cine vrea să-şi petreacă noaptea la Newgate? A rîs dispreţuitor şi a continuat: bănuiam eu. Vedeţi-vă de treabă, domnilor şi uitaţi că aţi văzut-o pe femeia aceasta.

– Ieşi afară! i-a strigat agentul de pariuri.

– Bucuros, a spus Keyes şi a împins-o pe Victoria în sus, pe scări.

– Nu mă poţi omorî acum! a strigat ea. Ploaia îi bătea în faţă. Sînt martori... au văzut cu toţii că m-ai luat de aici. Vei fi judecat... spînzurat...

– O să dispar cu mult înainte ca ancheta să înceapă măcar, a mîrîit Keyes, continuînd să-i ţină mîna răsucită la spate şi împingînd-o spre mijlocul străzii.

Vivien se uita disperată în jur, încercînd să găsească pe cineva care să-i sară în ajutor. Mirosul greu venit de la un abator a învăluit-o şi ochii i-au lăcrimat.

– De ce-mi faci asta? a spus.

Surprinzător, Keyes a auzit-o în tot acel tumult.

– Sînt prea bătrîn ca să continui să fac pe agentul şi n-am nici un ban pus deoparte ca să mă pot retrage. Al naibii să fiu dacă o să duc o viaţă de cîine cîte zile voi mai avea.

– C-cine te-a plătit să mă omori? a întrebat ea, apoi a scos un ţipăt scurt, de durere, pentru că el îi răsucea şi mai tare mîna.

– Gata cu vorbăria! a spus el. Au dat colţul, îndreptîndu-se spre o fabrică abandonată. Pereţii păreau să stea să cadă şi nimeni nu îndrăznise să-şi facă sălaş acolo, nici măcar cei mai săraci. Victoria a încercat să se împotrivească atunci cînd el a forţat-o să treacă pragul.

A simţit o durere ascuţită în cap şi şi-a dat seama că o lovise, ca să nu-i mai opună rezistenţă. Nu mai putea gîndi coerent. El a legat-o la gură cu cravata lui şi a încătuşat-o.

Victoria s-a împiedicat cînd agentul a împins-o spre scările rupte, care au trosnit ameninţător sub greutatea lor. Înăuntru ar fi fost întuneric ca noaptea dacă în acoperiş şi în pereţi nu ar fi fost o mulţime de găuri şi de crăpături. Peste tot erau pete mari de ulei.

Nimeni nu o putea găsi aici, şi-a spus Victoria, încercînd să respire atunci cînd Keyes i-a dat brînci să urce la etajul al doilea. Peste tot erau excremente de şobolani, mucegai, pînze de păianjeni şi cuiburi de păsări. Ocupanţii clădirii s-au împrăştiat rapid, cu chiţăituri şi fîlfîit de aripi. Ploaia îşi făcea loc printr-o gaură din acoperiş, chiar în centru, formînd o baltă mare. Keyes a tras-o într-un colţ şi a trîntit-o jos, făcînd ca rochia să i se ridice pînă la genunchi.

A rămas nemişcat, privindu-i ciorapii uzi. Privirea lui i-a provocat greaţă.

– Aveam de gînd să termin rapid cu tine, i-a spus. Dar merit ceva în plus pentru efortul meu, pentru că mi-ai pricinuit numai necazuri. Vreau şi eu o bucăţică din ce i-ai dat lui Morgan.

Brusc, nimic nu a mai părut real. Ca prin ceaţă, Victoria şi-a spus că era doar un vis, că avea să se trezească repede, cu Grant alături, care îi va spune că totul era bine. S-a concentrat cu disperare pe ideea că nu era decît un coşmar. Nici nu a tresărit cînd Keyes a început să-şi desfacă bretelele.

– Nu e nici o pierdere, i-a spus el. Am văzut mii de femei de teapa ta. Dar un lucru e sigur – eşti rezistentă ca o stîncă. Nici o altă femeie nu ar fi supravieţuit dacă ar fi trecut prin ce-ai trecut tu. Brusc, în voce i se citea gelozia: tot ce e mai bun, numai pentru Morgan. Eşti o bucăţică tare bună. I-a ridicat fusta şi în clipa aceea Victoria şi-a dorit să fi murit deja.

CAPITOLUL 16

Aşa cum ceruse Grant, Covent Garden şi împrejurimile au fost curînd înţesate de agenţi şi poliţişti. Poliţişti călare au împărţit zona cu precizie militară. Cannon a rămas în Bow Street, la comandă, şi cu toţii au primit ordin să-i raporteze numai lui, de urgenţă.

Grant ştia că dorinţa lui Cannon de a-i găsi pe Keyes şi Victoria devenise o chestiune personală. Deja publicul căuta semne că agenţii din Bow Street erau corupţi. Orice dovadă legată de Keyes putea fi folosită împotriva planurilor lui Cannon – împotriva tuturor agenţilor – pentru a zădărnici reorganizarea şi extinderea lor. Toţi agenţii erau conştienţi de asta şi îl căutau asiduu.

– Morgan, i-a spus îngrijorat Flagstad, luptîndu-se cu ploaia, nu înţeleg şi pace ce motiv ar fi avut domnişoara Duvall să fugă de Keyes. Probabil că şi-a pierdut capul... s-a panicat ... dar de ce? Ştim cu toţii că este un om bun, Keyes.

Grant a clătinat din cap în timp ce se îndrepta spre operă. Abia dacă a reuşit să-i răspundă, printre dinţi.

– Nu putem fi siguri de nimic.

– Ba putem, sînt convins de asta! a insistat Flagstad, chinuindu-se să ţină pasul cu el. Keyes n-a făcut nimic nelalocul lui... o caută pe domnişoara Duvall ca şi noi, ca să o ştie în siguranţă.

Mărturia de prietenie a lui Flagstad ar fi trebuit să-l impresioneze pe Grant. Nu-şi explica deloc ce se întîmpla. Îl cunoştea pe Keyes de mulţi ani şi orice sugestie că ar fi putut face ceva rău l-ar fi tulburat peste măsură.

Grant ştia că ar fi trebuit să fie mai înţelegător, să-i spună cîteva cuvinte liniştitoare, dar s-a trezit prinzîndu-l de rever:

– Unde naiba este? Îşi ţinuse pînă atunci cumpătul, dar nu mai putea. Nu-mi spune ce fel de om este Keyes, ajută-mă să-l găsesc pe nemernic!

– Da... Da... Flagstad încerca să se desprindă din încleştare, privindu-l uimit. Calmează-te, Morgan. Dumnezeule, nu te-am văzut niciodată atît de... Întotdeauna ţi-ai păstrat mintea limpede, chiar şi în mijlocul unei revolte!

Grant i-a dat drumul, mormăind furios. Da, îşi păstrase mereu cumpătul, fie că fusese vorba de bătăi de stradă, greve sau încăierări de orice fel. Dar de data asta era diferit. Victoria nu mai avea timp. Era în pericol de moarte şi gîndul că nu putea

ajunge la ea îl scotea din minţi. Şi-a dat seama că trebuia să se liniştească, altfel risca să omoare pe cineva. Mecanic, a continuat să se îndrepte spre operă, acolo unde îl aşteptau un căpitan şi alţi doi oameni.

– Nu crezi că au fugit împreună, nu-i aşa? a gîndit Flagstad cu voce tare. Vreau să spun... doamnele par să-l placă pe Keyes iar reputaţia domnişoarei Duvall...

– Du-te de aici, l-a ameninţat Grant. Altfel te omor.

Flagstad a părut să înţeleagă că nu era doar o ameninţare deşartă. S-a îndepărtat grăbit.

– Mă duc la căpitanul Brogdon, să văd dacă are vreo veste.

– Morgan! Morgan! Grant a privit în jur, alertat. Un poliţist alerga spre el, venind dinspre partea de nord a pieţei. Domnule Morgan... m-au trimis să vă anunţ...

Grant l-a ajuns din trei paşi, aproape dărîmîndu-l din picioare.

– Ce este?

– Casa de pariuri din Russell... trebuie să... Poliţistul s-a oprit, pentru că nu mai putea respira.

– Spune-mi, la naiba! a răbufnit Grant. Poţi să respiri şi mai tîrziu!

– Da, domnule. Poliţistul a dat din cap şi a inspirat adînc: o fată a intrat în seara asta în casa de pariuri şi a cerut ajutor. Voia să ajungă în Bow

Street. Se pare că un agent a intrat după ea şi a obligat-o să meargă cu el.

– Slavă Domnului! a exclamat Flagstad, auzindu-l. Sigur este vorba de Keyes şi de domnişoara Duvall! A găsit-o! Totul va fi bine, de-acum.

Grant l-a ignorat pe agentul entuziasmat şi l-a întrebat pe poliţist:

– Cînd s-a întîmplat asta?

– Acum mai puţin de zece minute, domnule.

Flagstad i-a întrerupt:

– Mă duc direct în Bow Street să-i aştept. Sînt convins că Keyes o va duce direct acolo.

– Aşa să faci, i-a spus Grant şi a luat-o la fugă spre strada Russell.

Casa de pariuri a fost uşor de găsit. O mulţime de poliţişti se adunase în faţa ei. S-au dat cu toţii înapoi cînd l-au văzut venind. În mijlocul lor stătea şi vocifera un bărbat masiv, la adăpostul unei umbrele. Era proprietarul casei de pariuri.

– Eşti un nenorocit, a spus el. Tu trebuie să fii Morgan, cel de care întreba femeia care a intrat aici şi a iscat toată agitaţia asta.

– Spune-i domnului Morgan ce s-a întîmplat, l-a îndemnat unul dintre poliţişti.

– Agentul a intrat după ea, dar femeia nu a vrut să plece cu el. Zicea ceva cum c-ar vrea să o omoare.

– A urmat o încăierare, a continuat poliţistul.

– Da, a încuviinţat bărbatul. Unul dintre clienţii mei a încercat să-i ia apărarea, dar agentul l-a pus jos imediat.

– În ce direcţie au luat-o? a întrebat, răguşit.

Bărbatul i-a zîmbit cu şiretenie.

– S-ar putea să ştiu, dar la fel de bine s-ar putea să nu.

Unul dintre poliţişti l-a îmbrîncit.

– Dacă mai pui mîna pe mine nu-ţi spun nimic!

– Unde naiba s-au dus? l-a întrebat ceva mai calm Grant, deşi îl sfîşia din priviri.

Bărbatul a clipit des:

– Vreau ca agenţii tăi să nu mai calce prin prăvălia mea!

– S-a făcut.

– Dar, domnule Morgan... a intervenit poliţistul. Vocea i s-a stins cînd a văzut ce privire i-a aruncat Grant.

Bărbatul îl privea bănuitor pe Grant:

– De unde ştiu că te ţii de cuvînt?

– N-ai de unde, i-a răspuns Grant, ridicînd tonul. Care acum rivaliza cu tunetele furtunii. Dar ştii sigur că te voi ucide dacă nu-mi vei spune în următoarele zece secunde încotro au luat-o.

– Bine, a spus bărbatul şi l-a strigat pe un anume Willie. Imediat şi-a făcut apariţia un băieţandru slăbănog de vreo unsprezece-doisprezece ani, îmbrăcat în nişte haine ponosite care îi erau prea largi şi cu o şapcă atît de mare că-i înghiţea

tot capul. El este agentul meu, a spus cu mîndrie. L-am trimis să-i urmărească, atunci cînd au plecat.

– Au intrat într-o clădire veche, nu foarte departe de-aici, a spus pe nerăsuflate băiatul. Îţi arăt unde, domnule Morgan. A luat-o la fugă pe stradă, privind peste umăr, să vadă dacă Grant îl urma. Acesta era deja pe urmele lui. Ştiu exact unde este, a mai strigat băiatul.

Clădirea, mai bine zis ce rămăsese din ea, stătea ca o jalnică santinelă în colţul străzii.

– Aici! a strigat Willie oprindu-se la intrare şi privind-o neîncrezător. Aici au intrat. Dar eu unul nu m-aş duce, domnule... Totul e putred pe dinăuntru.

Grant nici nu l-a auzit. A trecut grăbit pragul. Fabrica a scos nişte sunete înfiorătoare, de parcă era gata să se prăbuşească. Prin găurile din acoperiş pătrundea ploaia care nu reuşea însă să limpezească atmosfera îmbîcsită dinăuntru. Nu se auzea nici o voce, nici un semn de luptă, părea imposibil ca Victoria să se fi aflat acolo. Preţ de o clipă, Grant s-a întrebat dacă nu cumva băiatul greşise aducîndu-l acolo sau dacă nu cumva fusese învăţat de proprietarul casei de pariuri să îl pună pe un drum greşit. Dacă ajunseseră în altă parte însemna că pierduse deja un timp preţios. I-au atras însă atenţia nişte semne, ca şi cum cineva fusese tîrît pe acolo, iar cîteva trepte

fuseseră sparte de curînd. Cineva tocmai fusese acolo.

S-a repezit pe scări, ignorînd sunetele scoase de lemnul care se crăpa sub greutatea lui. Nu mai fusese niciodată atît de disperat, sîngele nu-i mai clocotise astfel în vene, arzîndu-i pielea. Trebuia să ajungă la Victoria pînă nu era prea tîrziu... iar dacă era, ştia că nu va putea trăi fără ea.

Pe jumătate alergînd, pe jumătate tîrîndu-se pe scări, a ajuns la cel de-al doilea etaj. A văzut două siluete în spate... pe Keyes, aplecat peste forma inertă a Victoriei, scormonindu-i pe sub fustę. Singura pată de culoare era roşul părului ei. Era legată la gură cu un căluş. Stătea nemişcată, cu ochii închişi.

Grant a scos un strigăt sălbatic, venit din adîncul sufletului. Fără să mai conştientizeze ce făcea, s-a repezit la Keyes, hotărît să-l omoare. L-a aruncat în celălalt colţ al încăperii. Blestemînd, Keyes şi-a căutat furibund pistolul, dar cînd să-l apuce, Grant l-a prins de mînă şi l-a trîntit de podea, cu un zgomot de oase rupte. Gemînd de durere, Keyes i-a dat lui Grant un pumn în bărbie. Acesta de-abia dacă a simţit lovitura, într-atît era de hotărît să-l omoare.

– E un nimeni, animal sîngeros ce eşti! a strigat Keyes privind chipul nemilos al lui Grant. Doar nu ai de gînd să mă ucizi pentru o tîrfă!

Grant nu i-a răspuns, ci a continuat să-l lovească pînă cînd l-a redus la tăcere. Treptat, Keyes a renunţat la luptă şi s-a mulţumit doar să-şi protejeze faţa şi capul, cu mîinile ridicate. Grant a dus mîna la gheată şi a scos cuţitul. Avea să se liniştească doar dacă îl vedea mort şi nimic nu-l mai putea opri. Toate lucrurile în care crezuse pînă atunci, lege, dreptate, justiţie, corectitudine, totul dispăruse ca un abur. Aproape înnebunit de setea de sînge, a ridicat cuţitul în aer.

Un zgomot înăbuşit l-a făcut însă să se oprească. Respirînd neregulat, a întors capul în direcţia din care venise sunetul. Victoria se întorsese pe o parte şi se uita la el cu ochi mari, fără să poată scoate un cuvînt din cauza căluşului. Grant nu-şi mai putea desprinde privirea de la ea. Ochii ei mari albaştri păreau să-l ţină prizonier, nu-i dădeau voie să se mişte.

– Uită-te în altă parte, a spus cu o voce care părea să nu-i aparţină.

Victoria a clătinat din cap, înţelegînd imediat că el nu era în stare să ucidă un om sub privirile ei.

– Fereşte privirea, naiba să te ia! a mîrîit Grant.

Ea nu l-a ascultat. Şi-au susţinut reciproc privirile, pînă cînd el a trebuit să se recunoască învins. Cu un geamăt înfundat şi-a pus cuţitul la loc, în gheată. I-a mai dat o ultimă lovitură lui Keyes, care era inconştient, şi a început să-i caute prin buzunare. A găsit cheile cătuşelor şi a

îngenuncheat lîngă Victoria. Ea s-a înfiorat cînd cheia s-a răsucit în încuietoare şi cătuşele au căzut de pe încheieturile zdrelite.

Grant a luat-o imediat în braţe şi a lipit-o de pieptul lui. Era în viaţă şi asta însemna că putea răsufla uşurat. A sărutat-o flămînd pe păr, pe haine, ca şi cum ar fi vrut să o devoreze în întregime.

– Grant, a suspinat ea sub săruturile arzătoare.

El a scos un sunet animalic şi şi-a lipit buzele de gura ei.

L-a luat de gît şi i-a şoptit la ureche:

– Credeam că voi muri aici. Am crezut... că faţa lui va fi ultimul lucru pe care îl voi vedea în această viaţă.

– Faţa *mea* va fi ultimul lucru, i-a răspuns el.

– Acum îmi amintesc tot... bărbatul acesta, Keyes... el a încercat să mă omoare atunci.

Grant ştia că o strîngea mult prea tare în braţe dar nu se putea abţine.

– Îmi pare rău, a reuşit el să spună. Îmi pare atît de rău! Este vina mea...

– Nu, nu. Te rog, nu spune asta. Cum m-ai găsit? De unde ai ştiut?

– Am aflat totul despre Keyes de la lordul Lane. Am crezut că voi înnebuni, eram convins că nu voi ajunge la tine la timp. Şi-a îngropat faţa la pieptul ei, cu un geamăt. Oh, Dumnezeule!

I-a simţit degetele trecîndu-i uşor prin părul ud şi a auzit-o şoptind ceva de neînţeles.

– Nu te mai pierd niciodată din ochi, a spus cu buzele lipite de sînul ei iar ea a rîs uşor.

– Mie-mi convine. E bine aşa.

Furtuna continua să facă ravagii iar fabrica se clătina şi scîrţîia. Sunetele l-au repus pe Grant în mişcare. A ridicat-o pe Victoria din poala lui şi i-a spus:

– Trebuie să te scot de aici.

– Da. A aruncat o privire dezgustată spre trupul inert al lui Keyes. Cu el ce faci?

– Se ocupă ceilalţi de el, a spus Grant fără să-i pese dacă întreaga clădire se prăbuşea peste ticălos... cîtă vreme ei reuşeau să iasă şi să fie în siguranţă. A sprijinit-o cu braţul: poţi să mergi?

Ea a dat din cap şi a reuşit să schiţeze un zîmbet, spre marea lui uimire

– Ce este? a întrebat-o el, îngrijorat că întîmplările din ultimele minute ar fi putut să o dezechilibreze în vreun fel.

– Mi-ai spus pe nume, a spus ea cu voce slabă, continuînd să zîmbească. De unde ai...

– Îţi explic mai tîrziu. Nu s-a mai putut stăpîni şi a sărutat-o lung, apăsat. Să mergem.

Au coborît cu grijă treptele sparte, cu Grant deschizînd drumul. Încerca cu grijă fiecare treaptă înainte să o lase pe Victoria să pună piciorul. Abia dacă o ţineau picioarele. Deşi ştia că era în siguranţă, nu se putea opri din tremurat.

– Eşti rănită? a întrebat la un moment dat Grant. Deşi tonul îi era calm, era îngrijorat.

– Nu, i-a răspuns ea încercînd să se abţină, pentru că îi clănţăneau dinţii. El nu a... adică ai ajuns înainte ca... A tăcut, pentru că Grant a ridicat-o uşurel, ajutînd-o să sară peste o treaptă spartă. Sînt bine, s-a grăbit ea să-l asigure. Şi totuşi el nu părea prea convins. Victoria ştia că în adîncul sufletului său, Grant se învinovăţea în continuare pentru cele întîmplate.

I s-a părut că a trecut o eternitate pînă cînd au ieşit în sfîrşit afară. Cu pămîntul solid sub picioare, Grant a luat-o în braţe şi a strîns-o la piept. Victoria şi-a dat seama că erau în mijlocul unei mulţimi de agenţi, poliţişti şi curioşi.

– Pot să merg şi singură, a murmurat ea şi un oftat de uşurare a străbătut mulţimea.

Grant i-a ignorat cuvintele şi a continuat să o ţină în braţe. Un căpitan al poliţiei călare s-a apropiat, a descălecat şi l-a salutat respectuos:

– Domnule, sînt bucuros să văd că aţi găsit-o pe domnişoara Duvall şi că este teafără. A făcut o pauză şi s-a uitat spre fabrica dărăpănată. Keyes este încă înăuntru? Cum ar trebui să...?

– Este în viaţă, i-a răspuns Grant, fără să pară prea mulţumit de asta. Dar va trebui ajutat să coboare de la etaj.

Căpitanul s-a încruntat.

– Locul acesta este o capcană a morţii, domnule. Nu pot garanta siguranţa celui care s-ar aventura înăuntru.

– Atunci dărîmaţi-o şi scoateţi-l pe Keyes dintre dărîmături, a spus Grant sec. Nu dau doi bani pe el.

Căpitanul a clipit, neînţelegînd de ce vorbea Grant aşa despre un coleg de-al lui.

– Vă ofer calul meu, domnule, i-a spus făcîndu-i semn celui care-l ţinea de frîu să se apropie.

Grant a ridicat-o în şa pe Victoria şi s-a urcat în spatele ei. A aruncat o privire rece spre clădire.

– După ce-l scoateţi pe Keyes de acolo, vreau să-l arestaţi şi să-l trimiteţi în Bow Street. Am ceva de lămurit cu ticălosul acesta... După ce termină Cannon cu el, e al meu.

– Da, domnule Morgan, a spus căpitanul privindu-l cu un amestec de teamă şi de admiraţie. Era clar că Grant nu era genul de om pe care să vrei să-l nemulţumeşti.

Epuizată, Victoria s-a sprijinit de Grant iar el a cuprins-o strîns cu braţul şi a îndemnat calul să pornească. Ploaia rece îi şfichiuia faţa, îşi simţea trupul chinuit de fiecare pas al calului, dar toate acestea erau semne că era încă în viaţă.

Grant venise după ea, şi-a spus. Îl împiedicase pe Keyes s-o ucidă. Era un miracol aproape de neînţeles. Era recunoscătoare şi chiar mai mult decît atît. Între ei era acum o intimitate care depăşea tot ce simţise pînă atunci pentru el. Ştia acum

că el avea să rişte totul, să facă orice pentru ea, că ţinea la ea mai mult decît o făcuse oricine. Ştia de asemenea că l-ar fi ucis pe Keyes dar îl lăsase în viaţă doar pentru că ea dorise asta. Gîndul i-a făcut plăcere. Grant era un bărbat minunat, stăpîn pe el... dar ea avea puterea să-l influenţeze. Pentru că o iubea.

Savurînd acest sentiment, Victoria s-a lipit şi mai tare de el, fără să ia în seamă disconfortul provocat de călătoria călare. Au ajuns în Bow Street, la numărul patru. Grant a descălecat primul şi a ajutat-o pe Victoria să coboare, aşezînd-o cu grijă cu picioarele pe pămînt. A rămas cîteva clipe cu mîinile pe talia ei, susţinînd-o. Ea i-a zîmbit, simţindu-l îngrijorat.

– Sînt bine, i-a spus.

El a strîns din dinţi.

– Nu-mi iese din minte imaginea ta acolo, pe podeaua fabricii. Şi Keyes aplecat peste tine...

– Dar l-ai oprit. L-a mîngîiat pe obraz.

– Dacă era prea tîrziu? a întrebat el răguşit, cu privirea întunecată.

Victoria îl privea cu înţelegere, dîndu-şi seama că avea nevoie să fie consolat la fel de mult ca şi ea, poate chiar mai mult. De la moartea fratelui său, Grant nu mai fusese în pericol să piardă o persoană iubită. Nu-şi îngăduise să iubească cu adevărat pe nimeni, pentru că nu voise să mai simtă o asemenea durere.

– Nu putea fi vina ta, a spus cu grijă. Nu poţi controla totul.

El nu-şi dorea să audă asta, a constatat ea amuzată. Nu era genul de bărbat care să recunoască faptul că nu deţinea controlul absolut.

– Asta da alinare, a murmurat el, ridicînd ironic o sprînceană. Poţi să te descurci şi mai bine de-atît, sînt sigur.

Ea a zîmbit. Grant redevenea cel de altădată.

– Nu ai întîrziat. Ai venit la momentul oportun şi m-ai salvat. De ce să-ţi faci griji pentru ce s-ar fi putut întîmpla?

– Pentru că eu... S-a oprit. Pentru că un bărbat nu descoperă în fiecare zi că o femeie mică, fragilă şi dispusă la tot felul de accidente este centrul existenţei lui.

– Dispusă la accidente? a repetat ea încercînd să pară indignată, deşi inima îi tresăltase de bucurie.

Ernest, băiatul de încredere al lui sir Ross a ieşit imediat să ia frîiele calului şi să-l ducă la grajduri. Spre surprinderea ei, Grant nu a dus-o la birou ci direct în casă. Clădirea principală era legată prin spate de birouri şi apoi mai departe cu sălile de judecată.

– Cine sînt toţi aceşti oameni? a întrebat Victoria, lipindu-se instinctiv de Grant cînd a văzut mulţimea care se înghesuia în clădire.

– Informatori, infractori, potenţiali juraţi, avocaţi... Alege.

– Întotdeauna este atîta agitaţie?

– Acum nu-i nimic. Am văzut şi mai rău. S-a uitat peste mulţime şi i-a făcut semn unei femei plinuţe care încerca să-i îndrepte pe oameni spre camerele în care trebuiau să ajungă. Ea i-a surprins privirea şi s-a apropiat. Buzele ei au făcut un „O" de mirare:

– Dumnezeule, a murmurat ea mutîndu-şi privirea de la Grant cel murdar şi ud la Victoria. Ce apariţie!

Grant i-a zîmbit, dar era evident că nu avea chef de conversaţie.

– Trebuie să-l văd imediat pe Cannon, a spus scurt. Avem doar cîteva minute la dispoziţie. Domnişoara Duvall... adică Devane... a trecut printr-o cumplită încercare şi trebuie să se odihnească.

– Da, bineînţeles. Menajera o privea îngrijorată pe Victoria. Haideţi pe aici, vă rog. Au străbătut mulţimea şi au intrat în biroul lui sir Ross, o cameră mică cu ferestre pătrate care dădeau spre stradă. Biroul era mobilat cu piese din stejar, rafturi masive cu cărţi şi un glob terestru.

Sir Ross stătea de vorbă cu doi bărbaţi care păreau a fi agenţi, dar s-a oprit în mijlocul frazei cînd i-a văzut intrînd.

– Morgan, a spus privindu-i bănuitor cu ochii lui cei gri. Unde este Keyes?

– Va fi adus curînd aici, a spus Grant.

Cumva, Cannon a părut să înţeleagă exact ce se întîmplase, doar citindu-i expresia lui Morgan. A închis ochii şi şi-a fricţionat tîmpla cu degetul mare şi cel arătător, ca şi cum l-ar fi chinuit brusc o durere de cap.

– Adu imediat nişte prosoape şi ceva fierbinte de băut, doamnă Dobson.

– Da, domnule. A dispărut imediat.

Cannon i-a poftit afară pe ceilalţi şi a închis uşa în urma lor. Zgomotul de afară se auzea încă, dar mult mai slab. S-a întors spre Grant şi Victoria şi le-a făcut semn să ia loc.

Victoria încă mai tremura uşor, aşa că a fost recunoscătoare pentru braţul protector al lui Grant care a continuat să o susţină cînd s-a prăbuşit pe scaun. Hainele îi erau ude şi murdare, părul la fel. Nu-şi mai dorise niciodată o baie atît de mult ca acum. Îşi dorea să se simtă curată şi să poată dormi într-un pat cald.

– Nu va dura mult, i-a şoptit Grant, simţind că era epuizată.

Cannon l-a auzit:

– Nu va dura, într-adevăr. Şi-a tras un scaun în faţa ei. I-a luat mîna în mîna lui mare şi a privit-o în ochi cu seriozitate. Domnişoară... a început, după care s-a oprit.

– Devane, a rostit ea zîmbind timid.

– Devane, a repetat el încet. Faptul că aceste grele încercări au fost cauzate de un om de-al meu

mă îndurerează mai mult decît pot spune în cuvinte. Nu pot să repar ce s-a întîmplat... dar îţi dau cuvîntul meu de onoare că te voi ajuta oricînd vei avea nevoie. Trebuie doar să-mi ceri

– Mulţumesc, i-a răspuns Victoria stînjenită că unul dintre cei mai puternici oameni din Londra îi cerea ei scuze.

Cannon a părut mulţumit. I-a eliberat mîna şi a aşteptat ca doamna Dobson să aducă păturile. După ce Victoria a fost înfăşurată în ţesătura groasă de lînă şi a primit o ceaşcă aburindă de ceai, magistratul a întors din nou privirea spre ea.

– Domnişoară Devane, te rog să-mi povesteşti ce s-a întîmplat în seara aceasta.

Poticnindu-se cînd şi cînd, Victoria a reuşit să-i descrie cele întîmplate de la plecarea lui Grant. Acesta intervenea uneori, dînd cîte o explicaţie necesară. La un moment dat au fost întrerupţi de nişte zgomote, ca şi cum cineva zgîria uşa pe dinafară.

Cannon a dat ochii peste cap. S-a ridicat şi a deschis uşa. Imediat, o pisică dungată, fără coadă, s-a strecurat înăuntru şi i-a privit suspicios pe cei doi vizitatori.

– Să fii cuminte, a avertizat-o Cannon pe un ton care ar fi făcut pe oricine să se ascundă într-un colţ.

În loc de asta, pisica i-a aruncat o privire rebelă şi a sărit direct în poala Victoriei.

Murmurînd o scuză, Cannon a vrut să o ia de acolo dar Victoria a clătinat din cap, cu un surîs:

– Nu-i nimic. Îmi plac animalele.

Ochii lui Cannon au zîmbit:

– Ai făcut acum cunoştinţă cu adevăratul şef din Bow Street, a spus arătînd spre pisoi.

Victoria a terminat de povestit, cu pisica torcîndu-i în poală. A clipit des. Obosise. În birou era cald şi se simţea în siguranţă aici, pentru prima oară după multe săptămîni. Îi simţea mîna lui Grant pe ceafă iar atingerea lui o alina.

A urmat o lungă tăcere, răstimp în care Cannon a privit absent spre peisajul atîrnat pe perete. Tabloul înfăţişa un rîu curgînd printre stînci şi cîteva dealuri acoperite de păduri, în fundal. Victoria bănuia că în momente ca acelea magistratul îşi dorea să se fi aflat într-un asemenea loc liniştit.

Într-un final Grant a alungat pisica din braţele ei, ignorîndu-i miorlăitul de protest şi a ajutat-o să se ridice de pe scaun.

– Este timpul ca domnişoara Devane să meargă acasă, i-a spus lui Cannon. Ne vom ocupa de restul mîine.

– Trăsura mea vă va duce în King Street. Cannon le-a deschis uşa şi i-a şoptit cîteva indicaţii băiatului care aştepta pe hol. Menajera şi-a făcut şi ea apariţia şi a întrebat dacă îi mai putea aduce ceva Victoriei.

– Am terminat, deocamdată, a spus Cannon. Mulţumesc, domnişoară Devane. Sper ca această zi dezastruoasă să nu aibă nici un fel de efect asupra ta.

– Mă voi simţi mult mai bine după ce mă odihnesc, l-a asigurat ea.

Cuvintele lui Cannon l-au îngrijorat pe Grant, care s-a încruntat:

– Ar trebui să trimit după doctor. Poate că ar fi mai bine să te consulte, după toate cele care s-au întîmplat.

– Iarăşi? Victoria a clătinat din cap cu convingere. Nu am nevoie să mă vadă doctorul de două ori pe zi. Du-te *tu* la Linley, dacă îi doreşti într-atît de mult compania. Eu vreau acasă.

– Acasă să fie, a spus el încet şi au ieşit din birou.

Doamna Dobson se uita după cei doi care se îndepărtau. A întors apoi privirea spre Cannon, cu o expresie amuzată:

– Ei bine, se pare că Morgan al nostru s-a îndrăgostit în sfîrşit.

– E îndrăgostit lulea, a spus şi Ross. Bietul de el!

Doamna Dobson i-a zîmbit afectuos:

– Într-o bună zi ai putea fi în locul lui.

– Mai bine-mi tai gîtul înainte, i-a răspuns el cu calm. Pînă atunci aş vrea un ibric cu cafea.

Menajera părea oripilată.

– La ora asta? Nici nu vreau să aud. Ai nevoie de odihnă, nu de o băutură care-ţi face praf nervii şi...

Cannon a oftat şi s-a aşezat la birou, îndurîndu-i cu stoicism predica.

CAPITOLUL 17

La întoarcerea în King Street, Victoria a fost întîmpinată de o doamnă Buttons extrem de îngrijorată şi de Mary, care avea ochii în lacrimi. Amîndouă primiseră cu uimire vestea că agentul Keyes avusese de gînd să-i facă rău.

– Ar fi trebuit să-mi spui, domnişoară! a exclamat menajera. Aş fi făcut orice să te ajut.

– Îmi pare rău, i-a răspuns Victoria. Mi-am pierdut capul din cauza şocului de a-mi fi revenit memoria şi pentru că-mi era frică de Keyes. Nu voia să le jignească, mărturisind că nu fusese sigură că putea avea încredere în ele. În orice caz, a adăugat ea. Totul s-a terminat cu bine şi asta datorită domnului Morgan.

– Şi uite aşa se va tipări un nou roman de o jumătate de penny, a spus doamna Buttons. Noile aventuri palpitante al lui Grant Morgan, legenda din Bow Street.

– Fraierul din Bow Street, mai curînd, a mormăit Grant. Totul s-a întîmplat din vina mea. La început am vrut ca Flagstad să o păzească pe Victoria. N-ar fi trebuit să fiu de acord ca să fie înlocuit de Keyes.

– Nu aveai de unde să ştii, a protestat Victoria. Nimeni nu l-a bănuit, nici măcar sir Ross.

Grant a continuat să mormăie ceva. Nu era de acord ca ea să-i ia apărarea. I-a pus mîna pe frunte şi i-a aşezat o şuviţă care se desprinsese.

– Doamnă Buttons, cred că domnişoara Devane are nevoie degrabă de o baie fierbinte şi de lapte cald cu puţin coniac.

– Oh, da, a spus Victoria tremurînd de plăcere.

– Vom avea grijă de ea, domnule Morgan, l-a asigurat menajera făcîndu-i un semn fetei de lîngă ea. Mary, spune-le fetelor să-i umple cada domnişoarei Devane şi mai apoi o alta pentru domnul Morgan, într-o cameră de oaspeţi.

– Da, doamnă, a spus fata şi a dispărut.

Grant şi-a îmblînzit tonul cînd a întrebat-o pe Victoria:

– Să te duc în braţe pînă sus?

Victoria a clătinat din cap, zîmbind. S-a cufundat în privirea lui caldă şi nici nu şi-a dat seama cînd a plecat menajera.

– Vii la mine după baie? l-a întrebat.

Chipul lui era lipsit de expresie dar buzele lui erau moi şi dulci cînd i s-au lipit de tîmplă:

– Nu, i-a şoptit.

Ea s-a dat un pas înapoi, surprinsă:

– Nu?

– Ai trecut prin destule azi. Nu ai nevoie de o brută în călduri în patul tău la noapte.

Victoria s-a lipit de pieptul lui.

– Şi dacă-mi doresc ca el să fie acolo?

– Ai nevoie de somn, a spus el ferm.

– Somnul este o pierdere de vreme.

El a rîs şi a luat-o în braţe:

– Asta demonstrează cît eşti de epuizată. Nu mai ştii ce spui.

– Ba ştiu, a insistat Victoria, împiedicîndu-l să o îndepărteze de el.

– Draga mea... Şi pentru mine a fost o zi grea. Mă tem că dacă vin la tine la noapte nu voi avea suficientă...

– Putere? a continuat ea.

– Voinţă.

– Oh... Dar dacă...

– Du-te, i-a şoptit el eliberînd-o din îmbrăţişare şi împingînd-o uşurel spre scară. Am trecut prin prea multe. Victoria. Nu pot avea încredere în mine însumi în noaptea asta. Ne vedem dimineaţă.

Încruntată, Victoria a urcat treptele oprindu-se din cînd în cînd să se uite la el. Grant a aşteptat ca ea să ajungă sus şi apoi s-a dus în bibliotecă, să-şi toarne un coniac.

Cu ajutorul servitoarelor, Victoria şi-a spălat şi şi-a clătit părul de două ori. Baia fierbinte i-a alungat tensiunea din muşchi şi i-a încălzit oasele. Iar paharul cu lapte şi coniac a ajutat-o să se relaxeze total. S-a îmbrăcat într-o cămaşă de noapte curată din muselină şi şi-a pus deasupra un negligé închis în faţă cu nasturi mici din perle. S-a aşezat în faţa şemineului pentru ca servitoarea să-i perie părul, lăsînd căldura focului să-i usuce buclele de culoare roşie.

– Îţi mai aduc lapte? a întrebat-o doamna Buttons. Sau ceva de mîncare? Pîine prăjită sau un bol cu supă... sau un ou, măcar?

– Nu, mulţumesc. Victoria s-a frecat la ochi şi a căscat.

Înţelegînd că era epuizată şi că avea nevoie de intimitate, menajera i-a făcut semn lui Mary şi amîndouă s-au pregătit să iasă din cameră.

– Sîntem aici dacă ai nevoie de ceva, domnişoară Devane, a spus încet doamna Buttons.

Cu ochii pe jumătate închişi, Victoria şi-a întins picioarele goale spre foc, urmărind cum flăcările galbene îi luminau degetele. S-a întrebat dacă Grant îşi terminase baia, dacă adormise deja într-una dintre camerele de oaspeţi. Ştia că avea de gînd să-şi ţină promisiunea şi să nu vină la ea în noaptea aceea, convins fiind că avea nevoie de odihnă. Şi avea dreptate, fără îndoială. Dar simţea

nevoia să fie cu el, să o ţină în braţe şi să o mîngîie, iar ea să-l aline la rîndul ei.

Fusese la un pas de moarte în seara aceea, la mai puţin de o lună de cînd se încercase pentru prima oară uciderea ei. De aceea era într-atît de disperată să savureze fiecare clipă pe care o mai avea de trăit. Somnul era o pierdere de vreme... mai ales cînd bărbatul pe care îl iubea era în camera vecină.

S-a trezit la uşa camerei de oaspeţi. Cu degete tremurînde a apăsat pe clanţă şi a intrat în anticamera care dădea spre dormitor. Ca şi în dormitorul principal, focul ardea în şemineu, flăcările dansînd şi aruncînd umbre jucăuşe pe pereţi.

Iar pe pat... Ceea ce a văzut a lăsat-o fără suflare iar inima a început să-i bată nebuneşte. Grant era întins pe pat, cu un picior atîrnînd pe margine. Ţinea în mînă o carte din care citea, cu o uşoară încruntare brăzdîndu-i fruntea. Era complet gol.

Lumina flăcărilor dădea pielii lui o strălucire de ambră şi se juca în părul lui negru, lucios. Fiecare detaliu al trupului său era vizibil, de la adîncitura de la baza gîtului pînă la părul sîrmos de pe picioare. Victoria s-a întrebat de ce părea mult mai mare îmbrăcat decît atunci cînd era gol.

Şi-a dat seama că a făcut un zgomot pentru că el s-a întors s-o privească, acoperindu-se cu cartea deschisă, într-un gest automat. Gestul lui a amuzat-o. A înaintat spre el:

– N-ar trebui să citeşti pe o lumină atît de slabă, i-a spus. Îţi forţezi ochii.

– O să-mi forţez şi altceva dacă nu te întorci în camera ta, s-a încruntat el.

Ea l-a ignorat şi a închis uşa în urma ei, apropiindu-se cu grijă de pat.

– Nu mi-e somn.

Grant s-a ridicat, continuînd să-şi ţină cartea în poală.

– Dacă te urci în pat şi închizi ochii adormi în cîteva secunde. Privirea lui a zăbovit însă pe cămaşa de noapte din muselină, pe nasturii minusculi, iar respiraţia i s-a accelerat. Am vorbit serios, Victoria, a avertizat-o el. Nu în noaptea asta.

– Nu vrei să fii cu mine?

– Vreau ce-i mai bun pentru tine.

– *Tu eşti* ce e mai bun pentru mine. L-a privit în ochi şi a început să-şi desfacă nasturii, cu gesturi febrile. Era agitată şi asta o făcea neîndemînatică.

Grant continua să o privească tăcut, fără să clipească. Roşind din cauza stînjenelii, Victoria a tras de negligé şi unul dintre nasturi a sărit cît-colo, pe covor. Frustrată, şi-a dat seama că mai avea mai mult de doisprezece nasturi de desfăcut. În ritmul acesta, îi lua toată noaptea. A abandonat misiunea imposibilă şi s-a uitat spre Grant, zîmbindu-i crispat:

– Nu sînt o seducătoare prea pricepută, nu-i aşa?

Brusc, cartea a zburat în celălalt capăt al camerei, aterizînd cu un zgomot înfundat. Victoria s-a trezit luată pe sus şi aşezată pe pat. Grant s-a aplecat deasupra ei:

– Ţinînd cont că sînt tare ca un buştean, cred că te descurci destul de bine.

Era ţinută prizonieră de sexul lui întărit, lipit de pîntecul ei, de coapsa lui puternică strecurată între picioarele ei. Cu un gest timid şi-a pus mîinile pe spatele lui, uimită de căldura trupului lui.

– Ai pielea atît de fierbinte, i-a şoptit ea atingîndu-l cu degetele ei reci.

El a respirat printre dinţi, de parcă l-ar fi durut ceva, aşa că ea a înlemnit:

– Am făcut ceva greşit?

– Nu, nu... Grant şi-a îngropat faţa în buclele ei roşii, mătăsoase. Cînd mă atingi, nu ştiu dacă sînt în rai sau în iad.

– Şi asta e bine?

– E bine, i-a spus el.

Ea a zîmbit şi l-a ţinut strîns, cu toată puterea. Grant îi şoptea cuvinte de dragoste cu buzele lipite de gîtul ei, de obraji, presărînd săruturi, iar degetele se luptau cu nasturii rămaşi. I-a desfăcut unul cîte unul, fără grabă.

– Sărută-mă, i-a spus Victoria, dorindu-şi ceva mai mult decît atingerile suave al buzelor lui. Gura lui s-a lipit de a ei, limba lui a explorat-o, făcînd-o să geamă de plăcere.

Negligé-ul era de-acum desfăcut, aşa că Victoria s-a chinuit să şi-l dea jos. El a domolit-o cu alte săruturi dulci şi a ajutat-o să-l scoată. Acum tot ce-i mai despărţea era cămaşa de noapte. El a căutat pe sub muselina subţire şi i-a găsit sînul pe care i l-a cuprins în palmă, strîngîndu-i uşor sfîrcul.

Tremurînd de excitare, Victoria a devenit tot mai îndrăzneaţă, mîngîindu-l pe spate, pe fesele ferme. Trupul lui a tresărit cînd l-a atins acolo, erecţia lui a pătruns mai adînc prin straturile îngrămădite de muselină dintre picioarele ei. La început, ea s-a speriat puţin, amintindu-şi cum fusese prima oară, durerea pe care o simţise atunci.

Simţindu-i neliniştea, Grant a rămas nemişcat deasupra ei, sprijinit în coate, ca să nu o strivească sub greutatea lui.

– Să nu-ţi fie teamă, i-a spus răguşit.

– Nu-mi este, l-a minţit ea, încercînd să-şi descleşteze pumnii. Şi-a lipit palmele pe omoplaţii lui. Ai spus că nu o să mă doară dacă sînt pregătită.

– Aşa este. A sărutat-o iar, nespus de dulce, iar ea s-a deschis complet sub sărutul lui şi trupul i-a căpătat încredere. Nu s-a crispat nici atunci cînd el i-a scos cămaşa de noapte şi i-a cuprins sînii în palme, sărutîndu-i pe rînd şi necăjindu-i cu vîrful limbii. Şi-a pus mîna pe genunchiul ei, apoi a început să urce şi nu s-a oprit pînă cînd nu a descoperit triunghiul care-i proteja feminitatea. S-a jucat cu părul cîrlionţat şi roşu, alunecînd şi

jucîndu-se pînă cînd ea s-a arcuit cu un geamăt, direct în mîna lui.

Grant s-a străduit din răsputeri să nu o pătrundă chiar atunci. Ştia că era pregătită, simţea că se umezise... dar nu încă. Nu pînă cînd nu i-o cerea ea, pînă nu-l implora. I-a şoptit dragostea lui, a mîngîiat-o intim, găsind intrarea în trupul ei. S-a delectat cu tremurul ei, cu respiraţia ei întretăiată atunci cînd şi-a strecurat degetul în ea. Ea îl ţinea de umeri, de parcă nu se putea hotărî dacă să-l tragă mai aproape sau să-l respingă. S-a aplecat şi i-a prins un sfîrc între buze, în timp ce degetul lui pătrundea şi mai adînc.

– Te rog, a gemut ea într-un sfîrşit, ridicînd involuntar genunchii şi desfăcîndu-şi larg picioarele. Te rog.. e prea mult... eu...

– Mă vrei acum? a întrebat-o el.

– Te rog, a spus ea din nou, roşie ca focul.

– Lasă-mă înăuntrul tău, Victoria. A pătruns-o cu mişcări lente, fără să se oprească, pînă cînd a simţit căldura trupului ei învăluindu-l cu totul. Senzaţii şi emoţii s-au amestecat în el, inundîndu-l.

Cu mişcări stîngace, ea se chinuia să-l tragă mai aproape. Cu un geamăt scurt, satisfăcut, el i-a cuprins fesele şi a ghidat-o în acelaşi ritm cu el.

În cataclismul de senzaţii care au copleşit-o, aducînd-o la extaz, Victoria l-a simţit pe Grant ca fiind cel mai aproape om din lume pentru ea. A rămas înăuntrul ei un minut sau două, apoi s-a dat

deoparte şi a rămas întins lîngă ea. Fierbinte şi satisfăcută, ea s-a cuibărit în scobitura braţului lui, simţind cum el o săruta pe tîmplă şi pe ureche.

– Te iubesc, i-a şoptit ea şi l-a auzit spunîndu-i acelaşi lucru în acelaşi timp. A zîmbit pe jumătate adormită, lăsîndu-se învăluită de mirosul lui, de atingerea lui, după care s-a cufundat într-un somn fără vise.

CAPITOLUL 18

Victoria s-a trezit cînd l-a simţit pe Grant coborînd din pat şi a protestat cu un sunet somnoros. L-a auzit rîzînd încet. S-a întors în braţele ei doar cîteva clipe şi a sărutat-o pe gît. Barba de o zi a zgîriat-o uşor, făcînd-o să se înfioare.

– Culcă-te la loc, i-a şoptit el. Trebuie să merg în Bow Street.

Ea l-a cuprins cu braţele de gît:

– E deja dimineaţă?

– Mă tem că da.

Victoria l-a mîngîiat pe spatele cu muşchi bine conturaţi. Masculinitatea lui o învăluia: greutatea trupului lui, obrazul neras... şi coapsa care se insinuase între picioarele ei...

– Rămîi cu mine, i-a şoptit, tresărind de plăcere cînd Grant i-a cuprins un sîn în palmă.

Lui Grant îi era greu să reziste tentaţiei.

– Nu pot, iubita mea. Mă aşteaptă Cannon şi avem multe de făcut azi. Dar mă întorc repede. I-a

sărutat sînul alb. Am de gînd să nu mai petrec niciodată mai mult de cîteva ore departe de tine.

Victoria şi-a trecut degetele prin părul lui scurt şi negru şi s-a uitat în ochii lui:

– Aş vrea să fie adevărat.

El a privit-o atent şi a mîngîiat-o lung, tandru.

– Şi de ce n-ar fi, dragostea mea?

– Pentru că... Nu putea gîndi limpede atîta vreme cît mîna lui se odihnea pe abdomenul ei, mîngîindu-i-l senzual. Pentru că există vise şi există realitate.

– Realitatea mi-a ajuns cît pentru zece vieţi, i-a spus Grant. Vreau să încerc un vis-două.

– Cum ar fi?

– Să mă însor cu tine, în primul rînd.

Declaraţia a uimit-o pe Victoria. Nu se aşteptase să primească o cerere în căsătorie, nu în dimineaţa aceea. A făcut un efort să se adune şi i-a răspuns, nesigură:

– Ştiu că... orice femeie din lume ar fi onorată să primească o asemenea ofertă.

– Dar tu? a întrebat-o încet.

– Mă tem că... Victoria s-a oprit şi l-a privit nesigură, trăgîndu-se mai departe de trupul lui fierbinte. Şi-a strîns cearşafurile în jurul ei, ridicînd spre el nişte ochi rugători.

– Victoria, a spus el atingîndu-i cu blîndeţe părul care îi cădea pe un umăr. Nu ar fi trebuit să încep acum această discuţie. Eşti epuizată încă iar eu

mă grăbesc. Dar nu plec de aici pînă cînd nu-mi spui de ce anume te temi.

Victoria nu şi-a desprins ochii din cuvertura albastră cînd i-a răspuns:

– Cred că mă doreşti numai pentru că semăn atît de bine cu sora mea. Grant nu a scos nici un sunet, aşa că ea a continuat, după o pauză de cîteva clipe: pe Vivien ai dorit-o la început... iar eu nu te pot condamna pentru asta. Este sofisticată, interesantă, orice bărbat o doreşte. Eu nu mă pot compara cu ea. Şi n-aş putea suporta să citesc dezamăgirea de pe chipul tău, într-o dimineaţă, cînd te vei trezi lîngă mine.

Grant nu înţelegea de unde provenea nesiguranţa ei. Cum de Victoria se considera o copie palidă a surorii ei? Dumnezeule, cele cîteva trucuri de alcov pe care le ştia Vivien nu însemnau nimic faţă de cît de atras se simţea de Victoria. Era caldă, inteligentă... o parteneră ideală, atît în pat cît şi în afara lui.

– Dulce... frumoasă... prostuţă, i-a şoptit. Cum poţi să crezi că aş prefera-o pe ea în locul tău? Cum te poţi îndoi de sentimentele mele? Crede-mă că ştiu prea bine cît sînteţi de diferite şi sînt mai mult decît capabil să decid ce anume vreau.

Tulburat de îndoielile ei, a tras cu bruscheţe cearşafurile, a prins-o de încheietură şi i-a dus mîna la bărbăţia lui care s-a întărit imediat la atingerea mîinii ei mici şi reci.

– Simţi asta? a spus răguşit, aplecîndu-se deasupra ei şi privind-o intens. *Simte-mă*, uită-te în ochii mei şi spune-mi dacă în ei citeşti cumva dezamăgire.

– Mă ceri de nevastă doar pentru că am fost virgină şi încerci să te porţi ca un gentleman, să faci ceea ce se cuvine...

Grant i-a acoperit gura cu un sărut arzător.

– Nu sînt *chiar atît* de gentleman, i-a spus.

Victoria continua să-l privească neîncrezătoare:

– Mi-ai spus cîndva că nu eşti genul de bărbat care să se însoare.

– Sînt, cînd e vorba de tine.

– Dar nu eşti obligat, i-a spus trăgîndu-şi mîna. Vreau să înţelegi... că nu-mi eşti obligat cu nimic. Ne putem despărţi prieteni, ca doi prieteni dragi...

– Nu vreau o prietenă. Te vreau pe tine. În fiecare zi, în fiecare noapte. În fiecare minut, pînă la sfîrşitul vieţii. Grant a strîns-o în braţe şi s-a uitat în ochii ei: nu vrei şi tu asta?

Roşie ca focul, ea a reuşit să şoptească un da.

– Mulţumescu-ţi Ţie, Doamne, a spus el. N-aş putea trăi fără tine. Altceva ne mai stă în cale?

– Munca ta... Vocea i s-a stins. Nu pot să ştiu că eşti în pericol, clipă de clipă... că în fiecare dimineaţă, cînd pleci, s-ar putea să fie ultima oară cînd te mai văd. Poate că aş fi putut suporta dacă te-aş fi iubit mai puţin... dar nu cred că voi putea trăi aşa.

El a strîns-o şi mai tare în braţe.

– Am decis deja să ies din serviciul activ. Mi-am petrecut prea mulţi ani din viaţă pe străzi. Acum mi se deschid noi drumuri. Îmi voi găsi o altă ocupaţie.

– Chiar vrei să faci asta? l-a întrebat ea serioasă.

El a dat din cap şi şi-a lipit buzele de fruntea ei:

– Mărită-te cu mine, Victoria.

Victoria nu i-a putut răspunde. S-a mulţumit să-l privească în ochi. Îl iubea mai mult decît şi-ar fi imaginat vreodată că era posibil. Dar era ceva în adîncul sufletului ei, ceva care o neliniştea. Trebuia să-şi dea seama despre ce era vorba, trebuia să găsească nişte răspunsuri. Avea nevoie de intimitate şi de timp, să se poată gîndi.

– Dă-mi răgaz cîteva zile, l-a rugat. Nu pot lua repede o asemenea decizie. Vreau să mă întors acasă, să-mi revăd sora... şi să mă regăsesc.

Grant s-a încruntat şi a clătinat din cap.

– Să te regăseşti? Mi-ai spus că ţi-ai recăpătat complet memoria.

– Da, dar nu cred că am redevenit eu însămi, întru totul. Şi nu mă simt în stare să-mi schimb complet viaţa pînă nu petrec cîteva zile în tihnă, în casa mea.

– Întrebarea este simplă, Victoria: mă iubeşti sau nu?

– Da, te iubesc. L-a mîngîiat pe obraz, cu ochii plini de emoţie. Te iubesc, a repetat.

– Atunci acceptă.

– Nu încă, a spus, la fel de încăpăţînată ca şi el.

E părea dornic s-o zdruncine puţin:

– La naiba, de ce nu spui da? Nu faci altceva decît să amîni inevitabilul.

– Îţi voi da un răspuns cînd mă voi simţi în stare, i-a spus ea. E prea devreme. Te rog să ai răbdare...

– Nu pot să am răbdare. Te doresc prea mult. Gura lui a pus stăpînire pe a ei, limba lui a pătruns nerăbdătoare, făcînd-o să se lipească de el. Între ei mai era o bucată de cearşaf pe care ea s-a luptat să o dea deoparte, dornică să-l simtă gol, lîngă ea. A ajutat-o imediat şi i-a potrivit trupul lîngă al lui. Sexul îi pulsa între coapse. Ea s-a deschis să-l primească, cu un geamăt, iar el a zîmbit văzînd-o cît era de nerăbdătoare.

– Victoria, i-a şoptit Grant, desenînd cu degetele cercuri prin părul cîrlionţat. Ştii că eşti a mea, nu-i aşa? O simţea umedă, gata să-l primească. A sărutat-o pe gît şi a pătruns-o cu o blîndeţe înnebunitoare.

– Mai mult, i-a spus ea, dorind să-l simtă mai adînc în ea. El deţinea însă controlul şi se mişca încet, făcînd-o să se arcuiască cu disperare.

I-a şoptit să aibă răbdare, să se relaxeze, dar ea era o novice în a-şi controla răspunsurile. Grant i-a ascultat ruga mută şi s-a cufundat înăuntrul ei, cunoscînd extazul odată cu ea.

– Ei bine, i-a spus Grant cîteva minute mai tîrziu, cu buzele între sînii ei. Asta ca să ai la ce să te gîndeşti.

Victoria nu şi-a putut reţine un zîmbet. L-a luat de gît şi l-a sărutat.

– Grăbeşte-te, i-a şoptit. O să întîrzii la lucru... şi n-aş vrea să fii nevoit să explici de ce.

– Nu mă va întreba nimeni nimic, i-a răspuns el fără să se mişte. Cea mai frumoasă femeie din Anglia este în patul meu... Ceva ar trebui să fie în neregulă dacă *nu* aş întîrzia.

S-a dovedit că Grant nu a întîrziat mai mult de cîteva minute. Intrînd în birou, şi-a ascuns cu grijă bună-dispoziţia, văzînd expresia sumbră din ochii lui Ross Cannon.

Ştia că şi el ar fi arătat la fel dacă nu şi-ar fi petrecut noaptea în braţele Victoriei. I-a stat pe limbă să-i sugereze să-şi găsească şi el o femeie. Dar nu avea de ce să-şi bage nasul în treburile altora... mai ales în cele ale unui bărbat extrem de discret ca sir Ross.

După ce s-a interesat despre cum se simţea Victoria, Cannon l-a informat pe Grant că agentul Keyes se afla în custodia lor şi că dăduse declaraţii complete în faţa lui şi a unui grefier. Grant nu a fost deloc surprins, ştiind că sir Ross era în stare să smulgă o mărturisire şi din piatră seacă. Keyes urma să fie acuzat şi judecat iar Cannon voia ca

Victoria să vină la el la birou în după-amiaza aceea şi să dea o declaraţie în prezenţa grefierului. Era hotărît să se ocupe de caz cu maximă discreţie şi eficienţă, ca să nu inflameze şi mai mult publicul.

– Asta înseamnă că Victoria nu va fi nevoită să vină la tribunal, a spus Grant care venise de acasă cu discursul gata pregătit. Nu avea de gînd să accepte pentru nimic în lume ca Victoria să se mai afle vreodată în aceeaşi încăpere cu Keyes.

– Nu este nevoie ca domnişoara Devane să mai treacă printr-o nouă încercare, i-a răspuns Cannon. Declaraţia ei împreună cu mărturia lui Keyes vor fi suficiente ca să obţinem condamnarea lui.

– Cum rămîne cu lordul Lane? a întrebat Grant. Urmează să fie arestat în dimineaţa asta? Mă ofer voluntar.

Magistratul a dus ceaşca de cafea la gură şi l-a privit surprins:

– Înţeleg că nu ai aflat. Lordul Lane a murit.

Grant a clătinat uşor din cap. Nu-i venea să creadă că auzise corect.

– Cum?

– Se pare că a suferit un atac de apoplexie aseară, după plecarea ta.

Grant şi-a frecat bărbia proaspăt rasă, luptîndu-se cu un amestec de emoţii. Pe de o parte era bucuros că ticălosul bătrîn îşi întîlnise deja Creatorul. Pe de altă parte, regreta că lordul Lane reuşise să

scape de umilinţa de a fi fost acuzat, judecat şi pedepsit.

– Bine, a spus într-un final. Numai dacă aş fi rămas mai mult aseară la Boodles, să savurez spectacolul!

Magistratul s-a încruntat la auzul acelor cuvinte:

– Un asemenea sentiment este nedemn de tine, Morgan, chiar dacă ştiu ce anume l-a cauzat.

Grant nu a răspuns. Nu-i părea deloc rău pentru ceea ce spusese. După părerea lui, lordul Lane avusese parte de o moarte prea uşoară, mai mult decît ar fi meritat. Şi totuşi ceva continua să-l preocupe şi trebuia să discute acum cu Cannon, înainte să-şi facă orice alt plan de viitor.

– Ştiu că nu pot fi la fel de detaşat ca tine, a început el. Deşi Dumnezeu mi-e martor că mi-aş dori.

– Detaşat sau nu, vreau să-ţi fac o ofertă. Una la care vreau să te gîndeşti foarte bine.

– Ce fel de ofertă?

– Ei bine... are legătură cu faptul că tocmai am acceptat să-mi extind jurisdicţia cu comitatele Essex, Kent, Herfordshire şi Surrey.

Grant l-a privit surprins şi a fluierat admirativ. Deja muncea cît doi, acum ar fi trebuit să muncească cît şase. Din cîte ştia Grant, nici un alt magistrat de poliţie nu avusese atîta putere.

– Protestele vor începe imediat, a continuat sec Cannon. Se va spune că sînt ahtiat după putere şi

că mă întind mai mult decît trebuie. Şi poate că este adevărat. Dar nu văd o altă modalitate de a stîrpi infracţiunile: totul trebuie privit ca pe un război care să fie dus şi în Londra şi în afara ei.

– Criticii tăi n-au decît să-şi bage unghia-n gît,a spus Grant.

– Bine-ar fi, i-a răspuns Cannon.

Zîmbind, Grant i-a întins mîna şi i-a strîns-o cu putere.

– Felicitări. Vei avea mult de lucru. N-aş vrea să fiu în locul tău, dar sînt convins că te vei descurca cumva.

– Mulţumesc, a murmurat Cannon iar ochii i-au strălucit amuzaţi. Şi uite-aşa ajungem la întrebarea pe care voiam să ţi-o pun. Vreau să fii ajutorul meu.

Grant îl privea uimit. Ideea a prins imediat rădăcini în mintea lui. Să lucreze ca adjunct al magistratului-şef însemna să nu se îndepărteze prea mult de munca lui, care îl fascina, dar în acelaşi timp îl ţinea deoparte de pericolele străzii. Avea multe de învăţat despre legi – o provocare binevenită – şi urma să investigheze cazuri dificile. Şi totuşi nu putea să nu se gîndească la genul de viaţă pe care o ducea magistratul-şef şi să o compare cu a lui.

– Odată cu postul vine şi titlul onorific de cavaler, i-a spus Cannon. În caz că te atrage aşa ceva.

El a rîs şi a clătinat din cap:

– Sir Grant... La naiba! Ar trebui să accept pe loc dar... nu cred că sînt potrivit.

Cannon îl privea atent:

– De ce nu?

Grant a ezitat şi şi-a coborît privirea spre mîinile lui. Erau pline de zgîrieturi şi de semne după experienţa din ziua precedentă.

– Ai văzut ce i-am făcut lui Keyes.

– Da. Ai dat dovadă de o violenţă neobişnuită. Dar ai fost provocat.

– Eram gata să-l omor. Scosesem cuţitul şi... l-aş fi omorît dacă nu eram chiar sub ochii Victoriei. Am devenit judecător, jurat şi călău. Voiam să-i iau viaţa şi aş fi făcut-o cu plăcere. Numai că nu am vrut să fiu văzut de ea, să poarte pentru totdeauna în gînd această amintire. Acum spune-mi: tot mai vrei să-ţi fiu ajutor?

Magistratul l-a privit gînditor, cîntărindu-şi răspunsul.

– Uite ce e, Morgan... Nu sînt detaşat prin natura mea, indiferent ce-ţi spun aparenţele. Dacă aş fi văzut că femeia pe care o iubesc este atacată cu sălbăticie, probabil că aş fi făcut acelaşi lucru sau chiar mai rău. Cu toţii avem ieşiri regretabile. După cum ţi-am spus, nu sînt perfect. Şi nu m-aş aştepta la asta nici de la tine.

Grant a zîmbit larg, uşurat că magistratul nu considerase că fapta lui era de neiertat.

– Bine, atunci. Accept postul. Mi-ar prinde bine puţină respectabilitate. M-am săturat să-mi petrec zilele urmărind tot felul de nemernici. Iar cu puţin noroc, în curînd voi avea o soţie şi o familie.

– Ah. Înţeleg că vrei să te căsătoreşti cu domnişoara Devane.

Şi-a imaginat-o pe Victoria acasă, aşteptîndu-l... şi s-a trezit zîmbind.

– În toţi anii aceştia am considerat căsătoria un laţ pus de gît. Am jurat că mie nu mi se va întîmpla niciodată asta. Dar acum nu mi se mai pare o idee atît de rea. Rostind cuvintele i se făcuse brusc dor de ea. Avea nevoie de Victoria... Viaţa lui nu putea fi completă fără ea. Trebuia să se întoarcă repede acasă şi să o convingă să-l accepte.

Putea să jure că sir Ross chiar zîmbise slab auzindu-i cuvintele:

– Nu este o idee chiar atît de rea. Iar cu femeia potrivită poate fi... A făcut o pauză, căutînd cuvîntul potrivit care a părut să-i evoce o amintire dulce, de mult uitată. După cîteva clipe de tăcere a continuat, privindu-l cald: mult noroc, Morgan.

Victoria şi-a petrecut mare parte din dimineaţă în grădina casei. Era o zi răcoroasă, umedă, cu cerul plin de nori. A stat la masa din piatră şi a citit o vreme, apoi s-a plimbat pe aleile pietruite, mărginite de tufe de liliac şi iasomie. Grădina era bine îngrijită, peste tot erau plante înflorite, care înmiresmau aerul.

În lumea aceea mică, retrasă, oraşul părea la kilometri depărtare. Era greu să nu ai un sentiment de pace, de mulţumire, în acel loc minunat.

Trebuia însă să se întoarcă la White Rose Cottage. Trebuia să-şi revadă sora, să se asigure că era bine. Mai mult decît atît, simţea nevoia să se întoarcă în acel mediu familiar şi să se redescopere acolo, în confortul propriei case. Deşi memoria îi revenise, ştia că nu va avea linişte pînă cînd nu va petrece cîteva zile la White Rose. S-a aşezat din nou la masa din piatră şi şi-a sprijinit capul pe braţele încrucişate.

– Ce faci aici?

O voce de bărbat a smuls-o din gînduri. Victoria a ridicat capul şi i-a zîmbit lui Grant care stătea în picioare lîngă ea. S-a aşezat pe un scaun, cu faţa la ea, şi i-a luat mîna în mîna lui. Cu cealaltă i-a mîngîiat uşor obrazul, atingîndu-i cearcănele cu vîrful degetului mare.

– Ar fi trebuit să încerci să dormi puţin, i-a şoptit. După-amiază va trebui să mergi în Bow Street, să dai o declaraţie. Vreau să fii odihnită.

Victoria şi-a sprijinit obrazul în palma ei.

– Nu pot dormi. Mă tot gîndesc.

– La ce, iubita mea?

– Vreau să-mi văd sora. Vreau să merg la Forest Crest şi să dorm în patul meu.

Grant şi-a scos haina şi i-a pus-o pe umeri, înfăşurînd-o în materialul gros. Haina îi păstra aroma trupului, aşa că Victoria a strîns-o şi mai tare în jurul ei. Vocea lui a învăluit-o ca o catifea atunci cînd i-a vorbit, de deasupra capului:

– Te duc eu, după ce dai declaraţia. Şi rămînem acolo cît timp vei dori.

– Îţi mulţumesc, dar... e mai bine să merg singură. Vreau să gîndesc limpede şi nu o pot face cu tine prin preajmă.

Grant a tăcut, iar Victoria a ştiut că încerca să nu izbucnească. Cînd i-a vorbit din nou, vocea îi era rece, măsurată.

– La ce anume vrei să te gîndeşti?

Victoria a ridicat din umeri:

– La cine sînt... la trecut... la viitor.

I-a ridicat bărbia cu vîrful degetelor, obligînd-o să-l privească în ochi.

– La viitorul tău cu mine, vrei să spui.

– Vreau doar să merg acasă şi să mă gîndesc la tot ce mi s-a întîmplat. Viaţa mea s-a schimbat într-un timp foarte scurt, înţelegi?

Oftînd, el a ridicat-o în poală şi şi-a strecurat mîna pe sub rochie, căutîndu-i curbura dulce a sînului.

– Înţeleg, i-a şoptit. Dar nu-mi place ideea să călătoreşti singură şi să rămîi la Forest Crest fără protecţia mea.

A zîmbit, văzîndu-l cît era de posesiv.

– Grant... pînă să te cunosc, am trăit fără să mă protejeze cineva.

– Asta e pe cale să se schimbe, a mormăit el.

– Lasă-mă să mă duc singură la Forest Crest, a insistat ea.

Grant nu a fost în stare să-i întoarcă zîmbetul. Se temea că, dacă o scăpa din ochi, ea se putea hotărî să nu se mărite cu el. La urma urmei, el nu-i putea oferi traiul tihnit de la ţară, cel cu care era obişnuită. El nu era un gentleman – ea văzuse mărturii ale asprimii şi violenţei, îi văzuse nenumăratele defecte. Probabil că era genul de bărbat de care ea s-ar fi temut în trecut.

– Bine, a încuviinţat el cu greu. Te voi trimite la Forest Crest imediat după ce dai declaraţia. Vei călători cu trăsura mea, însoţită de vizitiul meu şi de un lacheu, să te apere. Şi voi veni după tine peste o săptămînă.

– O săptămînă? Dar nu e de ajuns... Victoria s-a oprit la mijlocul frazei, realizînd că el nu avea de gînd să-i ia în seamă protestele. Foarte bine.

Un gînd îi tot dădea tîrcoale lui Grant:

– Nu plănuieşti să-ţi revezi vechii pretendenţi, nu-i aşa?

Ochii ei au strălucit cu neastîmpăr:

– Nu, Morgan, nu am fost niciodată curtată de băieţii din sat.

– De ce nu? Ce naiba era cu ei?

– Nu le-am răspuns niciodată la avansuri, a spus Victoria aşezîndu-se mai comod în poala lui. Eram prea ocupată să am grijă de tata şi citeam foarte mult... Şi-a rezemat capul de umărul lui. Cred că te aşteptam pe tine, i-a spus şi a simţit cum braţele lui şi-au sporit strînsoarea.

CAPITOLUL 19

I-a spus vizitiului să o lase la capătul aleii şi a mers pe jos pînă la White Rose Cottage. Imaginea familiară a casei i-a dat un sentiment de linişte. Lumea ei mică, retrasă, nu era la fel de bine îngrijită ca atunci cînd plecase. Trandafirii de culoarea fildeşului trebuiau tunşi iar gazonul şi răzoarele cu gălbenele şi sîngele-voinicului erau invadate de buruieni. Dar era acasă. A grăbit pasul cînd s-a apropiat de uşă. I se părea că lipsise un an, nu doar o lună.

Un singur lucru îi umbrea fericirea: imaginea lui Grant, atunci cînd plecase. Refuzase să o sărute de rămas-bun şi privise în urma ei cu tristeţe, atunci cînd ea îi făcuse cu mîna. Abia se abţinuse să nu-i spună vizitiului să întoarcă. Nu acceptase cererea lui în căsătorie, iar acest lucru îl întristase şi mai mult.

Îşi dorea cu disperare să se mărite cu Grant Morgan, dar oare o asemenea unire avea şanse ...

sau era sortită eşecului? Se temea că într-o zi el se va plictisi de ea şi va ajunge să regrete că se însurase.. şi nu ar fi putut suporta aşa ceva.

Trebuia neapărat să stea de vorbă cu sora ei, cu singura rudă pe care o mai avea pe lume. În ciuda nestatorniciei şi a capriciilor ei ocazionale, Vivien era o femeie de lume, pragmatică, care cunoştea prea bine bărbaţii. Iar Victoria ştia că sora ei o iubea în felul ei şi avea să o asculte şi să-i dea cel mai bun sfat.

Inima îi bătea cu putere la gîndul că se întorsese acasă. A bătut la uşă şi a intrat fără să aştepte vreun răspuns.

– Jane? a auzit un glas de femeie. Nu credeam că te întorci atît de repede din sat. Vocea i s-a stins cînd a văzut cine intrase.

Victoria îi zîmbea larg surorii ei. Ca de obicei, era uimită de felul în care o percepea pe Vivien: familiară şi exotică deopotrivă. Aparţinea unei lumi extrem de diferite de a ei, i se părea aproape imposibil să provină din aceeaşi familie şi cu atît mai puţin să fie gemene.

Vivien a fost cea care a rupt tăcerea.

– S-a dovedit că am avut dreptate cînd ţi-am spus să nu vii în oraş. Londra nu este locul tău, şoricel de ţară ce eşti.

Victoria a izbucnit în rîs şi s-a apropiat cu braţele deschise.

– Vivien... nu-mi pot crede ochilor! Pîntecul surorii ei era rotunjit iar tenul îi avea o strălucire aparte. Starea în care se afla îi dădea un aer de vulnerabilitate care o făcea să pară şi mai frumoasă.

– Sînt grasă, a spus Vivien.

– Nu. Eşti frumoasă. Cu adevărat frumoasă. Victoria şi-a îmbrăţişat cu grijă sora, simţind cum aceasta ofta uşurată.

– Draga mea Victoria, a şoptit îmbrăţişînd-o la rîndul ei. M-am gîndit că mă vei urî pentru toate întîmplările prin care ai trecut. Mi-era teamă să dau ochii cu tine.

– Nu mi-aş putea dispreţui niciodată propria soră. Tu eşti tot ce mi-a rămas. S-a dat un pas înapoi şi i-a zîmbit: dar, Vivien... nu mi-a plăcut deloc să fiu tu!

– Nu mă îndoiesc că ai fost foarte stînjenită cînd a trebuit să pozezi în demimondenă. Însă a fost mai bine decît să fi rămas îngropată aici, crede-mă.

– Eu eram cît pe ce să fiu îngropată cu adevărat, i-a răspuns sec Victoria.

– Iartă-mă, dragă. Ştii bine că nu am vrut să păţeşti nimic. Dacă ai fi rămas aici în loc să vii la Londra...

– Îmi făceam griji pentru tine.

– Pe viitor să nu uiţi că îmi pot purta şi singură de grijă, mai bine decît tine, oricum. Vivien i-a pus mîna pe spate şi a îndemnat-o să se aşeze pe o sofa uzată. Trebuie să iau loc. Mă dor picioarele.

– Cum te pot ajuta? a întrebat Victoria, îngrijorată.

Vivien a bătut uşor cu palma locul de lîngă ea.

– Stai lîngă mine, să vorbim. Să înţeleg că totul s-a terminat, de vreme ce eşti aici?

– Da. Cel care a încercat să mă ucidă este un agent din Bow Street care este acum reţinut. Se pare că a fost plătit de lordul Lane ca să mă omoare... pe tine, de fapt.

– Dumnezeule! Despre ce agent este vorba?

Victoria i-a povestit totul, stîrnind cîte o exclamaţie din partea lui Vivien, din timp în timp. Spre uşurarea ei, a avut decenţa să nu pară încîntată de vestea morţii lordului Lane.

– Este acum alături de fiul lui, Harry, a comentat Vivien, netezindu-şi cu o grijă exagerată faldurile fustei. Să se odihnească în pace amîndoi. A ridicat privirea părînd tulburată. Au fost amîndoi nişte nefericiţi. Harry mai ales. De aceea m-am şi încurcat cu el. Mi-am zis că avea nevoie de cîteva zile de plăcere. Dar el nu a vrut să accepte că nu puteam fi a lui pentru totdeauna. Poate că lordul Lane avea dreptate... poate că Harry ar mai fi fost şi acum în viaţă dacă nu mă culcam cu el.

– Poate da, poate nu, i-a răspuns Victoria, surprinsă dar şi bucuroasă de reacţia surorii ei care îi dovedea că avea conştiinţă, că era capabilă de remuşcări. Nu te mai gîndi la ce ar fi putut să fie. Gîndeşte-te la ce vei face de acum încolo. Sper că

vei rămîne cu mine şi mă vei lăsa să am grijă de tine pînă la naşterea copilului.

Vivien a clătinat hotărîtă din cap.

– Cred că voi pleca în Italia. Am mulţi prieteni acolo şi simt nevoia de distracţie, după atîtea luni. În plus, există un bărbat anume... un conte... care îmi dă tîrcoale de cîţiva ani. Şi este bogat ca şi Cresus. A zîmbit, anticipînd ce urma. Cred că a venit vremea să cedez avansurilor lui.

– Dar nu poţi continua să trăieşti aşa, a murmurat Victoria, consternată. Nu şi după venirea copilului pe lume.

– Ba bine că nu. Nu te teme, copilul nu va avea de suferit. Va avea parte de tot ce este mai bun, te asigur. De îndată ce nasc şi-mi recapăt silueta îmi voi găsi un alt protector şi voi face un aranjament pentru copil. Dumnezeu ştie că am suficient de mulţi servitori care să mă ajute.

Victoria era tot mai dezamăgită cu fiecare cuvînt rostit de sora ei.

– Dar nu te-ai săturat să fii mereu amanta cuiva? Voi face tot ce pot să te ajut, la fel şi domnul Morgan. Trebuie să-ţi faci o altă viaţă.

– Dar nu vreau o altă viaţă, i-a răspuns Vivien, sigură pe ea. Îmi place să fiu curtezană. Este plăcut, uşor şi profitabil. De ce să nu continui să fac o meserie la care mă pricep? Şi te rog să mă scuteşti cu remarcile despre decenţă şi onoare.

Victoria a clătinat din cap, cuprinsă de regrete.

– Oh, Vivien...

– De ajuns, a repezit-o sora ei. Nu vreau să mai discutăm despre asta. Plec în Italia. Am zis.

– Trebuie să-mi promiţi ceva, a insistat Victoria. Dacă te decizi în final că nu vrei copilul, nu-l încredinţa unor străini. Te rog. Nu pot suporta gîndul că un membru al familiei mele ar putea să... ei bine, trimite-l la mine.

Vivien o privea sceptică.

– Ce ciudat! De ce-ai vrea tu să ai de-a face cu bastardul lordului Gerard?

– Pentru că este copilul tău... şi nepotul sau nepoata mea. Promite-mi, Vivien. Pentru că sora ei încă mai ezita, i-a spus: îmi datorezi asta.

– Bine, îţi promit. I-a făcut semn să îi aducă un taburet pentru picioare. Victoria a descălţat-o şi i-a aşezat picioarele pe taburetul cu motiv floral, conştientă că Vivien o privea cu atenţie. Nu mi-ai pomenit nimic despre relaţia ta cu domnul Morgan.

Victoria a ridicat privirea spre ochii albaştri ai surorii ei gemene.

– Ce ţi-a spus cînd a venit aici?

Vivien a rîs şi şi-a răsucit o şuviţă în jurul degetului arătător.

– Ce nu mi-a spus, mai bine zis. A trebuit să ghicesc. Haide, mărturiseşte tot: te-a cerut?

Victoria a roşit şi a dat din cap.

– Da.

– Şi ai acceptat?

Victoria a clătinat din cap cu convingere.

– Am unele dubii.

– Dumnezeule, a şoptit Vivien, privind-o cu o exasperare drăgăstoasă. Iar gîndeşti prea mult. Haide, să aud ce anume te îngrijorează.

Victoria abia aştepta să se descarce în faţa singurei persoane din lume care ştia ce fel de viaţă dusese în trecut.

– Nu ştiu dacă asta şi-ar fi dorit tata pentru mine. Nu ştiu dacă o femeie ca mine este potrivită unei asemenea vieţi. Oh, Vivien... Morgan este un bărbat remarcabil. Mă tem că are nevoie de mai mult decît îi pot oferi eu. Nu avem caractere asemănătoare, nu provenim din acelaşi mediu, avem temperamente diferite... Nu cred că am fi o pereche potrivită.

– Atunci de ce nu l-ai refuzat?

– Pentru că îl iubesc. Numai că mă tem că nu ne potrivim.

Vivien a pufnit dispreţuitoare.

– Termină cu prostiile, Victoria. Nu este vorba de potrivire aici. Eşti foarte capabilă să te adaptezi oricărei situaţii... iar măritişul cu un bărbat bogat, chiar dacă nu este nobil, nu poate fi nicidecum o povară. Vivien a dat ochii peste cap şi a oftat. Întotdeauna complici lucrurile mai mult decît e cazul. Aşa cum făcea şi tata.

– Tata a fost un bărbat minunat, a ripostat Victoria.

– Da... un martir minunat, virtuos şi singuratic. După ce mama l-a părăsit, tata s-a retras într-o carapace, s-a ascuns de lume. Iar tu ai rămas lîngă el şi ai încercat să-l consolezi devenind exact ca el. Ai locuit aici, într-o căsuţă blestemată, citind aceleaşi cărţi ca şi el. Este morbid, crede-mă.

– Nu înţelegi, a început Victoria cu ardoare.

– Chiar aşa? a întrerupt-o Vivien. Îţi înţeleg temerile mai bine decît tine. Întotdeauna ţi s-a părut mai sigur să te ascunzi aici, singură, în loc să rişti să iubeşti pe cineva care te-ar putea părăsi cîndva. *Aceasta* este de fapt marea ta problemă. Mama te-a părăsit iar tu te aştepţi ca toată lumea să facă la fel.

Adevărul din vorbele ei a uimit-o pe Victoria. Se uita la sora ei cu ochi înlăcrimaţi.

– Bănuiesc... a început, dar nu mai putea continua. Vivien avea dreptate. Se schimbase după plecarea mamei. Nu mai putuse avea încredere în nimeni, nu-şi mai îngăduise să iubească. Îşi ridicase un zid de apărare şi nimeni nu pătrunsese dincolo. Pînă la Grant.

El merita încrederea ei. Merita să fie iubit fără rezerve, fără teamă. Iar ea trebuia să găsească în sufletul ei această putere.

– Totul era mult mai uşor cînd trăia tata, a spus Victoria. Mă convinsesem că nu mai am nevoie de altceva. Ne ţineam unul altuia de urît. Iar acum că

nu mai este... Şi-a muşcat limba pentru că îi dăduseră lacrimile.

Vivien a oftat şi s-a ridicat cu greutate. S-a dus la o măsuţă aşezată într-un colţ şi a scos din sertar o batistă pe care i-a aruncat-o în poală.

– Asta a fost acum doi ani. A venit vremea să trăieşti cu adevărat.

Victoria şi-a şters ochii şi a dat din cap cu convingere.

– Da, ştiu. M-am săturat de doliu. M-am săturat de singurătate. Şi îl iubesc atît de mult pe Grant că n-aş putea suporta să-l pierd.

– Slavă Domnului, a spus sora ei. Îndrăznesc să cred că şi tata ar considera că ai jelit destul. Şi pentru că tot am ajuns la subiectul acesta, vreau să-ţi spun ceva ce am vrut să-ţi spun demult: dacă iubeşti un bărbat nu înseamnă neapărat că eşti o femeie „rea", aşa ca mama sau ca mine.

– Dar nu am crezut niciodată...

– Ba ai crezut. Ştiu prea bine ce ţi-a spus tata despre mine şi despre mama, pe la spatele nostru. Şi multe dintre ele pe merit. Recunosc că uneori sînt prea generoasă cu favorurile mele, dar un lucru îl ştiu sigur: că nu poate fi ceva rău să te dăruieşti bărbatului pe care îl iubeşti. În schimb este mare păcat să rămîi să putrezeşti aici, în Forest Crest. De aceea vreau să plec cît pot de repede din satul acesta uitat de lume şi te sfătuiesc

să faci la fel. Mărită-te cu Grant Morgan. Îndrăznesc să cred că ai putea nimeri mult mai rău.

– Am avut impresia că nu prea vă agreaţi, i-a spus Victoria. Cum de v-aţi schimbat părerea?

– Oh, eu tot nu-l plac, a asigurat-o rîzînd Vivien. Numai că... este evident că te iubeşte, altfel nu mi-ar fi cerut scuze într-un mod atît de ridicol doar pentru că tu i-ai cerut asta.

– Şi-a cerut scuze? a întrebat încîntată Victoria. Chiar ţi-a spus că-i pare rău?

– Da. Mi-a mărturisit totul şi mi-a cerut să-l iert. Recunosc că mi-a făcut plăcere să-l aud bolborosind o scuză, numai pentru că tu îi ceruseşi asta. Eu m-aş mărita cu el dacă aş fi în locul tău, ca să nu-i frîng inima. Sau... A făcut o pauză, de parcă i-ar fi venit o altă idee. Sau ai putea veni cu mine! Am putea să mergem la Veneţia sau la Paris. Îţi dai seama cum vom atrage atenţia tuturor, cele două surori identice, atît de frumoase? Te pot învăţa tot ce ştiu despre bărbaţi şi... Doamne, ce apariţie!

Victoria şi-a privit sora şi a clătinat hotărîtă din cap.

– Nu.

– E o idee bună, să ştii. Păcat că ai atît de multe scrupule şi atît de puţină imaginaţie.

Pe foc clocotea un ghiveci din cartofi, fasole verde, ceapă şi verdeţuri tocate mărunt. Mirosul îmbietor umpluse casa şi ieşea prin ferestrele

deschise. Victoria şi-a amintit de cîte ori îi pregătise felul acela de mîncare tatălui ei şi a zîmbit. Tatăl ei nu fusese un mare iubitor de mîncare, pe care o privea doar ca pe o necesitate. În rarele ocazii în care Victoria făcea cîte o prăjitură cu prune gusta puţin, după care nu-i mai dădea deloc atenţie. Singurele dăţi în care savura mîncarea erau atunci cînd ea pregătea ghiveci de legume.

– Tată, a şoptit în timp ce împăturea haine şi le aşeza într-un cufăr vechi din piele. Sper să nu te superi că mă mărit cu un bărbat atît de diferit de tine. Grant era un bărbat eminamente fizic, cu mare poftă de viaţă. Nu ar fi ales niciodată să se ascundă de lume, aşa cum făcuse tatăl ei. Se confrunta mereu cu tot felul de probleme, adesea periculoase sau sordide. Văzuse tot ce era mai rău în oameni, în timp ce familia Devane preferase să rămînă în contemplarea a tot ce era frumos. Şi totuşi... era sigură că tatăl ei l-ar fi plăcut pe Grant, la urma urmei, i-ar fi apreciat curajul cu care făcea faţă realităţilor.

Victoria s-a dus să amestece mîncarea şi a adăugat un strop de sare. S-a întors mai apoi la împachetat şi tocmai luase în mînă un şal vechi cînd a auzit o bătaie în uşă. Casa a părut să se clatine sub lovitura puternică.

S-a dus să deschidă uşa şi a tresărit cînd l-a văzut în prag pe Grant. Era frumos, îmbrăcat într-o haină neagră, cu o vestă gri-argintie. Hainele

aveau o croială simplă dar erau cusute impecabil, punîndu-i în evidenţă umerii largi. Personalitatea lui vibrantă a impresionat-o din nou... Era mare, părea periculos şi chiar uşor ieşit din minţi. Dar cînd s-a uitat în ochii lui nu a simţit nici urmă de teamă, ci doar o dorinţă instinctivă de a-l săruta.

– Bună ziua, a spus trecîndu-şi mîna prin păr. Ştia că nu arăta prea minunat în rochia uzată, cu imprimeul şters, potrivită doar pentru grădinărit sau pentru curăţenie prin casă. I-a zîmbit larg, amînînd momentul în care să se arunce în braţele lui. Ce cauţi aici?

– Ai lipsit prea mult, i-a şoptit el.

– Am convenit să stau o săptămînă. Au trecut fix două zile şi jumătate.

– Mi s-a părut că a trecut un an.

Victoria s-a înfiorat de plăcere cînd el a luat-o pe după talie şi a tras-o lîngă el.

– Şi mie mi-a fost dor de tine, i-a mărturisit cu un zîmbet. Şi-a lipit obrazul fierbinte de palma lui.

– Unde este Vivien? a întrebat el.

– A plecat deja la Londra. S-a săturat de viaţa la ţară. Şi eu la fel. A făcut un gest spre cufărul pe jumătate plin şi spre teancul de haine împăturite de lîngă el. Voiam să mă întorc mai curînd, a recunoscut ea. Am constatat că nu aveam chiar atît de multe lucruri de sortat cum credeam.

– Şi logodna noastră? a întrebat-o hotărît. Ai un răspuns pentru mine?

– Da, i-a spus plină de emoţie. Da, vreau să mă mărit cu tine... dacă mă mai vrei.

– Pentru toată viaţa, i-a răspuns Grant privindu-i chipul surîzător.

A închis ochii cînd şi-a lipit gura de a ei, nu cu nerăbdarea la care se aşteptase, ci tandru, fără grabă, tăindu-i respiraţia. Buzele lui le mîngîiau pe ale ei, uşor, în joacă, împărţind cu ea căldura şi umezeala pînă cînd ea s-a ridicat pe vîrfuri, căutînd mai mult.

Brusc, Grant s-a desprins din sărut, rîzînd. Ochii lui verzi erau plini de căldură, de tandreţe.

– Într-o bună zi va trebui să te învăţ ce este răbdarea, i-a şoptit.

– De ce?

– Pentru că e mult mai bine cînd nu vrei totul deodată.

– Dar mie îmi place aşa, l-a provocat ea.

Grant a sărutat-o din nou, pe buze, pe bărbie, pe gît şi i-a murmurat dragostea lui în timp ce îi desfăcea rochia de muselină: Una din mîneci i-a alunecat de pe umăr, urmată de cealaltă, iar gura lui a călătorit pe pielea expusă acum privirii.

– Dacă ştiam că vii îmi puneam o rochie frumoasă şi panglici în păr...

– Te prefer fără vreo haină pe tine.

Ceea ce avea să se întîmple cît de curînd, şi-a dat ea seama. Rochia i-a alunecat la podea.

– Hai în dormitor, i-a spus cu voce slabă.

– Nu încă. A mai murmurat ceva, grăbindu-se să-şi desfacă şliţul.

Spre mirarea ei, nu a aşezat-o pe podea ci a luat-o în braţe, făcînd-o să-l cuprindă cu picioarele şi a lipit-o cu spatele de perete. A făcut ochii mari cînd i-a simţit sexul întărit atingînd-o, testînd-o, alunecînd uşor înăuntrul ei. Oftînd de plăcere, ea s-a prins cu putere de umerii lui, cufundîndu-şi degetele în materialul hainei. I se părea straniu de erotic să fie complet goală, în timp ce el nu renunţase la hainele lui.

– Mă iubeşti? a întrebat-o el.

– Da. Oh, Grant... S-a arcuit şi a ţipat cînd plăcerea a cuprins-o în valuri dese.

– Te iubesc, i-a şoptit. Te iubesc...

Cuvintele ei l-au făcut să o pătrundă pînă la capăt, cu un geamăt. Toate simţurile i s-au diluat în eliberarea binecuvîntată. A rămas nemişcat. Nu se îndura să se despartă de trupul cald de femeie.

– Victoria, a şoptit, sărutînd-o apăsat pe buze în timp ce ea încerca să-şi recapete răsuflarea.

– Acum să-ţi dau eu jos hainele, i-a spus începînd să-i desfacă nodul cravatei.

Grant a rîs şi a pus-o cu picioarele pe pămînt, slăbind strînsoarea.

– Şi apoi?

Victoria i-a lăsat cravata să cadă pe podea şi şi-a lipit faţa de gîtul lui, savurînd senzaţia dată de pielea sărată.

– Apoi îţi voi arăta din nou cît de mult te iubesc. S-a dat un pas înapoi şi i-a zîmbit plină de speranţă. Dacă mai eşti în stare.

El a sărutat-o iar:

– Nu sînt genul de bărbat care să dea înapoi de la o provocare.

– Da, ştiu. A izbucnit în rîs cînd el a luat-o pe sus şi a dus-o în dormitor.

EPILOG

Deşi Victoria avea impresia că îşi cunoştea bine şoţul, în primele şase luni de căsătorie a făcut tot felul de descoperiri. Ascultase opinia generală, cum că Morgan nu ea un bărbat uşor de domesticit, aşa că îşi jurase să-i dea toată libertatea de care avea nevoie. Hotărîse să nu-şi dea niciodată cu părerea în ce privea prietenii care-i ţineau companie. Dacă voia să-şi petreacă serile socializînd, bînd şi flecărind, fie. Dacă se lăsa atras în situaţii periculoase, nu avea să-l critice. La urma urmei, pînă să-l cunoască fusese un bărbat extrem de independent, aşa că nu avea sens să încerce să-i pună căpăstru. Şi nu voia ca el să o vadă ca pe o piatră de moară atîrnată de gît.

Spre uimirea ei şi a celor care îl cunoşteau, Grant s-a adaptat imediat la viaţa de bărbat căsătorit, de parcă ar fi trăit aşa dintotdeauna. Şi-a asumat rolul de soţ cu uşurinţă şi plăcere, dovedind un devotament la care alte soţii nici nu

îndrăzneau să viseze. În loc să bată tavernele cu prietenii lui, Grant prefera să-şi petreacă serile acasă, cu Victoria, cu o carte şi un pahar de vin în faţă. Citeau, discutau şi făceau dragoste pînă tîrziu în noapte.

Grant o lua cu el peste tot, la baluri, dineuri, serate muzicale, dar şi la curse sau la competiţii de box. O proteja dar nu o ţinea ascunsă. Cu el, Victoria vedea şi faţa frumoasă dar şi pe cea neplăcută a Londrei. O trata ca pe o parteneră, o companie plăcută, o iubită şi datorită lui viaţa ei era mai bogată şi mai alertă decît fusese vreodată la Forest Crest.

În serile în care rămîneau acasă, Victoria îl ajuta pe Grant să studieze şi să analizeze munţii de cărţi de drept pe care i le împrumutase sir Ross. Grant găsea că munca de magistrat de poliţie era grea dar şi fascinantă, oferindu-i mai multe provocări decît cea de agent. Căpătase şi titlul onorific de cavaler şi se bucura de un statut social care îi depăşea cu mult celebritatea din trecut.

În ceea ce o privea, Victoria se străduia să-şi găsească locul în societatea londoneză, alegînd cu grijă şi acceptînd unele din invitaţiile venite cu zecile în fiecare săptămînă. Se consulta cu arhitecţii despre cum avea să arate casa pe care Grant o construia pentru ei în Mayfair şi le cerea sfaturi noilor ei prietene. La scurt timp făcea deja parte din cîteva organizaţii de binefacere.

– Numărul femeilor şi copiilor care au nevoie de ajutor este copleşitor, i-a spus Victoria lui Grant într-o seară, simţindu-se mai degrabă descurajată de ideea organizării unei serate caritabile. Chiar dacă eforturile noastre vor fi încununate de succes, vor avea parte de ajutor doar prea puţini dintre ei. Mă întreb de ce mai încercăm oare.

Grant o ţinea în braţe şi se juca cu părul ei. A sărutat-o pe frunte.

– Întotdeauna este mai bine să încerci, i-a şoptit. Şi eu mă simţeam la fel în trecut, mă întrebam de ce îmi risc viaţa să prind cîte un ticălos cînd mai rămîn liberi mulţi alţii.

– Şi cum de ai continuat?

El a ridicat din umeri.

– Îmi spuneam că atunci cînd ridic un infractor din stradă salvez o altă viaţă, în viitor. Şi orice om merită acest efort din partea mea, nu crezi?

Victoria i-a zîmbit şi l-a îmbrăţişat, plină de iubire.

– Ştiam eu, i-a şoptit cu buzele lipite de umăr. În adîncul inimii eşti un idealist.

– Te învăţ eu să nu mă mai jigneşti aşa, doamnă, a rîs el şi a sărutat-o apăsat.

Absorbit de paginile dosarului anchetei de care se ocupa, Grant abia dacă a luat în seamă bătaia în uşa biroului său din Bow Street.

– Da, a spus posac, pentru că nu-i plăcea să fie întrerupt.

Uşa s-a crăpat puţin şi i-a văzut chipul doamnei Dobson.

– Ai o vizitatoare, domnule Grant. El s-a strîmbat în semn de răspuns.

– Ţi-am spus că nu primesc pe nimeni pînă la terminarea şedinţei de după-amiază.

– Ştiu, domnule... dar este vorba de lady Morgan.

S-a înviorat imediat. Victoria nu venea prea des în Bow street, ceea ce era un lucru bun, ţinînd cont de numeroşii escroci şi criminali care se perindau pe acolo. Dar îi făcea plăcere să o vadă în miezul zilei.

– Pentru Dumnezeu, nu o lăsa să aştepte. Poftește-o imediat înăuntru.

Menajera a zîmbit şi a deschis larg uşa ca să o lase să intre. Era o apariţie luminoasă, mai ales în biroul acela sumbru. Purta o rochie de un roz pal, din muselină, cu mîneci lungi care se terminau cu cîte o fundă roz închis. Corsajul era lucrat din dantelă, cu şnururi din mătase care îi conturau linia apetisantă a sînilor. Grant s-a ridicat de pe scaun, a aşteptat ca doamna Dobson să se retragă şi şi-a luat soţia în braţe şi a sărutat-o.

– Exact ce aveam nevoie, i-a şoptit cînd buzele li s-au desprins. O femeie frumoasă care să mai alunge plictiseala.

– Sper că nu te-am întrerupt din ceva important, s-a scuzat ea.

– Nimic nu este la fel de important ca tine. S-a jucat cu panglica de la decolteu şi a sărutat-o jucăuş pe lobul urechii. Spune-mi ce te aduce aici, doamnă. Ai de făcut vreo plîngere sau de anunţat vreo crimă?

Ea a rîs.

– Nu chiar.

– Vrei să faci vreo mărturisire, să-mi dai vreo informaţie?

– Într-un fel.

El s-a aşezat şi a tras-o în poală. Ochii îi străluceau şmechereşte.

– Vreau să-mi faci o mărturisire completă.

– Grant, nu... a şoptit ea uitîndu-se alarmată spre uşă. Să nu intre cineva. Ce-ar zice dacă ne-ar vedea?

El şi-a strecurat mîna pe sub fusta ei şi s-a aventurat mai sus de genunchi.

– Că sînt un bărbat proaspăt însurat care are chef de soţia lui.

– Grant, l-a rugat ea îmbujorîndu-se.

– Tocmai cînd credeam că am reuşit să te dau pe brazdă... Bine. Încerc să mă abţin. Spune-mi de ce ai venit.

Victoria l-a luat de gît, devenind serioasă:

– Nu voiam să te deranjez, dar... azi am trimis după doctorul Linley.

– Linley, a repetat îngrijorat Grant.

Victoria a dat din cap.

– Nu m-am simţit în apele mele în ultimele zile dar nu am vrut să te îngrijorez inutil, aşa că nu ţi-am spus nimic pînă azi, cînd... S-a oprit brusc pentru că el o strîngea cu putere de genunchi, provocîndu-i o durere ascuţită. Grant! a exclamat ea uimită.

Inima lui bătea să-i sară din piept. Nu reuşea să vorbească de teamă.

– Victoria... a putut să spună. Eşti bolnavă?

– Oh, nu... Victoria a făcut o pauză, căutînd un eufemism, dar nu a găsit nici unul. Sînt însărcinată, i-a spus mîngîindu-l pe piept, încercînd să-l liniştească. Nu trebuie să te îngrijorezi. Vom avea un copil.

S-a simţit uşurat. A tras-o mai aproape, şi-a cufundat faţa în decolteul ei şi a încercat să-şi controleze ritmul respiraţiei.

– Doamne, Victoria, á spus.

– Ce zici de faptul că familia noastră se va mări?

– Este un miracol. Şi-a lipit urechea de pieptul ei, ascultîndu-i bătăile inimii şi şi-a spus că tot ce conta pentru el în acea lume era chiar acolo, în braţele lui.

– Un miracol destul de obişnuit, i-a răspuns ea zîmbind. Se întîmplă zi de zi, în orice familie.

– Nu şi în a mea. A dat-o puţin înapoi, încercînd să şi-o imagineze cu pîntecul umflat, purtînd copilul lui. Cum te simţi? a adăugat, îngrijorat.

Victoria l-a mîngîiat pe obraz.

– Nerăbdătoare, i-a răspuns. De-abia aştept să-mi ţin copilul în braţe.

S-a dovedit că un copil a ajuns în casa familiei Morgan mai devreme decît s-ar fi aşteptat oricine. La o lună de cînd aflaseră că era însărcinată, Victoria lua cina alături de Grant cînd au fost întreruptţi de doamna Buttons. Femeia avea o expresie stranie, aproape comică, ca şi cum nu-şi revenise încă dintr-un şoc.

– Lady Morgan, i-a spus menajera. Aţi primit un colet... din Italia.

– La ora aceasta? Victoria a schimbat o privire uimită cu soţul ei. Este probabil un cadou de la sora mea. Ce minunat! Au trecut cîteva luni de cînd nu mai ştiu nimic de ea. Este şi vreo scrisoare?

– Da, dar...

– Te rog să-mi aduci acum scrisoarea şi să duci coletul în salon. Îl deschid după cină.

Înainte ca menajera să apuce să-i răspundă s-a auzit un sunet care aducea cu un mieunat... sau cu un plînset de copil.

Grant s-a ridicat de la masă şi s-a şters la gură cu un şervet.

– Nu cred că este un colet pe care să-l poţi lăsa în salon, a spus încet şi a ieşit, trecînd pe lîngă menajeră.

– Un copil? a spus Victoria, căutîndu-i privirea doamnei Buttons.

Menajera a dat din cap.

– Da, doamnă. A fost trimis din Italia împreună cu o bonă care nu ştie nici un cuvînt în engleză.

– Dumnezeule! Victoria s-a repezit după soţul ei, ghidîndu-se după sunete.

Cîţiva servitori uimiţi se adunaseră deja în hol şi se uitau la femeia brunetă îmbrăcată ca o ţărancă, cu un şorţ aspru, gri. Era udă din cap şi pînă în picioare şi ţinea în braţe un ghemotoc, părînd gata să izbucnească în lacrimi.

– Signora, a spus de îndată ce a apărut Victoria, după care a început să vorbească repede, de neînţeles.

Victoria i-a puş mîna pe umăr, încercînd să o liniştească.

– Totul va fi bine, i-a spus, sperînd ca fata să-i înţeleagă mai degrabă tonul decît cuvintele. Îţi mulţumesc că ne-ai adus copilul în siguranţă. Trebuie să fii flămîndă şi obosită. S-a uitat la doamna Buttons , care i-a făcut imediat semn unei servitoare să-i pregătească o cameră. Victoria a făcut un gest spre copilul care plîngea şi i-a zîmbit cu blîndeţe fetei: îmi dai voie?

Fata i-a întins imediat copilul, părînd uşurată. Victoria l-a luat în braţe cu stîngăcie, privindu-i chipul încadrat de un păr roşu ca focul. Era fără îndoială copilul lui Vivien.

– Oh, creatură gingaşă, a murmurat neştiind dacă să rîdă sau să plîngă. Ce fetiţă frumoasă...

– Dă-mi-o mie, i-a spus Grant, apărînd brusc lîngă ea. Nu-i susţii bine capul.

I-a încredinţat lui copilul şi a luat scrisoarea udă pe care i-o întindea bona. Îi era adresată ei iar scrisul era cu siguranţă al lui Vivien. Încruntată, Victoria a rupt sigiliul şi a citit-o cu voce tare:

Dragă Victoria,

aşa cum ţi-am promis, ţi-am trimis ţie copilul, pentru că acum sînt prea ocupată ca să mă pot ocupa de el. Dacă vrei, găseşte pe cineva care să aibă grijă de Isabella iar eu îţi voi înapoia toţi banii la întoarcerea mea în Anglia.

A ta, ca întotdeauna,

Vivien.

Victoria s-a întors spre soţul ei şi şi-a dat seama că fetiţa tăcuse privindu-l, fără să clipească măcar. O mînuţă îl prinsese de arătător, iar degetele minuscule i se albiseră de cît de tare îl strîngea.

– Nu ştiam că ai experienţă cu copiii, i-a spus Victoria învăluindu-i pe cei doi într-un zîmbet.

Legănînd uşor copila, Grant a vorbit încet:

– Nu am. Dar par să mă descurc de minune cu roşcatele.

– Aici sînt de acord cu tine. I-a mîngîiat părul roşu şi a murmurat: biata Isabella.

– Crezi că Vivien va mai veni vreodată după ea?

– Nu putem şti cu siguranţă, dar... Victoria a făcut o pauză şi s-a uitat în ochii soţului ei, căruia nu-i putea ascunde adevărul: nu. Nu va dori un copil în preajmă, un copil care să-i reamintească de anii care trec cu repeziciune. Şi nu şi-a dorit niciodată să fie mamă. Nu cred să mai vină vreodată după ea.

– Ce e de făcut atunci?

– Te-ar deranja dacă familia noastră s-ar mări ceva mai devreme?

Preţ de o clipă lui Grant i-a fost greu să conceapă că ar putea deveni de facto tatăl bastardului lui Vivien Duvall. Nu o plăcuse niciodată pe Vivien şi nu avea să o placă nici pe viitor. Dar cînd s-a uitat la feţişoara drăgălaşă nu a văzut în ea nici o asemănare cu Vivien. A văzut doar un copil vulnerabil şi inocent şi a simţit nevoia instinctivă de a-l proteja.

– Bănuiesc că nimeni nu ar avea grijă de ea ca noi, a murmurat, mai mult lui însuşi decît Victoriei.

Soţia lui s-a apropiat şi i-a cuprins talia cu braţul.

– Şi eu cred la fel. Oh, Grant, ştiam că nu mă vei refuza. S-a ridicat pe vîrfuri să-l sărute. Nu mă dezamăgeşti niciodată, ştii asta.

I-au venit în minte cîteva comentarii ironice dar cînd s-a uitat în ochii soţiei lui a simţit cum dragostea pentru ea îl învăluia şi nu a mai spus nimic.

– Niciodată, a repetat Victoria, susţinîndu-i privirea. Eu nu aş schimba nimic la tine. Te iubesc aşa cum eşti.

– Ei bine, doamna mea, de asta m-am însurat cu tine.

SFÎRŞIT

Puteţi face comenzi
la următoarele nr. de telefon:

021.337 1443
0763.253.003

Ea nu-și mai amintea cine era... O femeie se trezește în patul unui străin. Fusese salvată din apele înghețate ale Tamisei, după ce cineva a încercat să o omoare. Frumoasa femeie și-a pierdut memoria, și i se spune că este Vivien Rose Duvall, una dintre cele mai scandaloase frumuseți londoneze. Acum este luată sub aripa ocrotitoare a enigmaticului Grant Morgan. El este singurul bărbat în care are încredere. Viața ei este în mîinile lui. Dar în adîncul sufletului, ea știe că este altcineva, nu Vivien...

Grant Morgan era un bărbat vînat de o mulțime de femei... dar cea din brațele lui pare atît de inocentă, de vulnerabilă, încît se trezește vrăjit de ea. În timp ce dragostea lui pentru frumoasa misterioasă crește, el este hotărît să-i descopere toate secretele din trecut, să-i apere viața și să afle adevărul – indiferent care va fi acesta.

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

ISBN-13: 978--973-8991-89-7
9 781234 567897